

Dziennik Urzędowy L 306

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 54

23 listopada 2011

Spis treści

I Akty ustawodawcze

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1173/2011 z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie skutecznego egzekwowania nadzoru budżetowego w strefie euro 1
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1174/2011 z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie środków egzekwowania korekty nadmiernych zakłóceń równowagi makroekonomicznej w strefie euro 8
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1175/2011 z dnia 16 listopada 2011 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1466/97 w sprawie wzmocnienia nadzoru pozycji budżetowych oraz nadzoru i koordynacji polityk gospodarczych 12
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1176/2011 z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie zapobiegania zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania 25
- ★ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1177/2011 z dnia 8 listopada 2011 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1467/97 w sprawie przyspieszenia i wyjaśnienia procedury nadmiernego deficytu 33

Cena: 3 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)
PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

II Akty o charakterze nieustawodawczym

DYREKTYWY

★ Dyrektywa Rady 2011/85/UE z dnia 8 listopada 2011 r. w sprawie wymogów dla ram budżetowych państw członkowskich	41
---	----

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 1173/2011

z dnia 16 listopada 2011 r.

w sprawie skutecznego egzekwowania nadzoru budżetowego w strefie euro

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 136 w związku z art. 121 ust. 6,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Państwa członkowskie, których walutą jest euro, mają szczególny interes w tym, by prowadzić politykę gospodarczą sprzyjającą prawidłowemu funkcjonowaniu unii gospodarczej i walutowej oraz unikać środków stanowiących zagrożenie dla takiego prawidłowego funkcjonowania, i ponoszą w tym względzie szczególną odpowiedzialność.
- (2) W celu zapewnienia prawidłowego funkcjonowania unii gospodarczej i walutowej Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) dopuszcza możliwość przyjęcia w odniesieniu do państw członkowskich strefy euro środków, które wykraczają poza przepisy mające zastosowanie do ogółu państw członkowskich.
- (3) Doświadczenie zdobyte w pierwszym dziesięcioleciu unii gospodarczej i walutowej oraz popełnione wówczas błędy wskazują na konieczność poprawy zarządzania

gospodarczego w Unii, które powinno opierać się na silniejszym utożsamianiu się państwa ze wspólnie uzgodnionymi zasadami i strategiami politycznymi oraz na solidniejszych ramach nadzoru na poziomie Unii nad krajowymi politykami gospodarczymi.

- (4) Wzmocnione ramy zarządzania gospodarczego powinny opierać się na szeregu wzajemnie powiązanych i spójnych strategii politycznych na rzecz zrównoważonego wzrostu gospodarczego i zatrudnienia, w szczególności na unijnej strategii na rzecz wzrostu i zatrudnienia, ze szczególnym naciskiem na rozwój i wzmocnienie rynku wewnętrznego, wspieranie handlu międzynarodowego i konkurencyjności, Europejskim Semestrze dla ściślejszej koordynacji polityk gospodarczych i budżetowych, skutecznych ramach zapobiegania i korygowania nadmiernych deficytów publicznych (pakt stabilności i wzrostu (Pakt)), solidnych ramach zapobiegania zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania, minimalnych wymogach dla krajowych ram budżetowych, wzmocnionej regulacji rynku finansowego i nadzorze nad nim, w tym na nadzorze makroostrożnościowym ze strony Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego.
- (5) Pakt oraz całe ramy zarządzania gospodarczego powinny uzupełniać unijną strategię na rzecz wzrostu i zatrudnienia i być z nią spójne. Wzajemne powiązania między poszczególnymi aspektami nie powinny stanowić powodu do wyłączenia postanowień Paktu.
- (6) Utworzenie i utrzymanie dynamicznego rynku wewnętrznego powinno być uznawane za element właściwego i sprawnego funkcjonowania unii gospodarczej i walutowej.
- (7) Komisja powinna odgrywać ważniejszą rolę we wzmocnionej procedurze nadzoru w odniesieniu do ocen dotyczących poszczególnych państw członkowskich, monitorowania, misji na miejscu, zaleceń i ostrzeżeń. Przy podejmowaniu decyzji dotyczących sankcji rola Rady powinna być ograniczona, a głosowanie należy przeprowadzać na zasadzie odwróconej większości kwalifikowanej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 150 z 20.5.2011, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 218 z 23.7.2011, s. 46.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 28 września 2011 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 8 listopada 2011 r.

- (8) Aby zapewnić stały dialog z państwami członkowskimi służący osiągnięciu celów niniejszego rozporządzenia, Komisja powinna przeprowadzać misje nadzoru.
- (9) Komisja powinna regularnie dokonywać kompleksowej oceny systemu zarządzania gospodarczego, w szczególności skuteczności i adekwatności jego sankcji. W razie konieczności oceny te powinny być uzupełniane odnośnymi wnioskami.
- (10) Przy wykonywaniu niniejszego rozporządzenia Komisja powinna brać pod uwagę aktualną sytuację gospodarczą odnośnych państw członkowskich.
- (11) Wzmocnienie zarządzania gospodarczego powinno obejmować ściślejsze i terminowe zaangażowanie Parlamentu Europejskiego i parlamentów narodowych.
- (12) Można rozpocząć dialog gospodarczy z Parlamentem Europejskim, umożliwiając Komisji upublicznienie swoich analiz, a przewodniczącemu Rady, przewodniczącemu Komisji oraz – w razie potrzeby – przewodniczącemu Rady Europejskiej lub przewodniczącemu Eurogrupy ich przedyskutowanie. Taka publiczna debata mogłaby pozwolić na przedyskutowanie skutków decyzji krajowych oraz umożliwić wzajemne publiczne wywieranie presji. Uznając, że partnerami Parlamentu Europejskiego w ramach dialogu są odpowiednie instytucje Unii i ich przedstawiciele, właściwa komisja Parlamentu Europejskiego może zaproponować udział w wymianie poglądów państwu członkowskiemu, którego dotyczy decyzja Rady podjęta zgodnie z art. 4, 5 i 6 niniejszego rozporządzenia. Udział państwa członkowskiego w takiej wymianie poglądów jest dobrowolny.
- (13) Bardziej skuteczne egzekwowanie nadzoru budżetowego w strefie euro wymaga wprowadzenia dodatkowych sankcji. Sankcje te powinny zwiększyć wiarygodność ram nadzoru budżetowego w Unii.
- (14) Przepisy niniejszego rozporządzenia powinny zapewniać sprawiedliwe, terminowe, progresywne i skuteczne mechanizmy służące zapewnieniu spełnienia wymogów zarówno zapobiegawczej, jak i naprawczej części Paktu, a w szczególności rozporządzenia Rady (WE) nr 1466/97 z dnia 7 lipca 1997 r. w sprawie wzmocnienia nadzoru pozycji budżetowych oraz nadzoru i koordynacji polityk gospodarczych⁽¹⁾ oraz rozporządzenia Rady (WE) nr 1467/97 z dnia 7 lipca 1997 r. w sprawie przyspieszenia i wyjaśnienia procedury nadmiernego deficytu⁽²⁾, w ramach której przestrzeganie dyscypliny budżetowej bada się na podstawie kryteriów deficytu publicznego oraz długu publicznego.
- (15) Sankcje przewidziane w niniejszym rozporządzeniu i oparte na części zapobiegawczej Paktu wobec państw członkowskich, których walutą jest euro, powinny motywować do osiągnięcia średniookresowego celu budżetowego i utrzymania tego celu.
- (16) Aby zapobiec umyślnemu lub wynikającemu z poważnego zaniedbania wprowadzeniu w błąd w odniesieniu do danych dotyczących deficytu oraz długu publicznego, które to dane mają podstawowe znaczenie dla koordynacji polityki gospodarczej w Unii, należy nałożyć grzywnę na odpowiedzialne za to państwo członkowskie.
- (17) W celu uzupełnienia zasad obliczania grzywien za manipulowanie danymi statystycznymi, jak również zasad dotyczących procedury stosowanej przez Komisję do badania takich działań, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE, dotyczących szczegółowych kryteriów określania wysokości grzywny oraz prowadzenia postępowań wyjaśniających przez Komisję. Szczególnie ważne jest przeprowadzenie przez Komisję w trakcie prac przygotowawczych odpowiednich konsultacji, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i sporządzając akty delegowane Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazanie właściwych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (18) W przypadku części zapobiegawczej Paktu osiągnięcie średniookresowego celu budżetowego i utrzymanie tego celu należy zapewnić przez, przejściowo nakładany na państwa członkowskie, których walutą jest euro i które nie czynią wystarczających postępów w konsolidacji budżetowej, obowiązek złożenia oprocentowanych depozytów. Obowiązek ten byłby nakładany, jeśli państwo członkowskie, w tym państwo członkowskie, którego deficyt utrzymuje się poniżej wartości odniesienia wynoszącej 3 % produktu krajowego brutto (PKB), wykazuje znaczne odstępstwo od średniookresowego celu budżetowego lub właściwej ścieżki dostosowawczej prowadzącej do tego celu oraz nie koryguje tego odstępstwa.
- (19) Oprocentowany depozyt powinien zostać zwrócony danemu państwu członkowskiemu włącznie z narosłymi odsetkami, gdy tylko Rada uzna, że ustała sytuacja, która doprowadziła do obowiązku jego złożenia.
- (20) W przypadku części naprawczej Paktu sankcje dla państw członkowskich, których walutą jest euro, powinny obejmować obowiązek złożenia nieoprocentowanego depozytu w związku z decyzją Rady stwierdzającą istnienie nadmiernego deficytu, w przypadku gdy obowiązek złożenia oprocentowanego depozytu został już nałożony na dane państwo członkowskie w ramach części zapobiegawczej Paktu lub w przypadkach szczególnie poważnego niestosowania

(1) Dz.U. L 209 z 2.8.1997, s. 1.

(2) Dz.U. L 209 z 2.8.1997, s. 6.

się do obowiązków w zakresie polityki budżetowej określonych w Pakcie, lub obowiązek zapłaty grzywny w sytuacji, gdy nie zastosowano się do zalecenia Rady dotyczącego korekty nadmiernego deficytu publicznego.

- (21) Aby uniknąć stosowania z mocą wsteczną sankcji nakładanych w ramach części zapobiegawczej Paktu przewidzianych na mocy niniejszego rozporządzenia, sankcje te powinny mieć zastosowanie wyłącznie w odniesieniu do stosownych decyzji przyjętych przez Radę zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1466/97 po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia. Podobnie, aby uniknąć stosowania z mocą wsteczną sankcji nakładanych w ramach części naprawczej Paktu na mocy niniejszego rozporządzenia, środki te powinny mieć zastosowanie wyłącznie w odniesieniu do odpowiednich zaleceń i decyzji dotyczących korekty nadmiernego deficytu publicznego przyjętych przez Radę po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia.
- (22) Wysokość oprocentowanych depozytów, nieoprocentowanych depozytów oraz grzywien przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu powinna być określona tak, by zapewnić sprawiedliwy progresywny charakter sankcji w częściach zapobiegawczej i naprawczej Paktu, a także by odpowiednio zmotywować państwa członkowskie, których walutą jest euro, do przestrzegania ram budżetowych obowiązujących w Unii. Grzywny, o których mowa w art. 126 ust. 11 TFUE, oraz zgodnie z art. 12 rozporządzenia (WE) nr 1467/97 składają się ze stałego składnika równego 0,2 % PKB oraz ze składnika zmiennego. Dlatego też progresywny charakter sankcji i równe traktowanie państw członkowskich są zapewnione, gdy oprocentowany depozyt, nieoprocentowany depozyt i grzywna przewidziane w niniejszym rozporządzeniu wynoszą 0,2 % PKB, czyli są równe stałemu składnikowi grzywny, o której mowa w art. 126 ust. 11 TFUE.
- (23) Rada powinna mieć możliwość ograniczenia wysokości sankcji nałożonych na państwa członkowskie, których walutą jest euro, lub anulowania tych sankcji, działając zgodnie z zaleceniem Komisji przygotowanym na podstawie umotywowanego wniosku danego państwa członkowskiego. W przypadku części naprawczej Paktu Komisja powinna mieć również możliwość zalecenia ograniczenia wysokości sankcji lub ich anulowania ze względu na wyjątkową sytuację gospodarczą.
- (24) Nieoprocentowany depozyt powinien być zwracany po skorygowaniu nadmiernego deficytu, natomiast odsetki od takich depozytów oraz zapłacone grzywny powinny być przekazywane na rzecz mechanizmów stabilności służących udzielaniu pomocy finansowej utworzonych przez państwa członkowskie, których walutą jest euro, tak, aby chronić stabilność całej strefy euro.
- (25) Uprawnienia do przyjmowania indywidualnych decyzji w sprawie zastosowania sankcji określonych w niniejszym rozporządzeniu powinny zostać przyznane

Radzie. Jako element koordynacji polityki gospodarczej państw członkowskich prowadzonej przez Radę zgodnie z art. 121 ust. 1 TFUE, takie indywidualne decyzje stanowią nieodłączne działania następcze w stosunku do środków przyjętych przez Radę zgodnie z art. 121 i 126 TFUE oraz rozporządzeniami (WE) nr 1466/97 i (WE) nr 1467/97.

- (26) Ponieważ niniejsze rozporządzenie zawiera przepisy ogólne dotyczące skutecznego egzekwowania rozporządzeń (WE) nr 1466/97 i (WE) nr 1467/97, powinno zostać przyjęte zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą, o której mowa w art. 121 ust. 6 TFUE.
- (27) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, jakim jest ustanowienie systemu sankcji, służących skuteczniejszemu egzekwowaniu części zapobiegawczej i naprawczej paktu stabilności i wzrostu w strefie euro, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE). Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w przywołanym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEDMIOT, ZAKRES I DEFINICJE

Artykuł 1

Przedmiot i zakres

1. Niniejszym rozporządzeniem ustanawia się system sankcji służących skuteczniejszemu egzekwowaniu części zapobiegawczej i naprawczej paktu stabilności i wzrostu w strefie euro.
2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do państw członkowskich, których walutą jest euro.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia mają zastosowanie następujące definicje:

- 1) „część zapobiegawcza paktu stabilności i wzrostu” oznacza system wielostronnego nadzoru ustanowiony rozporządzeniem (WE) nr 1466/97;
- 2) „część naprawcza paktu stabilności i wzrostu” oznacza procedurę unikania nadmiernego deficytu w państwach członkowskich uregulowaną w art. 126 TFUE i w rozporządzeniu (WE) nr 1467/97;
- 3) „wyjątkowa sytuacja gospodarcza” oznacza sytuację, w której przekroczenie przez deficyt publiczny wartości odniesienia uznaje się za wyjątkowe w rozumieniu art. 126 ust. 2 lit. a) tiret drugie TFUE i przepisów rozporządzenia (WE) nr 1467/97.

ROZDZIAŁ II

DIALOG GOSPODARCZY

Artykuł 3

Dialog gospodarczy

W celu zacieśnienia dialogu między instytucjami unijnymi, w szczególności Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją, oraz większej przejrzystości podejmowania decyzji i odpowiedzialności za ich podejmowanie, właściwa komisja Parlamentu Europejskiego może zaprosić przewodniczącego Rady, Komisję, a w razie potrzeby również przewodniczącego Rady Europejskiej lub przewodniczącego Eurogrupy do wzięcia udziału w debacie nad decyzjami podjętymi zgodnie z art. 4, 5 i 6 niniejszego rozporządzenia.

Właściwa komisja Parlamentu Europejskiego może umożliwić udział w wymianie poglądów państwu członkowskemu, którego dotyczy taka decyzja.

ROZDZIAŁ III

SANKCJE W CZĘŚCI ZAPOBIEGAWCZEJ PAKTU STABILNOŚCI I WZROSTU

Artykuł 4

Oprocentowane depozyty

1. Jeżeli Rada podejmie decyzję stanowiącą, że państwo członkowskie nie podjęło działań zgodnie z zaleceniem Rady, o którym mowa w art. 6 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 1466/97, Komisja, w ciągu 20 dni od przyjęcia decyzji Rady, zaleca, aby Rada kolejną decyzją nałożyła na to państwo członkowskie obowiązek złożenia w Komisji oprocentowanego depozytu, w wysokości 0,2 % jego PKB w poprzednim roku.

2. Uznaje się, że decyzja zobowiązująca do złożenia depozytu została przyjęta przez Radę, jeżeli w terminie 10 dni od przyjęcia zalecenia przez Komisję Rada nie odrzuci go kwalifikowaną większością głosów.

3. Rada może, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów, zmienić zalecenie Komisji oraz przyjąć tekst w ten sposób zmieniony jako decyzję Rady.

4. Komisja może w odpowiedzi na umotywowany wniosek danego państwa członkowskiego skierowany do Komisji w terminie 10 dni od przyjęcia decyzji Rady ustalającej niepodjęcie przez państwo działań, o której mowa w ust. 1, zalecić ograniczenie przez Radę kwoty oprocentowanego depozytu lub jego anulowanie.

5. W odniesieniu do oprocentowanego depozytu obowiązuje stopa procentowa odzwierciedlająca ryzyko kredytowe Komisji i odpowiedni okres inwestycji.

6. Jeżeli ustała sytuacja, która stanowiła przyczynę wydania decyzji o niepodjęciu działań, o której mowa w art. 6 ust. 2

akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 1466/97, Rada na podstawie dalszego zalecenia Komisji podejmuje decyzję o zwróceniu depozytu wraz z narosłymi odsetkami danemu państwu członkowskiemu. Rada może, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów, zmienić dalsze zalecenie Komisji.

ROZDZIAŁ IV

SANKCJE W CZĘŚCI NAPRAWCZEJ PAKTU STABILNOŚCI I WZROSTU

Artykuł 5

Nieoprocentowane depozyty

1. Jeżeli zgodnie z art. 126 ust. 6 TFUE Rada stwierdza istnienie nadmiernego deficytu, w państwie członkowskim, które zgodnie z art. 4 ust. 1 niniejszego rozporządzenia złożyło w Komisji oprocentowany depozyt lub w którym Komisja stwierdziła szczególnie poważne niestosowanie się do obowiązków w zakresie polityki budżetowej określonych w Pakcie, Komisja, w ciągu 20 dni od przyjęcia decyzji Rady, zaleca, aby Rada kolejną decyzją nałożyła na to państwo członkowskie obowiązek złożenia w Komisji nieoprocentowanego depozytu, w wysokości 0,2 % jego PKB w poprzednim roku.

2. Uznaje się, że decyzja zobowiązująca do złożenia depozytu została przyjęta przez Radę, jeżeli w terminie 10 dni od przyjęcia zalecenia przez Komisję Rada nie odrzuci go kwalifikowaną większością głosów.

3. Rada może, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów, zmienić zalecenie Komisji, oraz przyjąć tekst zmieniony jako decyzję Rady.

4. Komisja może, w związku z wyjątkową sytuacją gospodarczą lub w odpowiedzi na umotywowany wniosek danego państwa członkowskiego skierowany do niej w terminie 10 dni od daty przyjęcia przez Radę decyzji, na podstawie art. 126 ust. 6 TFUE, o której mowa w ust. 1, zalecić ograniczenie przez Radę kwoty nieoprocentowanego depozytu lub jego anulowanie.

5. Depozyt składa się w Komisji. Jeżeli państwo członkowskie złożyło oprocentowany depozyt w Komisji zgodnie z art. 4, oprocentowany depozyt zostaje przekształcony w nieoprocentowany depozyt.

Jeżeli wysokość depozytu oprocentowanego złożonego zgodnie z art. 4 wraz z narosłymi odsetkami przekracza kwotę nieoprocentowanego depozytu, który należy złożyć zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, nadwyżka zwracana jest państwu członkowskiemu.

Jeżeli wysokość nieoprocentowanego depozytu przekracza wysokość złożonego zgodnie z art. 4 oprocentowanego depozytu wraz z narosłymi odsetkami, państwo członkowskie wpłaca kwotę tej różnicy w momencie składania nieoprocentowanego depozytu.

Artykuł 6**Grzywny**

1. Jeżeli Rada, działając zgodnie z art. 126 ust. 8 TFUE, podejmie decyzję, że dane państwo członkowskie nie podjęło skutecznych działań mających na celu skorygowanie nadmiernego deficytu, Komisja, w terminie 20 dni od tej decyzji zaleca, aby Rada nałożyła kolejną decyzją grzywnę, w wysokości 0,2 % PKB danego państwa członkowskiego w poprzednim roku.

2. Uznaje się, że decyzja nakładająca grzywnę została przyjęta przez Radę, jeżeli w terminie 10 dni od przyjęcia zalecenia przez Komisję Rada nie odrzuci go kwalifikowaną większością głosów.

3. Rada może, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów, zmienić zalecenie Komisji oraz przyjąć tekst zmieniony jako decyzje Rady.

4. Komisja może, w związku z wyjątkową sytuacją gospodarczą lub w odpowiedzi na umotywowany wniosek danego państwa członkowskiego skierowany do niej w terminie 10 dni od daty przyjęcia przez Radę decyzji na mocy art. 126 ust. 8 TFUE, o której mowa w ust. 1, zalecić ograniczenie przez Radę kwoty grzywny lub jej anulowanie.

5. Jeżeli państwo członkowskie złożyło Komisji nieoprocenowany depozyt zgodnie z art. 5, nieoprocenowany depozyt zostaje przekształcony w grzywnę.

Jeżeli wysokość złożonego zgodnie z art. 5 nieoprocenowanego depozytu przekracza wysokość nałożonej grzywny, kwota tej różnicy jest zwracana państwu członkowskiemu.

Jeżeli wysokość nałożonej grzywny przekracza wysokość złożonego zgodnie z art. 5 nieoprocenowanego depozytu lub jeśli nie złożono uprzednio nieoprocenowanego depozytu, państwo członkowskie wpłaca kwotę tej różnicy w momencie zapłaty grzywny.

Artykuł 7**Zwrot nieoprocenowanych depozytów**

Jeżeli Rada, działając na podstawie art. 126 ust. 12 TFUE, przyjmuje decyzję o uchyleniu wszystkich lub niektórych swoich decyzji, każdy nieoprocenowany depozyt złożony Komisji zwraca się danemu państwu członkowskiemu.

ROZDZIAŁ V**SANKCJE ZA MANIPULOWANIE DANymi STATYSTYCZNYMI****Artykuł 8****Sankcje za manipulowanie danymi statystycznymi**

1. Rada, stanowiąc na zalecenie Komisji, może zdecydować o nałożeniu grzywny na państwo członkowskie, które umyślnie

lub w wyniku poważnego zaniedbania podaje nieprawdziwe dane dotyczące deficytu oraz długu istotne dla zastosowania art. 121 lub 126 TFUE lub dla zastosowania Protokołu w sprawie procedury dotyczącej nadmiernego deficytu załączonego do TUE i TFUE.

2. Grzywny, o których mowa w ust. 1, są skuteczne, odstraszające i proporcjonalne do charakteru, wagi i czasu trwania wprowadzania w błąd. Kwota grzywny nie przekracza 0,2 % PKB danego państwa członkowskiego.

3. Komisja może prowadzić wszelkie konieczne czynności wyjaśniające w celu stwierdzenia wprowadzania w błąd, o którym mowa w ust. 1. Komisja może zdecydować o wszczęciu postępowania wyjaśniającego, jeżeli stwierdzi poważne poszlaki wskazujące na istnienie faktów, które mogą stanowić takie wprowadzania w błąd. Komisja bada domniemane wprowadzania w błąd biorąc pod uwagę wszelkie komentarze przekazane przez dane państwo członkowskie. Aby zrealizować swe cele, Komisja może zwrócić się do państwa członkowskiego o przedstawienie informacji, a także może prowadzić misje na miejscu i ma prawo dostępu do rachunków wszelkich instytucji rządowych na szczeblu centralnym, regionalnym, lokalnym oraz na szczeblu zabezpieczeń społecznych. Jeżeli prawo krajowe danego państwa członkowskiego wymaga wcześniejszej zgody organu sądowego na przeprowadzenie misji na miejscu, Komisja występuje z odpowiednim wnioskiem.

Po zakończeniu postępowania wyjaśniającego i przed przedstawieniem Radzie jakiegokolwiek wniosku, Komisja daje danemu państwu członkowskiemu możliwość bycia wysłuchanym w kwestiach będących przedmiotem postępowania. Komisja opiera każdy wniosek do Rady jedynie na faktach, co do których dane państwo członkowskie miało możliwość wypowiedzenia się.

Komisja w pełni przestrzega w postępowaniach wyjaśniających prawa zainteresowanych państw członkowskich do obrony.

4. Komisja ma prawo przyjmować akty delegowane zgodnie z art. 11 w odniesieniu do:

a) szczegółowych kryteriów ustalających wysokość grzywny, o których mowa w ust. 1;

b) szczegółowych zasad dotyczących procedur prowadzenia postępowań wyjaśniających, o których mowa w ust. 3, środków towarzyszących i zasad sprawozdawczości z prowadzonych postępowań wyjaśniających;

c) szczegółowych zasad, których celem jest zagwarantowanie prawa do obrony, dostępu do dokumentacji, przedstawicielstwa prawnego, poufności i postanowień dotyczących terminów nakładania oraz ściągania grzywien, o których mowa w ust. 1.

5. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej ma nieograniczoną jurysdykcję w zakresie rozpatrywania odwołań od decyzji Rady nakładających grzywny zgodnie z ust. 1. Trybunał Sprawiedliwości może uchylić, obniżyć lub podwyższyć tak nałożoną grzywnę.

ROZDZIAŁ VI

ADMINISTRACYJNY CHARAKTER SANKCJI ORAZ PODZIAŁ ODSETEK I GRZYWIEN

Artykuł 9

Administracyjny charakter sankcji

Sankcje nałożone zgodnie z art. 4–8 mają charakter administracyjny.

Artykuł 10

Podział odsetek i grzywien

Dochody Komisji z odsetek od depozytów złożonych zgodnie z art. 5 i grzywiny zapłacone zgodnie z art. 6 oraz art. 8 stanowią inne dochody, o których mowa w art. 311 TFUE, i są przekazywane na rzecz Europejskiego Instrumentu Stabilności Finansowej. Z chwilą gdy państwo członkowskie, którego walutą jest euro, utworzy inny mechanizm stabilności służący udzielaniu pomocy finansowej, aby chronić stabilność całej strefy euro, odsetki i grzywiny przekazuje się na rzecz tego mechanizmu.

ROZDZIAŁ VII

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 11

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych powierzone Komisji podlegają warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 8 ust. 4, przekazuje się Komisji na okres trzech lat od dnia 13 grudnia 2011 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed zakończeniem tego trzyletniego okresu. Przekazanie uprawnień jest w sposób dorozumiany odnawiane na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się temu odnowieniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 8 ust. 4, może zostać odwołane w dowolnym momencie przez Parlament Europejski lub Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie uprawnień określonych w tej decyzji. Wchodzi ona w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w późniejszym terminie, który jest w niej określony. Nie wpływa ona na ważność aktów delegowanych już obowiązujących.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja powiadamia o tym równocześnie Parlament Europejski i Radę.

5. Akt delegowany przyjęty zgodnie z art. 8 ust. 4 wchodzi w życie jedynie wówczas, jeżeli ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od momentu powiadomienia Parlamentu Europejskiego i Rady o tym akcie lub jeżeli zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję przed upływem tego okresu, że nie wniosą sprzeciwu. Okres ten jest wydłużany o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 12

Głosowanie w Radzie

1. W odniesieniu do środków, o których mowa w art. 4, 5, 6 i 8, prawo głosu posiadają wyłącznie członkowie Rady reprezentujący państwa członkowskie, których walutą jest euro, a Rada stanowi, nie uwzględniając głosu członka Rady reprezentującego dane państwo członkowskie.

2. Większość kwalifikowaną członków Rady, o których mowa w ust. 1, określa się zgodnie z art. 238 ust. 3 lit. b) TFUE.

Artykuł 13

Przegląd

1. Nie później niż dnia 14 grudnia 2014 r. oraz co pięć lat po tym terminie Komisja publikuje sprawozdanie w sprawie stosowania niniejszego rozporządzenia.

Sprawozdanie to zawiera między innymi ocenę:

- a) skuteczności tego rozporządzenia, w tym możliwości podjęcia działań przez Radę i Komisję w celu zaradzenia sytuacjom, które mogą zaszkodzić prawidłowemu funkcjonowaniu unii walutowej;
- b) postępów w zapewnianiu ściślejszej koordynacji polityk gospodarczych i trwałej konwergencji dokonań gospodarczych państw członkowskich zgodnie z TFUE.

2. W stosownych przypadkach do tego sprawozdania dołącza się wniosek dotyczący zmiany niniejszego rozporządzenia.

3. Sprawozdanie przekazywane jest Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

4. Do końca 2011 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat możliwości wprowadzenia europejskich papierów wartościowych.

Artykuł 14

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Strasburgu dnia 16 listopada 2011 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

J. BUZEK
Przewodniczący

W imieniu Rady

W. SZCZUKA
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 1174/2011**z dnia 16 listopada 2011 r.****w sprawie środków egzekwowania korekty nadmiernych zakłóceń równowagi makroekonomicznej w strefie euro**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 136 w związku z art. 121 ust. 6,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Wzmocnione ramy zarządzania gospodarczego powinny opierać się na szeregu wzajemnie powiązanych i spójnych strategii politycznych na rzecz zrównoważonego wzrostu gospodarczego i zatrudnienia, w szczególności na unijnej strategii na rzecz wzrostu i zatrudnienia, ze szczególnym naciskiem na rozwój i wzmocnienie rynku wewnętrznego, wspieranie międzynarodowego handlu i konkurencyjności, Semestrze Europejskim dla ściślejszej koordynacji polityk gospodarczych i budżetowych, skutecznych ramach zapobiegania i korygowania nadmiernych deficytów publicznych, (pakt stabilności i wzrostu (Pakt)), skutecznych ramach zapobiegania zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania, minimalnych wymogach dla krajowych ram budżetowych, wzmocnionej regulacji rynku finansowego i nadzorze nad nim, w tym na nadzorze makroostrożnościowym ze strony Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego.
- (2) Wiarygodne dane statystyczne są podstawą nadzoru nad zakłóceniami równowagi makroekonomicznej. W celu zagwarantowania wiarygodnych i obiektywnych danych statystycznych państwa członkowskie powinny zapewnić niezawisłość zawodową krajowych urzędów statystycznych, zgodnie z Europejskim kodeksem praktyk statystycznych, jak określono w rozporządzeniu (WE) nr 223/2009 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia

11 marca 2009 r. w sprawie statystyki europejskiej ⁽⁴⁾. Ponadto dostępność wiarygodnych danych budżetowych jest także istotna dla nadzoru nad zakłóceniami równowagi makroekonomicznej. Wymóg ten powinien być gwarantowany przepisami przewidzianymi w tym zakresie na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1173/2011 z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie skutecznego egzekwowania nadzoru budżetowego w strefie euro ⁽⁵⁾, w szczególności jego art. 8.

- (3) Przewidziana w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) koordynacja polityk gospodarczych państw członkowskich w Unii powinna być rozwijana w kontekście ogólnych wytycznych dotyczących polityki gospodarczej oraz wytycznych dotyczących zatrudnienia, a także powinna zapewniać poszanowanie zasad przewodnich dotyczących stabilnych cen, zdrowych i zrównoważonych finansów publicznych i warunków pieniężnych oraz trwałej równowagi płatniczej.
- (4) Doświadczenie zdobyte w pierwszym dziesięcioleciu unii gospodarczej i walutowej oraz popełnione wówczas błędy wskazują na konieczność poprawy zarządzania gospodarczego w Unii, które powinno się opierać na silniejszym utożsamianiu się państwa ze wspólnie uzgodnionymi zasadami i strategiami politycznymi oraz na solidniejszych ramach nadzoru na poziomie Unii nad krajowymi politykami gospodarczymi.
- (5) Utworzenie i utrzymanie dynamicznego rynku wewnętrznego powinno uważać się za element prawidłowego i sprawnego funkcjonowania unii gospodarczej i walutowej.
- (6) W szczególności należy poszerzyć zakres nadzoru nad politykami gospodarczymi państw członkowskich, który nie powinien ograniczać się do nadzoru budżetowego, a zawierać bardziej szczegółowe i formalne ramy, aby zapobiegać powstawaniu nadmiernych zakłóceń równowagi makroekonomicznej i zapewnić państwom członkowskim, w których zakłócenia takie występują, pomoc w opracowaniu planów naprawczych zanim rozbieżności się utrwalą oraz zanim sytuacja gospodarcza i finansowa przybierze na stałe nadmiernie niekorzystny obrót. Takie poszerzenie nadzoru nad politykami gospodarczymi powinno odbywać się równoległe z pogłębianiem nadzoru budżetowego.
- (7) W celu zapewnienia pomocy w korygowaniu takich nadmiernych zakłóceń równowagi makroekonomicznej konieczne jest opracowanie szczegółowej procedury ustawodawczej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 150 z 20.5.2011, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 218 z 23.7.2011, s. 53.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 28 września 2011 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 8 listopada 2011 r.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 87 z 31.3.2009, s. 164.

⁽⁵⁾ Zob. s. 1 niniejszego Dziennika Urzędowego.

- (8) Procedurę nadzoru wielostronnego, o której mowa w art. 121 ust. 3 i 4 TFUE, należy uzupełnić o przepisy szczególne dotyczące wykrywania zakłóceń równowagi makroekonomicznej, a także zapobiegania i korygowania nadmiernych zakłóceń równowagi makroekonomicznej w Unii. Istotne jest, aby procedura ta stanowiła część dorocznego cyklu nadzoru wielostronnego.
- (9) Wzmocnienie zarządzania gospodarczego powinno obejmować ściślejsze i terminowe zaangażowanie Parlamentu Europejskiego i parlamentów narodowych. Uznając, że partnerami Parlamentu Europejskiego w ramach dialogu są odpowiednie instytucje Unii oraz ich przedstawiciele, właściwa komisja Parlamentu Europejskiego może zaproponować udział w wymianie poglądów państwu członkowskiemu, którego dotyczy decyzja Rady nakładająca złożenie oprocentowanego depozytu lub grzywnę roczną zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, udział w wymianie poglądów. Udział państwa członkowskiego w takiej wymianie poglądów jest dobrowolny.
- (10) Komisja Europejska powinna odgrywać ważniejszą rolę we wzmocnionej procedurze nadzoru w odniesieniu do ocen dotyczących poszczególnych państw członkowskich, monitorowania, misji na miejscu, zaleceń i ostrzeżeń.
- (11) Egzekwowanie rozporządzenia (WE) nr 1176/2011 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie zapobiegania zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania⁽¹⁾ należy wzmocnić poprzez wprowadzenie oprocentowanych depozytów w przypadku niestosowania się do zalecenia dotyczącego podjęcia działań naprawczych. Takie depozyty powinny zostać przekształcone w roczną grzywnę w przypadku uporczywego niestosowania się do zalecenia w sprawie zlikwidowania nadmiernych zakłóceń równowagi makroekonomicznej w ramach tej samej procedury dotyczącej nadmiernego zakłócenia równowagi. Te środki wykonawcze powinny być stosowane wobec państw członkowskich, których walutą jest euro.
- (12) W razie niestosowania się do zaleceń Rady powinien być nałożony oprocentowany depozyt lub powinna być nałożona grzywna, aż Rada uzna, że dane państwo członkowskie podjęło działania naprawcze w celu realizacji jej zaleceń.
- (13) Również uporczywe zaniechanie przez dane państwo członkowskie sporządzenia planu działań naprawczych, mającego na celu realizację zalecenia Rady, powinno być również karane roczną grzywną do czasu, aż Rada uzna, że dane państwo członkowskie przedstawiło plan działań naprawczych, który w zadowalający sposób spełnia jej zalecenie.
- (14) Aby zapewnić równe traktowanie wszystkich państw członkowskich, stawka oprocentowanego depozytu i grzywny powinna być identyczna dla wszystkich państw członkowskich, których walutą jest euro, i wynosić 0,1 % produktu krajowego brutto (PKB) danego państwa członkowskiego w roku poprzednim.
- (15) Komisja powinna móc zalecić zmniejszenie wysokości sankcji lub jej anulowanie ze względu na wyjątkową sytuację gospodarczą.
- (16) Procedura nakładania sankcji na te państwa członkowskie, które nie przyjmują skutecznych środków celem skorygowania nadmiernych zakłóceń równowagi makroekonomicznej, powinna być skonstruowana w taki sposób, by nałożenie sankcji na te państwa członkowskie było regułą, a nie wyjątkiem.
- (17) Grzywny, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu powinny stanowić inne dochody, o których mowa w art. 311 TFUE, i powinny być przekazywane do mechanizmów stabilności przeznaczonych na udzielanie pomocy finansowej, utworzonych przez państwa członkowskie, których walutą jest euro, w celu zapewnienia stabilności całej strefy euro.
- (18) Uprawnienie do przyjmowania indywidualnych decyzji w sprawie nałożenia sankcji przewidzianej w niniejszym rozporządzeniu powinno zostać przyznane Radzie. Jako element koordynacji polityk gospodarczych państw członkowskich, prowadzonej przez Radę zgodnie z art. 121 ust. 1 TFUE, te indywidualne decyzje stanowią nieodłączne działania następcze w stosunku do środków przyjętych przez Radę zgodnie z art. 121 TFUE oraz z rozporządzeniem (UE) nr 1176/2011.
- (19) Ponieważ niniejsze rozporządzenie zawiera przepisy ogólne dotyczące skutecznego egzekwowania rozporządzenia (UE) nr 1176/2011, powinno zostać przyjęte zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą, o której mowa w art. 121 ust. 6 TFUE.
- (20) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, jakim jest skuteczne korygowanie nadmiernych zakłóceń równowagi makroekonomicznej w strefie euro, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie ze względu na głębokie współzależności natury handlowej i finansowej pomiędzy nimi oraz ze względu na skutki uboczne polityk gospodarczych poszczególnych krajów dla Unii i całej strefy euro, natomiast możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia tego celu,

⁽¹⁾ Zob. s. 25 niniejszego Dziennika Urzędowego.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres zastosowania

1. Niniejszym rozporządzeniem ustanawia się system sankcji służących skutecznemu korygowaniu nadmiernych zakłóceń równowagi makroekonomicznej w strefie euro.

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do państw członkowskich, których walutą jest euro.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się definicje określone w art. 2 rozporządzenia (UE) nr 1176/2011.

Dodatkowo zastosowanie ma następująca definicja:

„wyjątkowa sytuacja gospodarcza” oznacza sytuację, w której przekroczenie przez deficyt publiczny wartości odniesienia uznaje się za wyjątkowe w rozumieniu art. 126 ust. 2 lit. a) tiret drugie TFUE i przepisów rozporządzenia Rady (WE) nr 1467/97 z dnia 7 lipca 1997 r. w sprawie przyspieszenia i wyjaśnienia procedury nadmiernego deficytu⁽¹⁾.

Artykuł 3

Sankcje

1. Na mocy decyzji Rady, działającej na zalecenie Komisji, wymagane jest złożenie oprocentowanego depozytu, jeśli decyzja Rady stwierdzająca niezgodność zostanie przyjęta zgodnie z art. 10 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 1176/2011, w której Rada uzna, że dane państwo członkowskie nie podjęło działań naprawczych, zaleconych przez Radę.

2. Na mocy decyzji Rady, działającej zgodnie z zaleceniem Komisji, nakłada się roczną grzywnę w następujących przypadkach:

- a) przyjęto dwa kolejne zalecenia Rady wydane w ramach tej samej procedury dotyczącej nadmiernego zakłócenia równowagi zgodnie z art. 8 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1176/2011, a Rada uznaje, że dane państwo członkowskie przedstawiło niewystarczający plan działań naprawczych; lub
- b) przyjęto dwie kolejne decyzje Rady w ramach tej samej procedury w sytuacji dotyczącej nadmiernego zakłócenia równowagi, stwierdzające niezgodność w myśl art. 10 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 1176/2011. W tym przypadku roczna grzywna nakładana jest w drodze przekształcenia oprocentowanego depozytu w roczną grzywnę.

3. Uznaje się, że decyzje, o których mowa w ust. 1 i 2, zostały przyjęte przez Radę, jeżeli w terminie dziesięciu dni od przyjęcia zalecenia przez Komisję Rada nie odrzuci go kwalifikowaną większością głosów. Rada może decyzją podjętą kwalifikowaną większością głosów zmienić zalecenie.

4. Zalecenie Komisji dotyczące decyzji Rady wydaje się w terminie 20 dni od dnia spełnienia warunków, o których mowa w ust. 1 i 2.

5. Zalecany przez Komisję oprocentowany depozyt lub roczna grzywna wynosi 0,1 % PKB danego państwa członkowskiego w poprzednim roku.

6. W drodze odstępstwa od przepisów ust. 5 Komisja może, w związku z wyjątkową sytuacją gospodarczą lub w odpowiedzi na umotywowany wniosek zainteresowanego państwa członkowskiego skierowany do niej w terminie 10 dni od daty spełnienia warunków, o których mowa w ust. 1 i 2, zaproponować zmniejszenie wysokości oprocentowanego depozytu lub grzywny albo ich anulowanie.

7. Jeżeli państwo członkowskie ustanowiło oprocentowany depozyt lub zapłaciło roczną grzywnę za dany rok kalendarzowy, a następnie Rada zgodnie z art. 10 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1176/2011 uznała, że państwo to w danym roku podjęło zalecane działania naprawcze, złożony za dany rok depozyt wraz z narosłymi odsetkami lub zapłaconą za dany rok grzywna są zwracane danemu państwu członkowskiemu w części obliczonej *pro rata temporis*.

Artykuł 4

Przeznaczenie grzywien

Grzywny, o których mowa w art. 3 niniejszego rozporządzenia, stanowią inne dochody, o których mowa w art. 311 TFUE, i są przekazywane na rzecz Europejskiego Instrumentu Stabilności Finansowej. Z chwilą gdy państwa członkowskie, których walutą jest euro, utworzą inny mechanizm stabilności służący udzielaniu pomocy finansowej, aby chronić stabilność całej strefy euro, grzywny te będą przekazywane na rzecz tego mechanizmu.

Artykuł 5

Głosowanie w Radzie

1. W odniesieniu do środków, o których mowa w art. 3, prawo głosu posiadają wyłącznie członkowie Rady reprezentujący państwa członkowskie, których walutą jest euro, a Rada stanowi, nie uwzględniając głosu członka Rady reprezentującego zainteresowane państwo członkowskie.

2. Większość kwalifikowaną członków Rady, o których mowa w ust. 1, określa się zgodnie z art. 238 ust. 3 lit. b) TFUE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 209 z 2.8.1997, s. 6.

Artykuł 6**Dialog gospodarczy**

W celu zacieśnienia dialogu między instytucjami Unii, w szczególności między Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją, oraz większej przejrzystości podejmowania decyzji i odpowiedzialności za ich podejmowanie, właściwa komisja Parlamentu Europejskiego może zaprosić przewodniczącego Rady, przewodniczącego Komisji, a w razie potrzeby również przewodniczącego Rady Europejskiej lub przewodniczącego Eurogrupy, do wzięcia udziału w debacie w celu omówienia decyzji podjętych na podstawie art. 3.

Właściwa komisja Parlamentu Europejskiego może umożliwić udział w wymianie poglądów państwu członkowskiemu, którego takie decyzje dotyczą.

Artykuł 7**Przegląd**

1. Nie później niż dnia 14 grudnia 2014 r. i co pięć lat po tym terminie Komisja publikuje sprawozdanie w sprawie stosowania niniejszego rozporządzenia.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Strasburgu dnia 16 listopada 2011 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

J. BUZEK

Przewodniczący

Sprawozdanie to zawiera między innymi ocenę:

- a) skuteczności niniejszego rozporządzenia;
- b) postępów w zapewnieniu ściślejszej koordynacji polityk gospodarczych i trwałej konwergencji dokonań gospodarczych państw członkowskich zgodnie z TFUE.

2. W stosownym przypadku do tego sprawozdania dołącza się wniosek dotyczący zmian do niniejszego rozporządzenia.

3. Komisja przesyła sprawozdanie wraz z wszelkimi dołączonymi doń wnioskami Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Artykuł 8**Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 1175/2011**z dnia 16 listopada 2011 r.****zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1466/97 w sprawie wzmocnienia nadzoru pozycji budżetowych oraz nadzoru i koordynacji polityk gospodarczych**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

zatytułowane „Poprawa wdrażania paktu stabilności i wzrostu”⁽⁸⁾.

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 121 ust. 6,

(3) Pakt opiera się na dążeniu do zapewnienia zdrowych finansów publicznych jako środka służącego umocnieniu warunków stabilności cen oraz silnego, trwałego wzrostu opartego na stabilności finansowej, wspierając tym samym osiągnięcie celów Unii w zakresie zrównoważonego wzrostu i zatrudnienia.

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

(4) Część zapobiegawcza Paktu wymaga, aby państwa członkowskie osiągnęły i utrzymały średniookresowy cel budżetowy i w tym celu przedstawiały programy stabilności, względnie programy konwergencji. Zostałyby one wzmocniona, gdyby wprowadzono bardziej rygorystyczne formy nadzoru w celu zapewnienia spójności i zgodności działań państw członkowskich z ramami koordynacji budżetowej Unii.

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Przewidziana w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) koordynacja polityk gospodarczych państw członkowskich w Unii powinna zapewniać poszanowanie zasad przewodnich dotyczących stabilnych cen, zdrowych finansów publicznych i warunków pieniężnych oraz trwałej równowagi płatniczej.

(5) Treść programów stabilności i programów konwergencji, jak również procedura, zgodnie z którą są one badane, powinny zostać dopracowane zarówno na szczeblu krajowym, jak i unijnym w świetle doświadczenia zyskanego przy wdrażaniu Paktu.

(2) Pakt stabilności i wzrostu (Pakt) obejmował początkowo rozporządzenie Rady (WE) nr 1466/97 z dnia 7 lipca 1997 r. w sprawie wzmocnienia nadzoru pozycji budżetowych oraz nadzoru i koordynacji polityk gospodarczych⁽³⁾, rozporządzenie Rady (WE) nr 1467/97 z dnia 7 lipca 1997 r. w sprawie przyspieszenia i wyjaśnienia procedury nadmiernego deficytu⁽⁴⁾ oraz rezolucję Rady Europejskiej z dnia 17 czerwca 1997 r. w sprawie paktu stabilności i wzrostu⁽⁵⁾. Rozporządzenia (WE) nr 1466/97 i (WE) nr 1467/97 zostały zmienione w 2005 r. odpowiednio rozporządzeniami (WE) nr 1055/2005⁽⁶⁾ oraz (WE) nr 1056/2005⁽⁷⁾. Ponadto w dniu 20 marca 2005 r. Rada przyjęła sprawozdanie

(6) Cele budżetowe w programach stabilności i konwergencji powinny wyraźnie uwzględniać środki przyjęte zgodnie z ogólnymi wytycznymi polityki gospodarczej, wytycznymi dla zatrudnienia państw członkowskich i Unii oraz, ogólnie, krajowe programy reform.

(7) Programy stabilności i programy konwergencji należy przedkładać i poddawać ocenie, zanim zostaną podjęte kluczowe decyzje w sprawie budżetów krajowych na kolejne lata. Należy zatem określić odpowiedni termin przedkładania programów stabilności i programów konwergencji. Biorąc pod uwagę specyfikę roku budżetowego w Zjednoczonym Królestwie, należy określić szczególne przepisy dotyczące terminu przedkładania przez ten kraj programów konwergencji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 150 z 20.5.2011, s. 1.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 28 września 2011 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 8 listopada 2011 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 209 z 2.8.1997, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 209 z 2.8.1997, s. 6.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 236 z 2.8.1997, s. 1.

⁽⁶⁾ Rozporządzenia Rady (WE) nr 1055/2005 z dnia 27 czerwca 2005 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1466/97 w sprawie wzmocnienia nadzoru pozycji budżetowych oraz nadzoru i koordynacji polityk gospodarczych (Dz.U. L 174 z 7.7.2005, s. 1).

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1056/2005 z dnia 27 czerwca 2005 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1467/97 w sprawie przyspieszenia i wyjaśnienia procedury nadmiernego deficytu (Dz.U. L 174 z 7.7.2005, s. 5).

(8) Doświadczenia zdobyte w pierwszym dziesięcioleciu unii gospodarczej i walutowej oraz popełnione wówczas błędy wskazują na konieczność poprawy zarządzania gospodarczego w Unii, które powinno się opierać na silniejszym utożsamianiu się państwa ze wspólnie uzgodnionymi zasadami i strategiami politycznymi oraz na solidniejszych ramach nadzoru na poziomie Unii nad krajowymi politykami gospodarczymi.

⁽⁸⁾ Zobacz dok. 7423/5/05 na stronie <http://www.consilium.europa.eu/documents.aspx?lang=pl>.

- (9) Wzmocnione ramy zarządzania gospodarczego powinny opierać się na szeregu wzajemnie powiązanych i spójnych strategii politycznych na rzecz zrównoważonego wzrostu gospodarczego i zatrudnienia, w szczególności na unijnej strategii na rzecz wzrostu i zatrudnienia, ze szczególnym naciskiem na rozwój i wzmocnienie rynku wewnętrznego, wspieranie handlu międzynarodowego i konkurencyjności, Europejskim Semestrze dla ściślejszej koordynacji polityk gospodarczych i budżetowych (Europejski Semestr), skutecznych ramach zapobiegania i korygowania nadmiernych deficytów publicznych (Pakt), solidnych ramach zapobiegania zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania, minimalnych wymogach dla krajowych ram budżetowych, wzmocnionej regulacji rynku finansowego i nadzorze nad nim, w tym na nadzorze makroostrożnościowym ze strony Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego.
- (10) Pakt oraz całe ramy zarządzania gospodarczego uzupełniają i wspierają unijną strategię na rzecz wzrostu i zatrudnienia. Wzajemne powiązania między poszczególnymi aspektami nie powinny stanowić powodu do wyłączenia postanowień Paktu.
- (11) Wzmocnienie zarządzania gospodarczego powinno obejmować ściślejsze i terminowe zaangażowanie Parlamentu Europejskiego i parlamentów narodowych. Uznając, że partnerami Parlamentu Europejskiego w ramach dialogu są odpowiednie instytucje Unii i ich przedstawiciele, właściwa komisja Parlamentu Europejskiego może proponować udział w wymianie poglądów państwu członkowskiemu, którego dotyczy zalecenie Rady, zgodnie z art. 6 ust. 2 lub art. 10 ust. 2. Udział państwa członkowskiego w takiej wymianie poglądów jest dobrowolny.
- (12) Komisja Europejska powinna odgrywać ważniejszą rolę we wzmocnionej procedurze nadzoru w odniesieniu do ocen dotyczących poszczególnych państw członkowskich, monitorowania, misji na miejscu, zaleceń i ostrzeżeń.
- (13) Konieczne jest zapewnienie spójnego opracowywania i ujednoliconego terminu składania programów stabilności i programów konwergencji oraz krajowych programów reform. Programy te należy przedkładać Radzie i Komisji. Powinny one być podane do wiadomości publicznej.
- (14) W ramach Europejskiego Semestru nadzór nad polityką i cykl koordynacji rozpoczynają się na początku roku od horyzontalnego przeglądu, podczas którego Rada Europejska, w oparciu o wkład Komisji i Rady, określa główne wyzwania, przed którymi stoją Unia i strefa euro, oraz wydaje strategiczne wytyczne polityczne. Debaty powinny się także odbyć w Parlamencie Europejskim na początku corocznego cyklu nadzoru, w odpowiednim terminie przed rozmowami w Radzie Europejskiej. Opracowując programy stabilności lub programy konwergencji oraz krajowe programy reform, państwa członkowskie powinny uwzględnić horyzontalne wytyczne Rady Europejskiej.
- (15) Dla zwiększenia utożsamiania się państw członkowskich z zasadami Paktu krajowe ramy budżetowe powinny być spójne z celami wielostronnego nadzoru w Unii, a w szczególności z Europejskim Semestrem.
- (16) Zgodnie z systemem prawnym i politycznym każdego państwa członkowskiego parlamenty narodowe powinny być należycie zaangażowane w Europejski Semestr i w opracowywanie programów stabilności, programów konwergencji oraz krajowych programów reform, aby zwiększyć przejrzystość podejmowania decyzji, utożsamianie się państw z tymi decyzjami, jak też odpowiedzialność państw za ich podejmowanie. W razie potrzeby w ramach Europejskiego Semestru przeprowadzane będą konsultacje z Komitetem Ekonomiczno-Finansowym, Komitetem Polityki Gospodarczej, Komitetem Zatrudnienia i Komitetem Ochrony Socjalnej. W odniesieniu do głównych założeń strategii politycznych w razie potrzeby w Europejski Semestr powinny również być włączone zainteresowane strony, zwłaszcza partnerzy społeczni, zgodnie z postanowieniami TFUE i systemem prawnym i politycznym państwa członkowskiego.
- (17) Osiągnięcie średniookresowego celu budżetowego powinno zapewnić państwom członkowskim margines bezpieczeństwa w odniesieniu do wartości odniesienia 3 % PKB w celu zapewnienia długookresowej stabilności finansów publicznych lub szybkiego postępu w jej osiągnięciu, pozostawiając przestrzeń dla prowadzenia polityki budżetowej, ze szczególnym uwzględnieniem potrzeb w zakresie inwestycji publicznych. Średniookresowy cel budżetowy należy regularnie aktualizować na podstawie wspólnie uzgodnionej metody, odpowiednio odzwierciedlającej czynniki ryzyka dla finansów publicznych związane z jawnymi i ukrytymi zobowiązaniami zgodnie z celami przewidzianymi w Pakcie.
- (18) Obowiązek osiągnięcia i utrzymania średniookresowego celu budżetowego należy wprowadzić w życie poprzez doprecyzowanie zasad dotyczących ścieżki dostosowawczej prowadzącej do średniookresowego celu budżetowego. Zasady te mają między innymi zapewnić, że nadzwyczajne dochody, czyli nadwyżka dochodów w stosunku do oczekiwanego poziomu wynikającego ze wzrostu gospodarczego, zostaną przeznaczone na redukcję długu.
- (19) Obowiązek osiągnięcia i utrzymania średniookresowego celu budżetowego powinien mieć zastosowanie do wszystkich uczestniczących państw członkowskich.

- (20) Ocena tego, czy postęp na drodze do osiągnięcia średniookresowego celu budżetowego jest wystarczający, powinna opierać się na ocenie ogólnej, w której punktem odniesienia jest saldo strukturalne, i powinna również obejmować analizę wydatków po skorygowaniu o działania dyskrecjonalne po stronie dochodów. W tym kontekście i dopóki średniookresowy cel budżetowy nie zostanie osiągnięty, tempo wzrostu wydatków publicznych nie powinno zazwyczaj przekraczać referencyjnego średniookresowego tempa wzrostu potencjalnego PKB. Każde przekroczenie tej wartości powinno być zrównoważone dyskrecjonalnym wzrostem dochodów publicznych, a dyskrecjonalne ograniczenie dochodów – zrekompensowane redukcjami wydatków. Referencyjne średniookresowe tempo wzrostu potencjalnego PKB należy obliczać według wspólnie uzgodnionej metody. Komisja powinna podać do wiadomości publicznej metodę obliczenia stosowaną do sporządzenia tych prognoz i wynikające z nich referencyjne średniookresowe tempo wzrostu potencjalnego PKB. Należy uwzględnić potencjalnie bardzo dużą zmienność wydatków inwestycyjnych, szczególnie w przypadku małych państw członkowskich.
- (21) W odniesieniu do państw członkowskich, w których poziom długu przekracza 60 % PKB lub w których istnieją wyraźne czynniki ryzyka dla długookresowej zdolności do obsługi długu, należy przewidzieć szybszą ścieżkę dostosowawczą prowadzącą do średniookresowych celów budżetowych.
- (22) Tymczasowe odstępstwo od ścieżki dostosowawczej prowadzącej do średniookresowego celu budżetowego powinno być dozwolone w przypadku gdy wynika ono z nadzwyczajnego i niezależnego od danego państwa członkowskiego zdarzenia, które wywiera istotny wpływ na sytuację finansową sektora instytucji rządowych i samorządowych, lub w przypadku znacznego pogorszenia koniunktury gospodarczej w strefie euro lub w całej Unii, o ile nie zagraża to stabilności finansów publicznych w średnim okresie – celem ułatwienia ożywienia gospodarczego. Przy zezwoleniu na tymczasowe odstępstwo od średniookresowego celu budżetowego lub od odpowiedniej ścieżki dostosowawczej prowadzącej do tego celu należy również uwzględnić przeprowadzenie znaczących reform strukturalnych, pod warunkiem zachowania marginesu bezpieczeństwa zapewniającego przestrzeganie wartości odniesienia dla deficytu. Szczególną uwagę należy zwrócić w tym kontekście na systemowe reformy emerytalne, w przypadku których takie odstępstwo powinno odzwierciedlać bezpośrednio dodatkowe koszty wynikające z przekazania składek z filaru publicznego do filaru kapitałowego. Działania służące przekazaniu aktywów filaru kapitałowego z powrotem do filaru publicznego należy traktować jako jednorazowe i tymczasowe, w związku z czym należy je wyłączyć z salda strukturalnego wykorzystywanego do celów oszacowania postępu na drodze do osiągnięcia średniookresowego celu budżetowego.
- (23) W przypadku znaczącego odstępstwa od ścieżki dostosowawczej prowadzącej do średniookresowego celu budżetowego Komisja powinna wystosować ostrzeżenie do danego państwa członkowskiego, a następnie w ciągu miesiąca Rada przeanalizuje sytuację i wyda zalecenie w sprawie niezbędnych środków dostosowawczych. Termin na usunięcie odstępstwa, który zostanie określony w tym zaleceniu, nie powinien być dłuższy niż pięć miesięcy. Dane państwo członkowskie powinno poinformować Radę o podjętych działaniach. Jeżeli dane państwo członkowskie nie podejmie odpowiednich działań w terminie określonym przez Radę, Rada powinna przyjąć decyzję, w której stwierdzi brak podjęcia skutecznych działań i powinna poinformować Radę Europejską. Ważne jest, aby stwierdzenie, że państwo członkowskie nie podjęło odpowiednich działań, nastąpiło w odpowiednim terminie, w szczególności kiedy sytuacja ta się powtarza. Komisja powinna móc zalecić Radzie przyjęcie zmienionych zaleceń. W odniesieniu do państw członkowskich strefy euro i państw członkowskich uczestniczących w Porozumieniu z dnia 16 marca 2006 r. pomiędzy Europejskim Bankiem Centralnym oraz krajowymi bankami centralnymi państw członkowskich spoza strefy euro określającym procedury operacyjne mechanizmu kursów walutowych w trzecim etapie Unii Gospodarczej i Walutowej⁽¹⁾ (ERM2), Komisja powinna móc zaprosić, w razie potrzeby, do udziału w misji nadzoru Europejski Bank Centralny. Komisja powinna poinformować Radę o wynikach tej misji i, w razie potrzeby, powinna móc podjąć decyzję o podaniu swoich ustaleń do wiadomości publicznej.
- (24) Radzie należy przyznać uprawnienie do przyjęcia poszczególnych decyzji stwierdzających niewykonanie zaleceń Rady przyjętych na podstawie art. 121 ust. 4 TFUE, a określających działania do podjęcia przez państwo członkowskie, które dopuszcza się poważnego odstępstwa od ścieżki dostosowawczej prowadzącej do średniookresowego celu budżetowego. Jako element koordynacji polityki gospodarczej państw członkowskich prowadzonej przez Radę zgodnie z art. 121 ust. 1 TFUE, te poszczególne decyzje stanowią nieodłączne działania następcze w stosunku do wspomnianych zaleceń przyjętych przez Radę zgodnie z art. 121 ust. 4 TFUE. Zawieszenie praw do głosowania członków Rady reprezentujących państwa członkowskie, których walutą nie jest euro, przy przyjmowaniu decyzji Rady stwierdzającej niewykonanie zaleceń skierowanych do państwa członkowskiego, którego walutą jest euro, na podstawie art. 121 ust. 4 TFUE, jest bezpośrednią konsekwencją takiej decyzji, która stanowi nieodłączne działanie następcze w stosunku do wspomnianego zalecenia oraz zapisu art. 139 ust. 4 TFUE, który zastrzega prawo do głosowania w sprawie takich zaleceń państwu członkowskim, których walutą jest euro.
- (25) Aby zapewnić przestrzeganie unijnych ram nadzoru budżetowego obowiązujących państwa członkowskie, których walutą jest euro, należy ustanowić, na mocy art. 136 TFUE, szczególnie mechanizm egzekwowania stosowany w przypadkach poważnego odstępstwa od ścieżki dostosowawczej prowadzącej do średniookresowego celu budżetowego.

(1) Dz.U. C 73 z 25.3.2006, s. 21.

(26) Odesłania zawarte w rozporządzeniu (WE) nr 1466/97 powinny uwzględniać nową numerację artykułów TFUE.

(27) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 1466/97,

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 1466/97 wprowadza się niniejszym następujące zmiany:

1) art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 1

Niniejsze rozporządzenie określa zasady dotyczące treści, przedkładania, analizy i monitorowania wdrażania programów stabilności i programów konwergencji, stanowiących element wielostronnego nadzoru sprawowanego przez Radę i Komisję w celu zapobiegania, na wczesnym etapie, wystąpieniu nadmiernego deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych oraz w celu wspierania nadzoru i koordynacji polityk gospodarczych, aby ułatwić w ten sposób osiągnięcie celów Unii w zakresie wzrostu gospodarczego i zatrudnienia.”;

2) art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 2

Do celów niniejszego rozporządzenia:

a) »uczestniczące państwa członkowskie« oznacza te państwa członkowskie, których walutą jest euro;

b) »nieuczestniczące państwa członkowskie« oznacza państwa inne niż te, których walutą jest euro.”;

3) dodaje się sekcję w brzmieniu:

„SEKCJA 1-A

EUROPEJSKI SEMESTR NA RZECZ KOORDYNACJI POLITYKI GOSPODARCZEJ

Artykuł 2a

1. Aby zapewnić ściślejszą koordynację polityk gospodarczych i osiągnąć trwałą zbieżność wyników gospodarczych państw członkowskich, Rada prowadzi wielostronny nadzór stanowiący nieodłączny element Europejskiego Semestru dla koordynacji polityki gospodarczej zgodnie z celami i wymogami przewidzianymi w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).

2. Europejski Semestr obejmuje:

a) opracowanie i nadzór nad wdrażaniem ogólnych wytycznych polityk gospodarczych państw członkowskich i Unii (ogólne wytyczne polityki gospodarczej) zgodnie z art. 121 ust. 2 TFUE;

b) opracowanie i analizę wdrażania wytycznych dla zatrudnienia, które państwa członkowskie muszą uwzględnić zgodnie z art. 148 ust. 2 TFUE (wytyczne dla zatrudnienia);

c) przedłożenie i ocenę programu stabilności lub programu konwergencji państw członkowskich zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;

d) przedłożenie i ocenę krajowego programu reform państw członkowskich wspierającego unijną strategię na rzecz wzrostu i zatrudnienia i opracowanego zgodnie z wytycznymi określonymi w lit. a) i b) i z ogólnymi wytycznymi dla państw członkowskich wydanymi przez Komisję i Radę Europejską na początku rocznego cyklu nadzoru;

e) nadzór mający na celu zapobieganie zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowanie na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1176/2011 z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie zapobiegania zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania (*).

3. W trakcie Europejskiego Semestru, w celu udzielenia we właściwym czasie spójnych wskazówek odnośnie do zamierzeń państw członkowskich w obszarze makroekonomicznym i budżetowym oraz makroekonomicznym i strukturalnym, Rada sporządza z zasady – po ocenie tych programów w oparciu o zalecenia Komisji – wytyczne dla państw członkowskich, w pełni wykorzystując instrumenty prawne przewidziane w art. 121 i 148 TFUE, w niniejszym rozporządzeniu i w rozporządzeniu (UE) nr 1176/2011.

Przed podjęciem kluczowych decyzji w sprawie budżetów krajowych na kolejne lata państwa członkowskie należycie uwzględnią wytyczne skierowane do nich w kształtowaniu swoich polityk gospodarczych, budżetowych i zatrudnienia. Komisja monitoruje postępy w tym zakresie.

Nieprzestrzeganie wytycznych przez państwo członkowskie może prowadzić do:

a) wystosowania do państwa członkowskiego dalszych wytycznych nakazujących mu podjęcie określonych działań;

b) otrzymania od Komisji ostrzeżenia zgodnie z art. 121 ust. 4 TFUE;

c) podjęcia w stosunku do tego państwa członkowskiego środków przewidzianych na mocy niniejszego rozporządzenia, rozporządzenia (WE) nr 1467/97 lub rozporządzenia (UE) nr 1176/2011.

Komisja będzie bardziej rygorystycznie monitorować wdrożenie tych środków, co może obejmować misję nadzoru na mocy art. -11 niniejszego rozporządzenia.

4. Parlament Europejski jest, w szczególności w drodze dialogu gospodarczego prowadzonego zgodnie z art. 2-ab niniejszego rozporządzenia, należycie włączony w Europejski Semestr w celu zwiększenia przejrzystości podejmowania decyzji, utożsamiania się państw z tymi decyzjami, jak też odpowiedzialności państw za ich podejmowanie. W razie potrzeby w ramach Europejskiego Semestru przeprowadzane są konsultacje z Komitetem Ekonomiczno-Finansowym, Komitetem Polityki Gospodarczej, Komitetem Zatrudnienia i Komitetem Ochrony Socjalnej. W odniesieniu do głównych zagadnień strategii politycznych, w razie potrzeby, w Europejski Semestr są również włączone zainteresowane strony, zwłaszcza partnerzy społeczni, zgodnie z postanowieniami TFUE i systemem prawnym i politycznym państwa członkowskiego.

Zgodnie z art. 121 TFUE przewodniczący Rady i przewodniczący Komisji, a w razie potrzeby również przewodniczący Eurogrupy, składają Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Europejskiej roczne sprawozdanie z wyników wielostronnego nadzoru. Sprawozdania te stanowią element dialogu gospodarczego, o którym mowa w art. 2-ab niniejszego rozporządzenia.

(*) Dz.U. L 306 z 23.11.2011, s. 25.”;

4) dodaje się sekcję w brzmieniu:

„SEKCJA 1-Aa

DIALOG GOSPODARCZY

Artykuł 2-ab

1. W celu zacieśnienia dialogu między instytucjami Unii, w szczególności Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją, oraz większej przejrzystości podejmowania decyzji i odpowiedzialności za ich podejmowanie, właściwa komisja Parlamentu Europejskiego może zaprosić przewodniczącego Rady, przewodniczącego Komisji, a w razie potrzeby również przewodniczącego Rady Europejskiej lub przewodniczącego Eurogrupy, do wzięcia udziału w debacie w celu omówienia:

- a) informacji udzielonych tej komisji przez Radę i dotyczących ogólnych wytycznych polityki gospodarczej zgodnie z art. 121 ust. 2 TFUE;
- b) ogólnych wytycznych dla państw członkowskich wydanych przez Komisję na początku rocznego cyklu nadzoru;
- c) wszelkich konkluzji Rady Europejskiej dotyczących kierunków polityki gospodarczej w kontekście Europejskiego Semestru;
- d) wyników wielostronnego nadzoru prowadzonego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;
- e) wszelkich konkluzji Rady Europejskiej w sprawie założeń i wyników wielostronnego nadzoru;
- f) ewentualnego przeglądu sposobu prowadzenia wielostronnego nadzoru na zakończenie Europejskiego Semestru;

g) zaleceń Rady dla państw członkowskich zgodnie z art. 121 ust. 4 TFUE w przypadku poważnego odstępstwa oraz sprawozdania sporządzonego przez Radę dla Rady Europejskiej zgodnie z art. 6 ust. 2 i art. 10 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

2. Oczekuje się, że co do zasady Rada zastosuje się do zaleceń i wniosków Komisji lub publicznie wyjaśni swoje stanowisko.

3. Właściwa komisja Parlamentu Europejskiego może umożliwić udział w wymianie poglądów państwu członkowskiemu, którego dotyczy zalecenie Rady, zgodnie z art. 6 ust. 2 lub art. 10 ust. 2.

4. Rada i Komisja Europejska regularnie informują Parlament Europejski o stosowaniu niniejszego rozporządzenia.”;

5) art. 2a otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 2a

Każde państwo członkowskie posiada zróżnicowany średniookresowy cel dotyczący jego salda sektora instytucji rządowych i samorządowych. Te różne dla każdego kraju średniookresowe cele budżetowe mogą odbiegać od wymogu salda sektora bliskiego równowadze lub nadwyżce. Jednocześnie przewidują one margines zabezpieczający przed przekroczeniem przez deficyt publiczny wskaźnika 3 % PKB. Średniookresowe cele budżetowe zapewniają stabilność finansów publicznych lub szybkie postępy w osiągnięciu tej stabilności, jednocześnie pozostawiając przestrzeń dla prowadzenia polityki budżetowej, ze szczególnym uwzględnieniem potrzeb w zakresie inwestycji publicznych.

Biorąc pod uwagę te czynniki, dla uczestniczących państw członkowskich oraz dla państw członkowskich uczestniczących w ERM2 krajowe średniookresowe cele budżetowe ustalane są w ramach określonego przedziału pomiędzy -1 % PKB a równowagą lub nadwyżką, w ujęciu uwzględniającym zmiany cykliczne, po skorygowaniu o działania jednorazowe i tymczasowe.

Średniookresowy cel budżetowy podlega przeglądowi co trzy lata. Średniookresowy cel budżetowy danego państwa członkowskiego może podlegać dalszemu przeglądowi w przypadku przeprowadzenia reformy strukturalnej, która wywrze znaczący wpływ na stabilność finansów publicznych.

Przestrzeganie średniookresowego celu budżetowego jest przewidziane w krajowych średniookresowych ramach budżetowych zgodnie z rozdziałem IV dyrektywy Rady 2011/85/UE z dnia 8 listopada 2011 r. w sprawie wymogów dla ram budżetowych w państwach członkowskich (*).

(*) Dz.U. L 306 z 23.11.2011, s. 41.”;

6) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Każde uczestniczące państwo członkowskie przekazuje Radzie i Komisji w regularnych odstępach czasu informacje niezbędne na potrzeby wielostronnego nadzoru zgodnie z art. 121 TFUE, w formie programu stabilności stanowiącego zasadniczą podstawę dla stabilności finansów publicznych sprzyjającej stabilności cen, silnemu i trwałemu wzrostowi oraz tworzeniu miejsc pracy”;

b) w ust. 2 lit. a), b) i c) wprowadza się następujące zmiany:

„a) średniookresowy cel budżetowy oraz ścieżkę dostosowawczą salda sektora instytucji rządowych i samorządowych prowadzącą do tego celu, wyrażone jako procent PKB, oczekiwany przebieg kształtowania się wskaźnika długu tego sektora, planowaną ścieżkę wzrostu wydatków publicznych, w tym na nakłady brutto na środki trwałe, ze szczególnym uwzględnieniem warunków i kryteriów służących określeniu tempa wzrostu wydatków zgodnie z art. 5 ust. 1, planowaną ścieżkę wzrostu dochodów publicznych, przy założeniu niezmiennego kursu polityki oraz kwantyfikację planowanych działań dyskrejonalnych po stronie dochodów;

aa) informacje dotyczące ukrytych zobowiązań związanych ze starzeniem się ludności oraz warunkowe zobowiązania, takie jak gwarancje publiczne, mogące mieć istotny wpływ na sytuację sektora instytucji rządowych i samorządowych;

ab) informacje na temat zgodności programu stabilności z ogólnymi wytycznymi polityki gospodarczej oraz krajowym programem reform;

b) podstawowe założenia dotyczące spodziewanego rozwoju sytuacji gospodarczej i istotnych zmiennych ekonomicznych mających znaczenie dla realizacji programu spójności, takich jak publiczne wydatki inwestycyjne, realny wzrost PKB, zatrudnienie i inflacja;

c) ilościową ocenę działań w ramach polityki budżetowej i innych działań w ramach polityki gospodarczej podejmowanych lub proponowanych dla osiągnięcia celów programu, obejmującą analizę kosztów i korzyści znaczących reform strukturalnych, które bezpośrednio pociągają za sobą poprawę finansów publicznych w długim okresie, w tym poprzez trwałe zwiększenie wzrostu potencjalnego”;

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2a. Podstawą programu stabilności jest najbardziej prawdopodobny scenariusz makroekonomiczny i budżetowy lub bardziej ostrożny scenariusz. Prognozy makroekonomiczne i budżetowe są zestawiane z najnowszymi prognozami Komisji i, w razie potrzeby, z prognozami innych niezależnych organów. Znaczące

różnice między wybranym scenariuszem makroekonomicznym i budżetowym a prognozą Komisji należy opisać wraz z uzasadnieniem, w szczególności jeżeli założenia dotyczące otoczenia zewnętrznego znacznie odbiegają od ich poziomów lub wzrostów przyjętych w prognozach Komisji.

Szczegółowy charakter tych informacji przewidzianych w ust. 2 lit. a), aa), b), c) i d) jest określony w zharmonizowanych ramach opracowanych przez Komisję we współpracy z państwami członkowskimi.”;

d) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Informacje dotyczące kształtowania się salda sektora instytucji rządowych i samorządowych oraz długu tego sektora, tempa wzrostu wydatków publicznych, planowanej ścieżki wzrostu dochodów publicznych przy założeniu niezmiennego kursu polityki, planowanych działań dyskrejonalnych po stronie dochodów, w odpowiednim ujęciu ilościowym, oraz podstawowych założeń ekonomicznych określonych w ust. 2 lit. a) i b) są przedkładane w ujęciu rocznym i obejmują, oprócz roku bieżącego i ubiegłego, co najmniej trzy następne lata.

4. Każdy program zawiera informacje o jego statusie w kontekście krajowych procedur, w szczególności informacje o tym, czy program został przedłożony parlamentowi narodowemu oraz czy parlament narodowy miał możliwość omówienia opinii Rady na temat poprzedniego programu lub ewentualnego zalecenia lub ostrzeżenia, a także czy program został zatwierdzony przez parlament.”;

7) art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4

1. Programy stabilności są przedkładane corocznie w kwietniu, najlepiej do połowy kwietnia i nie później niż w dniu 30 kwietnia.

2. Państwa członkowskie podają do wiadomości publicznej swoje programy stabilności.”;

8) art. 5 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 5

1. W oparciu o oceny przeprowadzone przez Komisję i Komitet Ekonomiczno-Finansowy, Rada, w ramach wielostronnego nadzoru na mocy art. 121 TFUE, bada średniookresowy cel budżetowy przedstawiony przez dane państwo członkowskie w programie stabilności, ocenia, czy założenia ekonomiczne programu są realistyczne, czy ścieżka dostosowawcza prowadząca do średniookresowego celu budżetowego jest właściwa, uwzględniając przy tym kształtowanie się wskaźnika długu, i czy działania podejmowane lub proponowane celem realizacji tej ścieżki są wystarczające do osiągnięcia średniookresowego celu budżetowego w trakcie cyklu koniunkturalnego.

Oceniając ścieżkę dostosowawczą prowadzącą do średniookresowego celu budżetowego, Rada i Komisja badają, czy dane państwo członkowskie realizuje wymaganą do osiągnięcia tego celu roczną korektę salda w ujęciu uwzględniającym zmiany cykliczne, po skorygowaniu o działania jednorazowe i tymczasowe, przyjmując 0,5 % PKB jako punkt odniesienia dla tej korekty. W odniesieniu do państw członkowskich o poziomie długu przekraczającym 60 % PKB lub z istotnym ryzykiem dotyczącym długookresowej zdolności do obsługi długu, Rada i Komisja badają, czy roczna korekta salda w ujęciu uwzględniającym zmiany cykliczne, po skorygowaniu o działania jednorazowe i tymczasowe, przekracza wartość 0,5 % PKB. Rada i Komisja biorą pod uwagę, czy w okresach dobrej koniunktury podejmowany jest większy wysiłek dostosowawczy, podczas gdy wysiłek ten może być bardziej ograniczony w okresach złej koniunktury. Należy w szczególności uwzględnić nadzwyczajne dochody i nadzwyczajne ubytki w tych dochodach.

Ocena tego, czy postęp na drodze do osiągnięcia średniookresowego celu budżetowego jest wystarczający, jest przeprowadzana na podstawie oceny ogólnej, w której punktem odniesienia jest saldo strukturalne, i obejmuje ona również analizę wydatków po skorygowaniu o dyskrecjonalne działania po stronie dochodów. W tym celu Rada i Komisja oceniają, czy ścieżka wzrostu wydatków publicznych, przy jednoczesnym uwzględnieniu skutków działań podjętych lub planowanych po stronie dochodów, spełnia następujące warunki:

- a) w odniesieniu do państw członkowskich, które osiągnęły średniookresowy cel budżetowy, roczne tempo wzrostu wydatków nie przekracza referencyjnego średniookresowego tempa wzrostu potencjalnego PKB, chyba że nadwyżce wzrostu wydatków towarzyszą równoważące ją działania dyskrecjonalne po stronie dochodów;
- b) w odniesieniu do państw członkowskich, które nie osiągnęły jeszcze swojego średniookresowego celu budżetowego, roczne tempo wzrostu wydatków nie przekracza tempa poniżej referencyjnego średniookresowego tempa wzrostu potencjalnego PKB, chyba że nadwyżce wzrostu wydatków towarzyszą równoważące ją działania dyskrecjonalne po stronie dochodów. Różnica pomiędzy tempem wzrostu wydatków publicznych a referencyjnym średniookresowym tempem wzrostu potencjalnego PKB jest ustalana w takiej wysokości, jaka zapewnia właściwe dostosowanie w kierunku średniookresowego celu budżetowego;
- c) w odniesieniu do państw członkowskich, które nie osiągnęły jeszcze swojego średniookresowego celu budżetowego, dyskrecjonalnemu ograniczeniu poszczególnych kategorii dochodów publicznych towarzyszą równoważące je ograniczenia wydatków albo dyskrecjonalny wzrost innych kategorii dochodów publicznych, lub oba te działania.

Łączna wielkość wydatków nie obejmuje kosztów odsetek, wydatków na programy Unii całkowicie równoważonych dochodami z unijnych środków finansowych, a także niedyskrecjonalnych zmian w wydatkach na zasiłki dla bezrobotnych.

Nadmierny wzrost wydatków ponad średniookresową wartość odniesienia nie jest traktowany jako jej przekroczenie w takim stopniu, w jakim zostanie w pełni zrównoważony prawnie przewidzianym wzrostem dochodów.

Referencyjne średniookresowe tempo wzrostu potencjalnego PKB jest określane na podstawie prognoz na przyszłość i szacunków opartych na danych z poprzednich lat. Prognozy są aktualizowane w regularnych odstępach czasu. Komisja podaje do wiadomości publicznej metodę obliczania stosowaną do sporządzenia tych prognoz i wynikające z nich referencyjne średniookresowe tempo wzrostu potencjalnego PKB.

Określając ścieżkę dostosowawczą prowadzącą do średniookresowego celu budżetowego dla państw członkowskich, które takiego celu jeszcze nie osiągnęły, i dopuszczając czasowe odstąpienie od tego celu w przypadku państw członkowskich, które cel ten już osiągnęły, pod warunkiem że zachowany jest odpowiedni margines bezpieczeństwa zapewniający przestrzeganie wartości odniesienia dla deficytu i że oczekuje się powrotu salda sektora instytucji rządowych i samorządowych do średniookresowego celu budżetowego w okresie objętym programem, Rada i Komisja biorą pod uwagę wdrażanie znaczących reform strukturalnych, które bezpośrednio pociągają za sobą poprawę finansów publicznych w długim okresie, w tym poprzez trwałe zwiększenie wzrostu potencjalnego, a w związku z tym reform, mających możliwy do zweryfikowania wpływ na długookresową stabilność finansów publicznych.

Szczególną uwagę zwraca się na reformy emerytalne wprowadzające system wielofilarowy, w tym obowiązkowy filar kapitałowy. Państwom członkowskim wdrażającym takie reformy zezwala się na odstąpienie od ścieżki dostosowawczej prowadzącej do ich średniookresowego celu budżetowego lub od samego celu, przy czym odstąpienie to odzwierciedla kwotę bezpośredniego dodatkowego wpływu reformy na saldo sektora instytucji rządowych i samorządowych – pod warunkiem zachowania odpowiedniego marginesu bezpieczeństwa zapewniającego przestrzeganie wartości odniesienia dla deficytu.

Rada i Komisja badają także, czy program stabilności ułatwia osiągnięcie trwałej i realnej konwergencji w strefie euro oraz ściślejszą koordynację polityk gospodarczych, a także czy polityka gospodarcza danego państwa członkowskiego jest zgodna z ogólnymi wytycznymi polityki gospodarczej i wytycznymi dla zatrudnienia państw członkowskich i Unii.

W przypadku nadzwyczajnego i niezależnego od danego państwa członkowskiego zdarzenia, które wywiera istotny wpływ na saldo sektora instytucji rządowych i samorządowych, lub w okresach znacznego pogorszenia koniunktury gospodarczej w strefie euro lub w całej Unii państwom członkowskim można zezwolić na czasowe odstąpienie od ścieżki dostosowawczej prowadzącej do średniookresowego celu budżetowego, o której mowa w akapicie trzecim, pod warunkiem że nie zagraża to stabilności finansów publicznych w średnim okresie.

2. Rada i Komisja badają program stabilności w terminie najpóźniej trzech miesięcy od przedłożenia programu. Rada przyjmuje opinię dotyczącą programu, jeśli to konieczne, na zalecenie Komisji oraz po zasięgnięciu opinii Komitetu Ekonomiczno-Finansowego. Jeżeli zgodnie z art. 121 TFUE Rada stwierdzi, że program i jego cele powinny być sformułowane w sposób bardziej ambitny, ze szczególnym wskazaniem na ścieżkę dostosowawczą prowadzącą do średniookresowego celu budżetowego, w wydanej opinii Rada wzywa dane państwo członkowskie do dokonania korekty programu.”;

9) art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

1. W ramach wielostronnego nadzoru zgodnie z art. 121 ust. 3 TFUE Rada i Komisja monitorują wdrażanie programów stabilności na podstawie informacji przekazywanych przez uczestniczące państwa członkowskie oraz ocen dokonywanych przez Komisję i Komitet Ekonomiczno-Finansowy, w szczególności w celu stwierdzenia znacznych rzeczywistych lub spodziewanych rozbieżności między saldem sektora instytucji rządowych i samorządowych a średniookresowym celem budżetowym lub ścieżką dostosowawczą prowadzącą do tego celu.

2. W przypadku stwierdzonego znacznego odstępstwa od ścieżki dostosowawczej prowadzącej do średniookresowego celu budżetowego, w rozumieniu art. 5 ust. 1 akapit trzeci niniejszego rozporządzenia, oraz, aby zapobiec wystąpieniu nadmiernego deficytu, Komisja, kieruje do danego państwa członkowskiego ostrzeżenie, zgodnie z art. 121 ust. 4 TFUE.

W terminie miesiąca od daty przyjęcia ostrzeżenia, o którym mowa w akapicie pierwszym, Rada analizuje sytuację i przyjmuje zalecenie w sprawie niezbędnych działań w oparciu o zalecenie Komisji zgodnie z art. 121 ust. 4 TFUE. Zalecenie to zobowiązuje do usunięcia odstępstwa w terminie nie dłuższym niż pięć miesięcy. Termin ten skraca się do trzech miesięcy, jeżeli w swoim ostrzeżeniu Komisja stwierdzi, że sytuacja jest szczególnie poważna i uzasadnia pilne podjęcie działań. Na wniosek Komisji Rada podaje zalecenie do wiadomości publicznej.

W terminie wyznaczonym przez Radę w zaleceniu wydanym na mocy art. 121 ust. 4 TFUE dane państwo członkowskie informuje Radę o podjętych w związku z zaleceniem działaniach.

Jeżeli dane państwo członkowskie nie podejmie odpowiednich działań w terminie określonym w zaleceniu Rady na mocy akapitu drugiego, Komisja bezzwłocznie zaleca Radzie przyjęcie większością kwalifikowaną decyzji stwierdzającej brak skutecznych działań. Jednocześnie na mocy art. 121 ust. 4 TFUE Komisja może zalecić Radzie przyjęcie zmienionego zalecenia w sprawie niezbędnych działań.

Jeżeli Rada nie przyjmie decyzji na zalecenie Komisji, stwierdzającej brak skutecznych działań, a dane państwo członkowskie w dalszym ciągu nie podejmie odpowiednich działań, Komisja, po upływie miesiąca od wydania wcześniejszego zalecenia, zaleca Radzie przyjęcie decyzji stwierdzającej brak skutecznych działań. Uznaje się, że decyzja została przyjęta przez Radę, jeżeli w terminie dziesięciu dni od przyjęcia wniosku przez Komisję Rada nie odrzuci go zwykłą większością głosów. Jednocześnie na mocy art. 121 ust. 4 TFUE Komisja może zalecić Radzie przyjęcie zmienionego zalecenia w sprawie niezbędnych działań.

Podjmując decyzję o niepodjęciu działań, o której mowa w akapicie czwartym i piątym, prawo głosu posiadają wyłącznie członkowie Rady reprezentujący uczestniczące państwa członkowskie, a Rada stanowi, nie uwzględniając głosu członka Rady reprezentującego dane państwo członkowskie.

Rada składa Radzie Europejskiej formalne sprawozdanie z podjętych w efekcie decyzji.

3. Odstępstwo od średniookresowego celu budżetowego lub odpowiedniej ścieżki dostosowawczej prowadzącej do tego celu jest oceniane na podstawie określonej w art. 5 ust. 1 oceny ogólnej, w której punktem odniesienia jest saldo strukturalne i która obejmuje również analizę wydatków skorygowanych o skutki działań dyskrecjonalnych po stronie dochodów.

Ocena tego, czy odstępstwo jest znaczące, obejmuje w szczególności następujące kryteria:

- a) w przypadku państwa członkowskiego, które nie osiągnęło jeszcze średniookresowego celu budżetowego, podczas oceny zmiany salda strukturalnego, czy odstępstwo wynosi co najmniej 0,5 % PKB w ciągu jednego roku lub co najmniej 0,25 % PKB średnio rocznie w ciągu dwóch kolejnych lat;
- b) podczas oceny tempa wzrostu wydatków skorygowanego o skutki działań dyskrecjonalnych po stronie dochodów, czy odstępstwo ma łączny wpływ na saldo sektora instytucji rządowych i samorządowych w wysokości co najmniej 0,5 % PKB w ciągu jednego roku lub narastająco w ciągu dwóch kolejnych lat.

Odstępstwo dotyczące tempa wzrostu wydatków nie jest uznawane za znaczące, jeżeli dane państwo członkowskie osiągnęło z nadwyżką średniookresowy cel budżetowy, uwzględniając możliwości znacznych dochodów nadzwyczajnych, a plany budżetowe zawarte w programie stabilności nie stanowią zagrożenia dla osiągnięcia tego celu w okresie objętym programem.

Podobnie, odstępstwo to może również nie być brane pod uwagę, jeżeli wynika ono z nadzwyczajnego i niezależnego od danego państwa członkowskiego zdarzenia, które wywiera istotny wpływ na saldo sektora instytucji rządowych i samorządowych lub w przypadku poważnego pogorszenia koniunktury gospodarczej w strefie euro lub całej Unii, o ile nie zagraża to stabilności finansów publicznych w średnim okresie”;

10) w art. 7 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Każde nieuczestniczące państwo członkowskie przekazuje Radzie i Komisji w regularnych odstępach czasu informacje niezbędne na potrzeby wielostronnego nadzoru zgodnie z art. 121 TFUE, w formie programu konwergencji stanowiącego zasadniczą podstawę dla stabilności finansów publicznych sprzyjającej stabilności cen, silnemu i trwałemu wzrostowi oraz tworzeniu miejsc pracy.”;

b) w ust. 2 lit. a), b) i c) wprowadza się następujące zmiany:

„a) średniookresowy cel budżetowy oraz ścieżkę dostosowawczą salda sektora instytucji rządowych i samorządowych prowadzącą do tego celu, wyrażone jako procent PKB, oczekiwany przebieg kształtowania się wskaźnika długu tego sektora, planowaną ścieżkę wzrostu wydatków publicznych, w tym na nakłady brutto na środki trwałe, ze szczególnym uwzględnieniem warunków i kryteriów służących określeniu tempa wzrostu wydatków zgodnie z art. 9 ust. 1, planowaną ścieżkę wzrostu dochodów publicznych, przy założeniu niezmiennego kursu polityki oraz kwantyfikację planowanych działań dyskrecjonalnych po stronie dochodów, średniookresowe cele polityki pieniężnej i relacje między tymi celami a stabilnością cen i kursu wymiany oraz osiągnięciem trwałej konwergencji;

aa) informacje dotyczące ukrytych zobowiązań związanych ze starzeniem się ludności oraz warunkowe zobowiązania, takie jak gwarancje publiczne, mogące mieć istotny wpływ na sytuację sektora instytucji rządowych i samorządowych;

ab) informacje na temat zgodności programu konwergencji z ogólnymi wytycznymi polityki gospodarczej oraz krajowym programem reform;

b) podstawowe założenia dotyczące spodziewanego rozwoju sytuacji gospodarczej i istotnych zmieniach ekonomicznych, mających znaczenie dla realizacji programu konwergencji, takich jak publiczne wydatki inwestycyjne, realny wzrost PKB, zatrudnienie i inflacja;

c) ilościową ocenę działań w ramach polityki budżetowej i innych działań w ramach polityki gospodarczej podejmowanych lub proponowanych dla

osiągnięcia celów programu, obejmującą analizę kosztów i korzyści znaczących reform strukturalnych, które bezpośrednio pociągają za sobą poprawę finansów publicznych w długim okresie, w tym poprzez trwale zwiększenie wzrostu potencjalnego”;

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2a. Podstawą programu konwergencji jest najbardziej prawdopodobny scenariusz makroekonomiczny i budżetowy lub bardziej ostrożny scenariusz. Prognozy makroekonomiczne i budżetowe są zestawiane z najnowszymi prognozami Komisji i, w razie potrzeby, z prognozami innych niezależnych organów. Znaczące różnice między wybranym scenariuszem makroekonomicznym i budżetowym a prognozą Komisji należy opisać wraz z uzasadnieniem, w szczególności jeżeli założenia dotyczące otoczenia zewnętrznego znacznie odbiegają od ich poziomów lub wzrostów przyjętych w prognozach Komisji.

Szczegółowy charakter tych informacji przewidzianych ust. 2 lit. a), aa), b), c) i d) jest określony w zharmonizowanych ramach opracowanych przez Komisję we współpracy z państwami członkowskimi.”;

d) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Informacje dotyczące kształtowania się salda sektora instytucji rządowych i samorządowych oraz długu tego sektora, tempa wzrostu wydatków publicznych, planowanej ścieżki wzrostu dochodów publicznych przy założeniu niezmiennego kursu polityki, planowanych działań dyskrecjonalnych po stronie dochodów, w odpowiednim ujęciu ilościowym, oraz podstawowych założeń ekonomicznych określonych w ust. 2 lit. a) i b) są przedkładane w ujęciu rocznym i obejmują, oprócz roku bieżącego i ubiegłego, co najmniej trzy następne lata.

4. Każdy program zawiera informacje o jego statusie w kontekście krajowych procedur, w szczególności informacje o tym, czy program został przedłożony parlamentowi narodowemu oraz czy parlament narodowy miał możliwość omówienia opinii Rady na temat poprzedniego programu lub ewentualnego zalecenia lub ostrzeżenia, a także, czy program został zatwierdzony przez parlament.”;

11) art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

1. Programy konwergencji są przedkładane corocznie w kwietniu, najlepiej do połowy kwietnia i nie później niż w dniu 30 kwietnia.

2. Państwa członkowskie podają do wiadomości publicznej swoje programy konwergencji.”;

12) art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 9

1. W oparciu o oceny przeprowadzone przez Komisję i Komitet Ekonomiczno-Finansowy Rada, w ramach wielostronnego nadzoru na mocy art. 121 TFUE, bada średniookresowy cel budżetowy przedstawiony przez dane państwo członkowskie w programie konwergencji, ocenia, czy założenia ekonomiczne programu są realistyczne, czy ścieżka dostosowawcza prowadząca do średniookresowego celu budżetowego jest właściwa, uwzględniając przy tym kształtowanie się wskaźnika długu, i czy działania podejmowane lub proponowane celem realizacji tej ścieżki są wystarczające do osiągnięcia średniookresowego celu budżetowego w trakcie cyklu koniunkturalnego.

Oceniając ścieżkę dostosowawczą prowadzącą do średniookresowego celu budżetowego, Rada i Komisja biorą pod uwagę, czy w okresie dobrej koniunktury podjęto większy wysiłek dostosowawczy, podczas gdy wysiłek ten może być bardziej ograniczony w czasach złej koniunktury. W szczególności uwzględnia się nadzwyczajne dochody i nadzwyczajne ubytki w tych dochodach. W odniesieniu do państw członkowskich o poziomie długu przekraczającym 60 % PKB lub z istotnym ryzykiem dotyczącym długookresowej zdolności do obsługi długu, Rada i Komisja badają, czy roczna korekta salda budżetowego w ujęciu uwzględniającym zmiany cykliczne, po skorygowaniu o działania jednorazowe i tymczasowe, przekracza wartość 0,5 % PKB. W odniesieniu do państw członkowskich uczestniczących w ERM2 Rada i Komisja badają, czy dane państwo członkowskie realizuje wymaganą do osiągnięcia swojego średniookresowego celu budżetowego właściwą roczną korektę salda w ujęciu uwzględniającym zmiany cykliczne, po skorygowaniu o działania jednorazowe i tymczasowe, przyjmując 0,5 % PKB jako punkt odniesienia.

Ocena tego, czy postęp na drodze do osiągnięcia średniookresowego celu budżetowego jest wystarczający, jest przeprowadzana na podstawie oceny ogólnej, w której punktem odniesienia jest saldo strukturalne, i obejmuje ona również analizę wydatków po skorygowaniu o dyskrecjonalne działania po stronie dochodów. W tym celu Rada i Komisja oceniają, czy ścieżka wzrostu wydatków publicznych, przy jednoczesnym uwzględnieniu skutków działań podjętych lub planowanych po stronie dochodów spełnia następujące warunki:

- a) w odniesieniu do państw członkowskich, które osiągnęły średniookresowy cel budżetowy, roczne tempo wzrostu wydatków nie przekracza referencyjnego średniookresowego tempa wzrostu potencjalnego PKB, chyba że nadwyżce wzrostu wydatków towarzyszą równoważące ją dyskrecjonalne działania po stronie dochodów;
- b) w odniesieniu do państw członkowskich, które nie osiągnęły jeszcze swojego średniookresowego celu budżetowego, roczne tempo wzrostu wydatków nie przekracza tempa poniżej referencyjnego średniookresowego tempa wzrostu potencjalnego PKB, chyba że nadwyżce wzrostu wydatków towarzyszą równoważące ją działania dyskrecjonalne po stronie dochodów.

Różnica pomiędzy tempem wzrostu wydatków publicznych a referencyjnym średniookresowym tempem wzrostu potencjalnego PKB jest ustalana w takiej wysokości, jaka zapewnia właściwe dostosowanie w kierunku średniookresowego celu budżetowego;

- c) w odniesieniu do państw członkowskich, które nie osiągnęły jeszcze swojego średniookresowego celu budżetowego, dyskrecjonalnemu ograniczeniu poszczególnych kategorii dochodów publicznych towarzyszą równoważące je ograniczenia wydatków albo dyskrecjonalny wzrost innych kategorii dochodów publicznych, lub oba te działania.

Łączna wielkość wydatków nie obejmuje kosztów odsetek, wydatków na programy Unii całkowicie równoważonych dochodami z unijnych środków finansowych, a także niedyskrecjonalnych zmian w wydatkach na zasiłki dla bezrobotnych.

Nadmierny wzrost wydatków ponad średniookresową wartość odniesienia nie jest traktowany jako jej przekroczenie w takim stopniu, w jakim zostanie w pełni zrównoważony prawnie przewidzianym wzrostem dochodów.

Referencyjne średniookresowe tempo wzrostu potencjalnego PKB jest określane na podstawie prognoz na przyszłość i szacunków opartych na danych z przeszłości. Prognozy są uaktualniane w regularnych odstępach czasu. Komisja podaje do wiadomości publicznej metodę obliczania stosowaną do sporządzania tych prognoz i wynikające z nich referencyjne średniookresowe tempo wzrostu potencjalnego PKB.

Określając ścieżkę dostosowawczą do średniookresowego celu budżetowego dla państw członkowskich, które takiego celu jeszcze nie osiągnęły, i dopuszczając czasowe odstępstwo od tego celu w przypadku państw członkowskich, które cel ten już osiągnęły, pod warunkiem że zachowany jest odpowiedni margines bezpieczeństwa zapewniający przestrzeganie wartości odniesienia dla deficytu i że oczekuje się powrotu salda sektora instytucji rządowych i samorządowych do średniookresowego celu budżetowego w okresie objętym programem, Rada i Komisja biorą pod uwagę wdrażanie znaczących reform strukturalnych, które bezpośrednio pociągają za sobą poprawę finansów publicznych w długim okresie, mających bezpośrednie długookresowe pozytywne skutki dla finansów publicznych, w tym poprzez trwałe zwiększenie wzrostu potencjalnego, a w związku z tym reform mających możliwy do zweryfikowania wpływ na długookresową stabilność finansów publicznych.

Szczególną uwagę zwraca się na reformy emerytalne wprowadzające system wielofilarowy, w tym obowiązkowy filar kapitałowy. Państwom członkowskim wdrażającym takie reformy zezwala się na odstępstwo od ścieżki dostosowawczej prowadzącej do ich średniookresowego celu budżetowego lub od samego celu – przy czym odstępstwo to odzwierciedla kwotę bezpośredniego dodatkowego wpływu reformy na saldo sektora instytucji rządowych i samorządowych – pod warunkiem zachowania odpowiedniego marginesu bezpieczeństwa zapewniającego przestrzeganie wartości odniesienia dla deficytu.

Rada i Komisja badają także, czy program konwergencji ułatwia osiągnięcie trwałej i realnej konwergencji oraz ściślejszą koordynację polityk gospodarczych, a także czy polityka gospodarcza danego państwa członkowskiego jest zgodna z ogólnymi wytycznymi polityki gospodarczej i wytycznymi dla zatrudnienia państw członkowskich i Unii. Ponadto w odniesieniu do państw członkowskich uczestniczących w ERM2 Rada bada, czy program konwergencji zapewnia ich niezakłócony udział w tym mechanizmie kursowym.

W przypadku nadzwyczajnego i niezależnego od danego państwa członkowskiego zdarzenia, które wywiera istotny wpływ na saldo sektora instytucji rządowych i samorządowych, lub w okresach znacznego pogorszenia koniunktury gospodarczej w strefie euro lub w całej Unii państwom członkowskim można zezwolić na czasowe odstępstwo od ścieżki dostosowawczej prowadzącej do średniookresowego celu budżetowego, o której mowa w akapicie trzecim, pod warunkiem że nie zagraża to stabilności finansów publicznych w średnim okresie.

2. Rada i Komisja badają program konwergencji w terminie najpóźniej trzech miesięcy od przedłożenia programu. Rada przyjmuje opinię dotyczącą programu, jeśli to konieczne, opierając się na zaleceniu Komisji oraz po zasięgnięciu opinii Komitetu Ekonomiczno-Finansowego. Jeżeli zgodnie z art. 121 TFUE Rada stwierdzi, że program i jego cele powinny być sformułowane w sposób bardziej ambitny, ze szczególnym wskazaniem na ścieżkę dostosowawczą prowadzącą do średniookresowego celu budżetowego, w wydanej opinii Rada wzywa dane państwo członkowskie do dokonania korekty programu.”;

13) art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10

1. W ramach wielostronnego nadzoru zgodnie z art. 121 ust. 3 TFUE Rada i Komisja monitorują wdrażanie programów konwergencji na podstawie informacji przekazywanych przez państwa członkowskie objęte derogacją oraz ocen dokonywanych przez Komisję i Komitet Ekonomiczno-Finansowy, w szczególności w celu stwierdzenia znacznych rzeczywistych lub spodziewanych rozbieżności między saldem sektora instytucji rządowych i samorządowych a średniookresowym celem budżetowym lub ścieżką dostosowawczą prowadzącą do tego celu.

Ponadto Rada i Komisja monitorują politykę gospodarczą nieuczestniczących państw członkowskich w świetle celów programów konwergencji, aby zapewnić, iż prowadzona przez nie polityka służy osiągnięciu stabilności, a tym samym uniknięciu niedostosowania realnego kursu wymiany i nadmiernych wahań nominalnych kursów wymiany.

2. W przypadku stwierdzonego znacznego odstępstwa od ścieżki dostosowawczej prowadzącej do średniookresowego celu budżetowego, w rozumieniu art. 9 ust. 1 akapit trzeci niniejszego rozporządzenia, oraz aby zapobiec

wystąpieniu nadmiernego deficytu, Komisja kieruje do danego państwa członkowskiego ostrzeżenie, zgodnie z art. 121 ust. 4 TFUE.

W terminie miesiąca od daty przyjęcia ostrzeżenia, o którym mowa w akapicie pierwszym, Rada analizuje sytuację i przyjmuje zalecenie w sprawie niezbędnych działań w oparciu o zalecenie Komisji zgodnie z art. 121 ust. 4 TFUE. Zalecenie to zobowiązuje do usunięcia odstępstwa w terminie nie dłuższym niż pięć miesięcy. Termin ten skraca się do trzech miesięcy, jeżeli w swoim ostrzeżeniu Komisja stwierdzi, że sytuacja jest szczególnie poważna i uzasadnia pilne podjęcie działań. Na wniosek Komisji Rada podaje zalecenie do wiadomości publicznej.

W terminie wyznaczonym przez Radę w zaleceniu wydanym na mocy art. 121 ust. 4 TFUE dane państwo członkowskie informuje Radę o podjętych w związku z zaleceniem działaniach.

Jeżeli dane państwo członkowskie nie podejmie odpowiednich działań w terminie określonym w zaleceniu Rady na mocy akapitu drugiego, Komisja bezzwłocznie zaleca Radzie przyjęcie większością kwalifikowaną decyzji stwierdzającej brak skutecznych działań. Jednocześnie na mocy art. 121 ust. 4 TFUE Komisja może zalecić Radzie przyjęcie zmienionego zalecenia w sprawie niezbędnych działań.

Jeżeli Rada nie przyjmie, na zalecenie Komisji, stwierdzającej brak skutecznych działań, a dane państwo członkowskie w dalszym ciągu nie podejmie odpowiednich działań, Komisja, po upływie miesiąca od wydania wcześniejszego zalecenia, zaleca Radzie przyjęcie decyzji stwierdzającej brak skutecznych działań. Uznaje się, że decyzja została przyjęta przez Radę, jeżeli w terminie dziesięciu dni od przyjęcia wniosku przez Komisję Rada nie odrzuci go zwykłą większością głosów. Jednocześnie na mocy art. 121 ust. 4 TFUE Komisja może zalecić Radzie przyjęcie zmienionego zalecenia w sprawie niezbędnych działań.

Podejmując decyzję o niepodjęciu działań, o której mowa w akapicie czwartym i piątym, Rada stanowi, nie uwzględniając głosu członka Rady reprezentującego dane państwo członkowskie.

Rada składa Radzie Europejskiej formalne sprawozdanie z podjętych w efekcie decyzji.

3. Odstępstwo od średniookresowego celu budżetowego lub odpowiedniej ścieżki dostosowawczej prowadzącej do niego jest oceniane na podstawie oceny ogólnej określonej w art. 9 ust. 1, w której punktem odniesienia jest saldo strukturalne i która obejmuje również analizę wydatków po skorygowaniu o dyskrecjonalne działania po stronie dochodów.

Ocena tego, czy odstępstwo jest znaczące, obejmuje w szczególności następujące kryteria:

- a) w przypadku państwa członkowskiego, które nie osiągnęło jeszcze średniookresowego celu budżetowego, podczas oceny zmiany salda strukturalnego – czy odstępstwo wynosi co najmniej 0,5 % PKB w ciągu jednego roku lub co najmniej 0,25 % PKB średnio rocznie w ciągu dwóch kolejnych lat;
- b) podczas oceny tempa wzrostu wydatków skorygowanego o skutki działań dyskrejonalnych po stronie dochodów – czy odstępstwo ma łączny wpływ na saldo sektora instytucji rządowych i samorządowych w wysokości co najmniej 0,5 % PKB w ciągu jednego roku lub narastająco w ciągu dwóch kolejnych lat.

Odstępstwo dotyczące tempa wzrostu wydatków nie jest uznawane za znaczące, jeżeli dane państwo członkowskie osiągnęło z nadwyżką średniookresowy cel budżetowy, uwzględniając możliwości znacznych dochodów nadzwyczajnych, a plany budżetowe zawarte w programie konwergencji nie stanowią zagrożenia dla osiągnięcia tego celu w okresie objętym programem.

Podobnie, odstępstwo to może również nie być brane pod uwagę, jeżeli wynika ono z nadzwyczajnego i niezależnego od danego państwa członkowskiego zdarzenia, które wywiera istotny wpływ na saldo sektora instytucji rządowych i samorządowych lub w przypadku pogorszenia koniunktury gospodarczej w strefie euro lub całej Unii, pod warunkiem że nie zagraża to stabilności finansów publicznych w średnim okresie.”;

14) dodaje się sekcję w brzmieniu:

„SEKCJA 3A

ZASADA NIEZAWISŁOŚCI STATYSTYCZNEJ

Artykuł 10a

Dla zapewnienia, że wielostronny nadzór opiera się na silnych i niezależnych statystykach, państwa członkowskie gwarantują niezawisłość zawodową krajowych organów statystycznych, których działania są zgodne z europejskim kodeksem praktyk statystycznych ustanowionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 223/2009 z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie statystyki europejskiej (*). Wymagane są co najmniej:

- a) przejrzyste procedury rekrutacji i dymisji oparte wyłącznie na kryteriach zawodowych;
- b) przydział środków budżetowych dokonywany corocznie lub w trybie wieloletnim;

c) termin publikacji najważniejszych informacji statystycznych określony z odpowiednim wyprzedzeniem.

(*) Dz.U. L 87 z 31.3.2009, s. 164.”;

15) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł -11

1. Komisja zapewnia stały dialog z właściwymi władzami państw członkowskich zgodnie z celami niniejszego rozporządzenia. W tym celu Komisja przeprowadza między innymi misje służące ocenie sytuacji gospodarczej w danym państwie członkowskim i rozpoznaniu ewentualnych zagrożeń lub trudności w zakresie realizacji celów niniejszego rozporządzenia.

2. Komisja może podejmować misje wzmocnionego nadzoru w państwie członkowskim, do którego skierowano zalecenia wydane zgodnie z art. 6 ust. 2 lub art. 10 ust. 2, w celu monitorowania sytuacji na miejscu. Dane państwa członkowskie udzielają wszelkich informacji niezbędnych do przygotowania i przeprowadzenia takich misji.

3. W przypadku gdy dotyczy to uczestniczącego państwa członkowskiego lub państwa członkowskiego uczestniczącego w ERM2, Komisja może, w razie potrzeby, zaprosić do udziału w tych misjach nadzoru przedstawicieli Europejskiego Banku Centralnego.

4. Komisja informuje Radę o wynikach misji, o których mowa w ust. 2, a w razie potrzeby może podjąć decyzję o podaniu swoich ustaleń do wiadomości publicznej.

5. W przypadku przeprowadzenia misji, o których mowa w ust. 2, Komisja przekazuje wstępne ustalenia danym państwom członkowskim, aby mogły się do nich dostosować.”;

16) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 12a

1. Nie później niż dnia 14 grudnia 2014 r. i co pięć lat po tym terminie Komisja publikuje sprawozdanie w sprawie stosowania niniejszego rozporządzenia.

Sprawozdanie to zawiera między innymi ocenę:

- a) skuteczności niniejszego rozporządzenia, zwłaszcza pod kątem tego, czy przepisy regulujące podejmowanie decyzji okazały się wystarczająco solidne;
- b) postępu w zapewnianiu ściślejszej koordynacji polityk gospodarczych i trwałej konwergencji wyników gospodarczych państw członkowskich zgodnie z postanowieniami TFUE.

2. W stosownym przypadku do sprawozdania załączony jest wniosek w sprawie zmiany niniejszego rozporządzenia, w tym w sprawie zmian procedur podejmowania decyzji.

3. Sprawozdanie przekazywane jest Parlamentowi Europejskiemu i Radzie”;

17) wszelkie odesłania do „art. 99 Traktatu” zastępuje się w całym rozporządzeniu odesłaniami do „art. 121 TFUE”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 16 listopada 2011 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

J. BUZEK

Przewodniczący

W imieniu Rady

W. SZCZUKA

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 1176/2011**z dnia 16 listopada 2011 r.****w sprawie zapobiegania zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 121 ust. 6,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Przewidziana w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) koordynacja polityk gospodarczych państw członkowskich w Unii powinna się odbywać w kontekście ogólnych wytycznych dotyczących polityki gospodarczej i wytycznych dotyczących zatrudnienia, oraz powinna zapewniać poszanowanie zasad przewodnich dotyczących stabilnych cen, zdrowych i zrównoważonych finansów publicznych i warunków pieniężnych oraz trwałej równowagi płatniczej.
- (2) Należy wyciągnąć wnioski z doświadczeń zdobytych w czasie pierwszego dziesięciolecia funkcjonowania unii gospodarczej i walutowej, a w szczególności konieczna jest poprawa zarządzania gospodarczego w Unii, które powinno się opierać na silniejszym utożsamianiu się państw ze wspólnie uzgodnionymi zasadami i strategiami politycznymi na poziomie Unii.
- (3) Utworzenie i utrzymanie dynamicznego rynku wewnętrznego powinno być uznawane za element właściwego i sprawnego funkcjonowania unii gospodarczej i walutowej.
- (4) Wzmocnione ramy zarządzania gospodarczego powinny opierać się na szeregu wzajemnie powiązanych i spójnych strategii politycznych na rzecz zrównoważonego wzrostu gospodarczego i zatrudnienia, w szczególności na unijnej strategii na rzecz wzrostu

i zatrudnienia, ze szczególnym naciskiem na rozwój i wzmocnienie rynku wewnętrznego, wspieranie handlu międzynarodowego i konkurencyjności, Europejskim Semestrze dla ściślejszej koordynacji polityk gospodarczych i budżetowych (Europejski Semestr), skutecznych ramach zapobiegania i korygowania nadmiernych deficytów publicznych (pakt stabilności i wzrostu (Pakt)), solidnych ramach zapobiegania zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania, minimalnych wymogach dla krajowych ram budżetowych, wzmocnionej regulacji rynku finansowego i nadzorze nad nim, w tym na nadzorze makroostrożnościowym ze strony Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego.

- (5) Wzmocnienie zarządzania gospodarczego powinno obejmować ściślejsze i terminowe zaangażowanie Parlamentu Europejskiego i parlamentów narodowych. Uznając, że partnerami Parlamentu Europejskiego w ramach dialogu są odpowiednie instytucje Unii i ich przedstawiciele, właściwa komisja Parlamentu Europejskiego może zaproponować udział w wymianie poglądów państwu członkowskiemu, którego dotyczy zalecenie lub decyzja Rady, zgodnie z art. 7 ust. 2, art. 8 ust. 2 lub art. 10 ust. 4 niniejszego rozporządzenia. Udział państwa członkowskiego w takiej wymianie poglądów jest dobrowolny.
- (6) Komisja powinna odgrywać ważniejszą rolę we wzmocnionej procedurze nadzoru w odniesieniu do ocen dotyczących poszczególnych państw członkowskich, monitorowania, misji na miejscu, zaleceń i ostrzeżeń.
- (7) W szczególności należy poszerzyć zakres nadzoru nad politykami gospodarczymi państw członkowskich, który nie powinien ograniczać się do nadzoru budżetowego, ale obejmować bardziej szczegółowe i formalne ramy służące zapobieganiu nadmiernym zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i zapewnić państwom członkowskim, w których takie zakłócenia występują, pomoc w opracowaniu planów naprawczych, zanim rozbieżności się utrwalą. Takie poszerzenie ram nadzoru polityk gospodarczych powinno towarzyszyć pogłębieniu nadzoru budżetowego.
- (8) W celu zapewnienia pomocy w korygowaniu takich nadmiernych zakłóceń równowagi makroekonomicznej, konieczne jest opracowanie na drodze ustawodawczej szczegółowej procedury.
- (9) Procedurę nadzoru wielostronnego, o której mowa w art. 121 ust. 3 i 4 TFUE, należy uzupełnić o przepisy szczegółowe dotyczące wykrywania zakłóceń równowagi makroekonomicznej, jak również zapobiegania nadmiernym zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania w ramach Unii. Istotne jest, aby procedura ta była skorelowana z dorocznym cyklem nadzoru wielostronnego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 150 z 20.5.2011, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 218 z 23.7.2011, s. 53.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 28 września 2011 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 8 listopada 2011 r.

- (10) Procedura ta powinna ustanowić mechanizm ostrzegania, mający na celu wczesne wykrywanie narastających zakłóceń równowagi makroekonomicznej. Jej podstawą powinno być stosowanie orientacyjnej i przejrzystej tabeli wskaźników, zawierającej orientacyjne progi, w połączeniu z analizą ekonomiczną. Analiza ta powinna uwzględniać między innymi nominalną i realną konwergencję wewnątrz strefy euro i poza nią.
- (11) Aby tabela wskaźników skutecznie funkcjonowała jako element mechanizmu ostrzegania, powinna ona obejmować ograniczony zestaw wskaźników ekonomicznych, finansowych i strukturalnych, istotnych dla wykrywania zakłóceń równowagi makroekonomicznej, oraz odpowiednie orientacyjne progi. Wskaźniki i progi należy modyfikować, w razie konieczności, tak by dostosować je do zmieniającego się charakteru zakłóceń równowagi makroekonomicznej w związku między innymi z ewolucją zagrożeń dla stabilności makroekonomicznej oraz w celu uwzględnienia większej dostępności odpowiednich danych statystycznych. Nie należy rozumieć wskaźników jako celów polityki gospodarczej samych w sobie, lecz jako narzędzia pozwalające na uwzględnienie zmieniającego się charakteru zakłóceń równowagi makroekonomicznej w Unii.
- (12) Komisja powinna ściśle współpracować z Parlamentem Europejskim i Radą przy opracowywaniu tabeli wskaźników oraz zestawu wskaźników makroekonomicznych i makrofinansowych dla państw członkowskich. Komisja powinna przedstawić propozycje dotyczące planów określenia wskaźników i progów oraz ich zmian właściwym komisjom Parlamentu Europejskiego i Rady, tak, aby mogły one przedłożyć swoje komentarze. Komisja powinna informować Parlament Europejski i Radę o wszelkich zmianach wskaźników i progów oraz wyjaśniać powody proponowania wprowadzenia takich zmian.
- (13) Przy opracowywaniu tabeli wskaźników należy również odpowiednio uwzględnić różnorodność sytuacji gospodarczej, w tym skutki nadrabiania zaległości.
- (14) Przekroczenie jednego lub kilku orientacyjnych progów nie musi koniecznie wskazywać na pojawienie się zakłóceń równowagi makroekonomicznej, ponieważ polityka gospodarcza powinna uwzględniać wzajemne powiązania między zmiennymi makroekonomicznymi. Nie należy wyciągać wniosków z automatycznego odczytu tabeli wskaźników: za sprawą analizy ekonomicznej wszystkie informacje, zarówno pochodzące z tabeli, jak i spoza niej, powinny zostać przedstawione w odpowiedniej perspektywie i uwzględnione w kompleksowej analizie.
- (15) Na podstawie procedury wielostronnego nadzoru i mechanizmu ostrzegania lub w przypadku nieoczekiwanych istotnych zmian gospodarczych wymagających pilnej analizy w związku z niniejszym rozporządzeniem Komisja powinna wskazać państwa członkowskie, dla których należy sporządzić szczegółową ocenę sytuacji. Szczegółową ocenę sytuacji należy sporządzić, nie zakładając z góry, że istotnie wystąpiło zakłócenie, powinna ona obejmować dogłębną analizę źródeł zakłóceń równowagi w ocenianym państwie członkowskim, z należyтым uwzględnieniem uwarunkowań gospodarczych i sytuacji gospodarczej oraz szerszego zestawu narzędzi analitycznych, wskaźników i informacji jakościowych, które są specyficzne dla tego państwa członkowskiego. Przy sporządzaniu szczegółowej oceny sytuacji przez Komisję państwo członkowskie powinno z nią współpracować, aby zapewnić, że udostępniane są jej informacje jak najbardziej wyczerpujące i prawidłowe. Ponadto Komisja powinna należycie uwzględnić wszelkie inne informacje, które są istotne zdaniem danego państwa członkowskiego i które to państwo członkowskie przedstawiło Radzie i Komisji.
- (16) Szczegółowa ocena sytuacji powinna być przedmiotem dyskusji w Radzie oraz w przypadku państw członkowskich, których walutą jest euro w Eurogrupie. Szczegółowa ocena sytuacji powinna, w stosownych przypadkach, uwzględniać skierowane przez Radę do ocenianych państw członkowskich zalecenia lub wezwania przyjęte zgodnie z postanowieniami art. 121, 126 i 148 TFUE oraz na mocy art. 6, 7, 8, i 10 niniejszego rozporządzenia, a także zamierzenia ocenianych państw członkowskich, przedstawione w ich krajowych programach reform, oraz najlepsze praktyki międzynarodowe w zakresie wskaźników i metodyki. Jeżeli Komisja postanowi przeprowadzić szczegółową ocenę sytuacji w przypadku nieoczekiwanych istotnych zmian gospodarczych wymagających pilnej analizy, powinna poinformować o tym zainteresowane państwo członkowskie.
- (17) Podczas dokonywania oceny zakłóceń równowagi makroekonomicznej należy uwzględnić ich natężenie oraz potencjalne negatywne gospodarcze i finansowe skutki uboczne, które potęgują podatność gospodarki UE na zagrożenia i stanowią ryzyko dla prawidłowego funkcjonowania unii gospodarczej i walutowej. Działania służące wyeliminowaniu zakłóceń równowagi makroekonomicznej i rozbieżności w konkurencyjności wymagane są we wszystkich państwach członkowskich, w szczególności w strefie euro. Jednak wyzwania w poszczególnych państwach członkowskich mogą się znacznie różnić pod względem charakteru, znaczenia i pilności. W związku z podatnością na zagrożenia i rozmiarem wymaganego dostosowania szczególnie pilna jest potrzeba działań w państwach członkowskich wykazujących trwale wysoki deficyt na rachunku obrotów bieżących i spadek konkurencyjności. Ponadto w państwach członkowskich, które gromadzą wysokie nadwyżki na rachunku obrotów bieżących, strategię polityczną powinny służyć określeniu i wdrażaniu środków, które pomogą zwiększyć ich popyt krajowy i potencjał wzrostu gospodarczego.

- (18) Należy także wziąć pod uwagę zdolność dostosowawczą gospodarki danego państwa członkowskiego oraz jego stosowanie się w przeszłości do zaleceń wydanych na podstawie niniejszego rozporządzenia i innych zaleceń wydanych na podstawie art. 121 TFUE w ramach wielostronnego nadzoru, zwłaszcza do ogólnych wytycznych polityk gospodarczych dla państw członkowskich i dla Unii.
- (19) Procedura monitorowania niekorzystnych zakłóceń równowagi makroekonomicznej i ich korygowania, obejmująca elementy zapobiegawcze i naprawcze, wymagać będzie ulepszonych narzędzi nadzoru, opartych na narzędziach stosowanych w ramach procedury nadzoru wielostronnego. Mogłyby one obejmować misje wzmocnionego nadzoru prowadzone w państwach członkowskich przez Komisję – we współpracy z Europejskim Bankiem Centralnym (EBC), w przypadku państw członkowskich których walutą jest euro lub uczestniczących w porozumieniu z dnia 16 marca 2006 r. pomiędzy Europejskim Bankiem Centralnym oraz krajowymi bankami centralnymi państw członkowskich spoza strefy euro określającym procedury operacyjne mechanizmu kursów walutowych w trzecim etapie Unii Gospodarczej i Walutowej⁽¹⁾ (ERM II) – oraz obowiązek przedstawiania dodatkowych sprawozdań przez państwo członkowskie w przypadku poważnych zakłóceń równowagi, w tym zakłóceń zagrażających prawidłowemu funkcjonowaniu unii gospodarczej i walutowej. W stosownych przypadkach do dialogu należy włączać partnerów społecznych i inne zainteresowane podmioty na szczeblu krajowym.
- (20) W przypadku stwierdzenia zakłóceń równowagi makroekonomicznej do danego państwa członkowskiego należy skierować zalecenia – w stosownych przypadkach opracowane z udziałem właściwych komitetów – zawierające wytyczne w zakresie podjęcia odpowiednich działań. Reakcja danego państwa członkowskiego w zakresie polityki gospodarczej powinna nastąpić w odpowiednim czasie i z wykorzystaniem wszystkich dostępnych narzędzi, którymi dysponują władze publiczne. W stosownych przypadkach należy również angażować zainteresowane podmioty na szczeblu krajowym, w tym partnerów społecznych, zgodnie z TFUE oraz z krajowymi uwarunkowaniami prawnymi i politycznymi. Reakcja ta powinna być dostosowana do specyficznej sytuacji danego państwa członkowskiego i powinna obejmować główne obszary polityki gospodarczej, w tym – stosownie do okoliczności – politykę budżetową i płacową, rynki pracy, rynki produktów i rynki usług oraz regulacje dotyczące sektora finansowego. Należy uwzględnić zobowiązania w ramach ERM II.
- (21) Ostrzeżenia i zalecenia kierowane przez Europejską Radę ds. Ryzyka Systemowego do państw członkowskich lub do Unii dotyczą zagrożeń o charakterze makrofinansowym. W stosownych przypadkach powinny one również uzasadniać podjęcie przez Komisję odpowiednich działań następczych w kontekście nadzoru nad zakłóceniami równowagi makroekonomicznej. Należy ściśle przestrzegać zasad niezależności i poufności Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego.
- (22) W przypadku stwierdzenia poważnych zakłóceń równowagi makroekonomicznej, w tym zakłóceń zagrażających prawidłowemu funkcjonowaniu unii gospodarczej i walutowej, należy wszcząć procedurę dotyczącą nadmiernego zakłócenia równowagi, która może obejmować skierowanie zaleceń do danego państwa członkowskiego, dodatkowe wymogi w zakresie nadzoru i monitorowania, a w odniesieniu do państw członkowskich, których walutą jest euro – możliwość egzekwowania zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1174/2011 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie środków egzekwowania korekty nadmiernych zakłóceń równowagi makroekonomicznej w strefie euro⁽²⁾ w przypadku uporczywego niepodjęcia działań naprawczych.
- (23) Państwo członkowskie, wobec którego wszczęta zostanie procedura dotycząca nadmiernego zakłócenia równowagi, powinno opracować plan działań naprawczych, w którym przedstawi szczegóły działań mających na celu wdrożenie zaleceń Rady. Plan działań naprawczych powinien obejmować harmonogram wdrażania przewidywanych środków. Plan powinien zostać zatwierdzony w drodze zalecenia Rady. Zalecenie to należy przekazać Parlamentowi Europejskiemu.
- (24) Radzie należy przyznać uprawnienia do przyjmowania indywidualnych decyzji stwierdzających niestosowanie się do zaleceń przyjętych przez Radę w ramach planu działań naprawczych. W ramach koordynacji polityk gospodarczych państw członkowskich prowadzonej przez Radę zgodnie z art. 121 ust. 1 TFUE takie indywidualne decyzje stanowią nieodłączne działania następcze w odniesieniu do zaleceń przyjętych przez Radę na mocy art. 121 ust. 4 TFUE w związku z planem działań naprawczych.
- (25) Stosując niniejsze rozporządzenie, Rada i Komisja powinny w pełni szanować rolę parlamentów narodowych i partnerów społecznych, a także respektować różnice w systemach krajowych, dotyczących np. kształtowania płac.
- (26) Jeżeli Rada uzna, że w danym państwie członkowskim nie występują już nadmierne zakłócenia równowagi makroekonomicznej, procedurę dotyczącą nadmiernego zakłócenia równowagi należy zamknąć po uchyleniu przez Radę, na zalecenie Komisji, jej odpowiednich zaleceń. Takie uchylene powinno opierać się na kompleksowej analizie przeprowadzonej przez Komisję, wykazującej, że państwo członkowskie zastosowało się do odpowiednich zaleceń Rady i że nie istnieją już przyczyny łączące u podstaw zakłócenie równowagi ani związane z nią zagrożenia określone w zaleceniu Rady otwierającym procedurę dotyczącą nadmiernego zakłócenia równowagi, uwzględnia się przy tym m.in. zmiany sytuacji makroekonomicznej, perspektywy i skutki uboczne. Zamknięcie procedury dotyczącej nadmiernych zakłóceń równowagi należy podać do wiadomości publicznej.

(1) Dz.U. C 73 z 25.3.2006, s. 21.

(2) Zob. s. 8 niniejszego Dziennika Urzędowego.

(27) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, mianowicie ustanowienie skutecznych ram wykrywania zakłóceń równowagi makroekonomicznej oraz zapobiegania nadmiernym zakłóceniom równowagi makroekonomicznej oraz ich korygowania, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie ze względu na głębokie współzależności natury handlowej i finansowej pomiędzy państwami członkowskimi oraz ze względu na skutki uboczne polityki gospodarczej poszczególnych krajów dla Unii i całej strefy euro, natomiast możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia tego celu,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEDMIOT I DEFINICJE

Artykuł 1

Przedmiot

1. W niniejszym rozporządzeniu określa się szczegółowe przepisy w zakresie wykrywania zakłóceń równowagi makroekonomicznej w Unii, jak również zapobiegania nadmiernym zakłóceniom równowagi makroekonomicznej oraz ich korygowania.

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się w ramach Europejskiego Semestru zgodnie z postanowieniami rozporządzenia (UE) nr 1175/2011 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2011 r., zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1466/97 w sprawie wzmocnienia nadzoru pozycji budżetowych oraz nadzoru i koordynacji polityki gospodarczej⁽¹⁾.

3. Niniejsze rozporządzenie stosuje się z pełnym poszanowaniem art. 152 TFUE, zaś zalecenia wydawane na mocy niniejszego rozporządzenia są wydawane w pełnym poszanowaniu krajowych praktyk i w zakresie kształtowania płac. Niniejsze rozporządzenie uwzględnia art. 28 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a co za tym idzie nie narusza prawa do negocjowania, zawierania ani egzekwowania układów zbiorowych pracy ani do podejmowania działań zbiorowych zgodnie z ustawami i praktykami krajowymi.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia:

1) „zakłócenia równowagi” oznaczają jakąkolwiek tendencję prowadzącą do rozwoju sytuacji makroekonomicznej, która

ma lub może mieć niekorzystny wpływ na prawidłowe funkcjonowanie gospodarki państwa członkowskiego lub unii gospodarczej i walutowej, lub całej Unii;

2) „nadmierne zakłócenia równowagi” oznaczają poważne zakłócenia równowagi, w tym zakłócenia zagrażające lub mogące zagrozić prawidłowemu funkcjonowaniu unii gospodarczej i walutowej.

ROZDZIAŁ II

WYKRYWANIE ZAKŁÓCEŃ RÓWNOWAGI

Artykuł 3

Mechanizm ostrzegania

1. Ustanawia się mechanizm ostrzegania w celu ułatwienia wczesnego wykrywania i monitorowania zakłóceń równowagi. Komisja przygotowuje roczne sprawozdanie zawierające jakościową ocenę gospodarczo-finansową opartą na tabeli wskaźników, wraz z zestawem wskaźników, których wartości porównywane są z orientacyjnymi progami zgodnie z art. 4. Sprawozdanie roczne, w tym wartości wskaźników w tabeli, podawane jest do wiadomości publicznej.

2. Sprawozdanie roczne Komisji zawiera ocenę gospodarczo-finansową, w której kształtowanie się wskaźników przedstawione jest w odpowiedniej perspektywie, w razie potrzeby z wykorzystaniem innych istotnych wskaźników gospodarczo-finansowych przy ocenie rozwoju zakłóceń równowagi. Nie wyciąga się wniosków z mechanicznego odczytu tabeli wskaźników. Ocena uwzględnia ewolucję zakłóceń równowagi w Unii i w strefie euro. W sprawozdaniu stwierdza się również, czy przekroczenie progów w co najmniej jednym państwie członkowskim oznacza możliwość pojawienia się zakłóceń równowagi. Ocena państw członkowskich wykazujących znaczny deficyt na rachunku obrotów bieżących może odbiegać od oceny państw członkowskich, które wykazują znaczne nadwyżki na rachunku obrotów bieżących.

3. W sprawozdaniu rocznym wskazuje się państwa członkowskie, w których zdaniem Komisji mogą występować zakłócenia równowagi lub które mogą być na nie narażone.

4. Komisja przekazuje sprawozdanie roczne Parlamentowi Europejskiemu, Radzie oraz Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu we właściwym terminie.

5. W ramach wielostronnego nadzoru określonego w art. 121 ust. 3 TFUE Rada omawia sprawozdanie roczne Komisji i przeprowadza jego ogólną ocenę. Eurogrupa omawia sprawozdanie w zakresie, w jakim dotyczy ono państw członkowskich, których walutą jest euro.

Artykuł 4

Tabela wskaźników

1. Tabela wskaźników zawierająca zestaw wskaźników stosowana jest jako narzędzie ułatwiające wczesne wykrywanie i monitorowanie zakłóceń równowagi.

⁽¹⁾ Zob. s. 12 niniejszego Dziennika Urzędowego.

2. Tabela wskaźników składa się z niewielkiej liczby odpowiednich, praktycznych, prostych, wymiernych i dostępnych wskaźników makroekonomicznych i makrofinansowych dla państw członkowskich. Tabela pozwala na wczesne wykrywanie zakłóceń równowagi makroekonomicznej pojawiających się w krótkim okresie, oraz zakłóceń równowagi, które wynikają z trendów strukturalnych i długookresowych.

3. Tabela wskaźników powinna między innymi obejmować wskaźniki przydatne we wczesnym wykrywaniu:

- a) wewnętrznych zakłóceń równowagi, w tym takich, które mogą wynikać z poziomu zadłużenia publicznego i prywatnego; zmian sytuacji na rynku finansowym i rynku aktywów, w tym na rynku mieszkaniowym; zmian płynności kredytowej sektora prywatnego oraz zmian w zakresie bezrobocia;
- b) zewnętrznych zakłóceń równowagi, w tym takich, które mogą wynikać ze zmian na rachunku obrotów bieżących oraz zmian pozycji inwestycyjnej netto państw członkowskich; realnych kursów walut; udziałów w rynkach eksportowych; oraz zmian cen i kosztów, oraz konkurencyjności pozacenowej, przy uwzględnieniu różnych komponentów produktywności.

4. W analizie ekonomicznej tabeli wyników w ramach mechanizmu ostrzegania Komisja zwraca szczególną uwagę na zmiany sytuacji w gospodarce realnej, w tym na wzrost gospodarczy, zatrudnienie i bezrobocie, nominalną i realną konwergencję wewnątrz strefy euro i poza nią, zmiany sytuacji w zakresie produktywności i odnośne czynniki wpływające na jej rozwój, takie jak badania i rozwój oraz inwestycje krajowe i zagraniczne, jak również zmiany w poszczególnych sektorach, w tym w sektorze energetycznym, które wpływają na PKB oraz na wyniki rachunku obrotów bieżących.

Tabela wskaźników zawiera również orientacyjne progi wskaźników, które służą jako poziomy ostrzegawcze. Wybór wskaźników i progów sprzyja wspieraniu konkurencyjności w Unii.

Tabela wskaźników wskazuje w razie potrzeby górne i dolne progi ostrzegawcze, które są zróżnicowane dla państw członkowskich należących do strefy euro oraz nienależących do tej strefy, jeżeli jest to uzasadnione szczególnymi cechami unii walutowej i stosowną sytuacją gospodarczą. Przy opracowywaniu tabeli wskaźników uwzględnia się odpowiednio różnorodność sytuacji gospodarczej, w tym skutki nadrabiania zaległości.

5. W trakcie opracowywania wskaźników dotyczących stabilności rynku finansowego w należyтым stopniu uwzględnia się prace Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego. Komisja zwróci się do Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego o przedstawienie stanowiska w sprawie opracowania wskaźników stosownych z punktu widzenia stabilności rynku finansowego.

6. Komisja podaje do wiadomości publicznej zestawienie wskaźników i progów w tabeli.

7. Komisja regularnie ocenia adekwatność tabeli wskaźników, w tym zestaw wskaźników, ustalone progi i przyjętą metodykę, i w razie konieczności dostosowuje je lub modyfikuje. Komisja podaje zmiany w zakresie metodyki stanowiącej podstawę tabeli wskaźników oraz w zakresie zestawu wskaźników i odpowiednich progów do wiadomości publicznej.

8. Komisja aktualizuje wartości wskaźników w tabeli co najmniej raz do roku.

Artykuł 5

Szczegółowa ocena sytuacji

1. Uwzględniając należyście wynik prowadzonych w Radzie i w Eurogrupie dyskusji, o których mowa w art. 3 ust. 5, lub w przypadku istotnych i nieoczekiwanych zmian sytuacji gospodarczej, wymagających natychmiastowej analizy na potrzeby niniejszego rozporządzenia, Komisja przeprowadza szczegółową ocenę sytuacji dla każdego państwa członkowskiego, w którym jej zdaniem mogą występować zakłócenia równowagi lub które mogą być na nie narażone.

Szczegółowa ocena sytuacji opiera się na dokładnej analizie okoliczności, które są specyficzne dla danego państwa członkowskiego, w tym różnej sytuacji wyjściowej państw członkowskich; w szczegółowej ocenie sytuacji uwzględnia się szeroki wachlarz zmiennych ekonomicznych oraz stosuje narzędzia analityczne i informacje jakościowe, które są specyficzne dla danego państwa członkowskiego. Ocena uwzględnia specyfikę danego państwa w zakresie stosunków pracy i dialogu społecznego.

Komisja należyście uwzględni również wszelkie inne informacje istotne zdaniem danego państwa członkowskiego, które je przedstawiło Komisji.

Komisja przeprowadza szczegółową ocenę sytuacji w połączeniu z misjami nadzoru w danym państwie członkowskim, zgodnie z postanowieniami art. 13.

2. Szczegółowa ocena sytuacji Komisji obejmuje stwierdzenie, czy w danym państwie członkowskim występują zakłócenia równowagi i czy są to nadmierne zakłócenia równowagi. Bada ona przyczyny wykazanych zakłóceń równowagi w kontekście utrzymującej się sytuacji gospodarczej, w tym głębokich wzajemnych powiązań handlowych i finansowych pomiędzy państwami członkowskimi oraz skutków ubocznych polityki gospodarczej poszczególnych państw. W szczegółowej ocenie sytuacji analizowane są zmiany sytuacji istotne dla strategii Unii na rzecz wzrostu i zatrudnienia. Uwzględnia się w niej również istotne zmiany sytuacji gospodarczej w Unii i w całej strefie euro. Komisja bierze pod uwagę w szczególności:

- a) w stosownych przypadkach, zalecenia lub wezwania Rady skierowane do państw członkowskich poddawanych ocenie, przyjęte zgodnie z art. 121, 126 i 148 TFUE oraz na mocy art. 6, 7, 8 i 10 niniejszego rozporządzenia;

- b) zamierzenia ocenianego państwa członkowskiego, zapisane w krajowych programach reform, a w stosownych przypadkach w programie stabilności lub konwergencji;
- c) wszelkie ostrzeżenia lub zalecenia wydane przez Europejską Radę ds. Ryzyka Systemowego odnoszące się do ryzyka systemowego, które dotyczą danego państwa członkowskiego lub są do niego kierowane. Przestrzegana jest zasada poufności Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego.

3. Komisja informuje Parlament Europejski i Radę o wynikach szczegółowej oceny sytuacji oraz podaje je do wiadomości publicznej.

Artykuł 6

Działania zapobiegawcze

1. Jeśli na podstawie szczegółowej oceny sytuacji, o której mowa w art. 5, Komisja uzna, że w danym państwie członkowskim występują zakłócenia równowagi, informuje o tym odpowiednio Parlament Europejski, Radę i Eurogrupę. Rada może na zalecenie Komisji skierować do danego państwa członkowskiego konieczne zalecenia zgodnie z procedurą określoną w art. 121 ust. 2 TFUE.
2. Rada informuje Parlament Europejski o zaleceniu oraz podaje je do wiadomości publicznej.
3. Zalecenia Rady i Komisji są wydawane w pełnym poszanowaniu postanowień art. 152 TFUE i z uwzględnieniem postanowień art. 28 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
4. Rada co roku dokonuje przeglądu swojego zalecenia w kontekście Europejskiego Semestru i może je dostosować, w stosownych wypadkach, zgodnie z postanowieniami ust. 1.

ROZDZIAŁ III

PROCEDURA DOTYCZĄCA NADMIERNEGO ZAKŁÓCENIA RÓWNOWAGI

Artykuł 7

Wszczęcie procedury dotyczącej nadmiernego zakłócenia równowagi

1. Jeśli na podstawie szczegółowej oceny sytuacji, o której mowa w art. 5, Komisja uzna, że w danym państwie członkowskim występują nadmierne zakłócenia równowagi, informuje o tym odpowiednio Parlament Europejski, Radę oraz Eurogrupę.

Komisja informuje również właściwe europejskie organy nadzoru oraz Europejską Radę ds. Ryzyka Systemowego. ERRS wzywana jest do podejmowania działań, które uzna za niezbędne.

2. Rada może, na zalecenie Komisji, zgodnie z art. 121 ust. 4 TFUE, przyjąć zalecenie stwierdzające istnienie nadmiernego zakłócenia równowagi i zalecające danemu państwu członkowskiemu podjęcie działań naprawczych.

W zaleceniu Rady wskazuje się charakter zakłóceń równowagi i ich implikacje oraz określa zestaw zalecanych działań, do których należy się zastosować, oraz termin, w którym dane państwo członkowskie ma przedłożyć plan działań naprawczych. Zgodnie z art. 121 ust. 4 TFUE Rada może podać swoje zalecenie do wiadomości publicznej.

Artykuł 8

Plan działań naprawczych

1. Każde państwo członkowskie, wobec którego wszczęto procedurę dotyczącą nadmiernego zakłócenia równowagi, przedstawia Radzie i Komisji plan działań naprawczych na podstawie zalecenia Rady, o którym mowa w art. 7 ust. 2 oraz w terminie określonym w tym zaleceniu. W planie działań naprawczych określa się konkretne działania, jakie dane państwo członkowskie realizuje lub zamierza realizować, oraz zamieszcza się harmonogram ich realizacji. Plan działań naprawczych bierze pod uwagę gospodarcze i społeczne skutki tych działań politycznych i jest zgodny z ogólnymi wytycznymi polityki gospodarczej i wytycznymi dotyczącymi zatrudnienia.
2. Rada, na podstawie sprawozdania Komisji, ocenia plan działań naprawczych w terminie dwóch miesięcy od przedstawienia planu. Jeżeli na podstawie zalecenia Komisji, Rada uznaje plan działań naprawczych za wystarczający, zatwierdza go w drodze zalecenia, wskazując konkretne wymagane działania i terminy ich realizacji, oraz ustala harmonogram nadzoru, należycie uwzględniając kanały przekazywania informacji oraz fakt, że od chwili przyjęcia planu działań naprawczych do faktycznego przywrócenia równowagi może upłynąć wiele czasu.
3. Jeżeli, na zalecenie Komisji, Rada uzna działania lub harmonogram przewidziane w planie działań naprawczych za niewystarczające, przyjmuje ona skierowane do państwa członkowskiego zalecenie przedłożenia, zasadniczo w terminie dwóch miesięcy, nowego planu działań naprawczych. Rada ocenia nowy plan działań naprawczych zgodnie z procedurą określoną w niniejszym artykule.

4. Plan działań naprawczych, sprawozdanie Komisji oraz zalecenie Rady, o których mowa w ust. 2 i 3, podaje się do wiadomości publicznej.

Artykuł 9

Monitorowanie działań naprawczych

1. Komisja monitoruje realizację zalecenia Rady przyjętego na mocy art. 8 ust. 2. W tym celu państwo członkowskie regularnie przedstawia Radzie i Komisji sprawozdania z postępów, z częstotliwością określoną przez Radę w zaleceniu, o którym mowa w art. 8 ust. 2.

2. Rada podaje sprawozdania z postępów składane przez państwa członkowskie do wiadomości publicznej.

3. W ramach monitorowania realizacji planu działań naprawczych przez dane państwo członkowskie Komisja może przeprowadzać w nim misje wzmocnionego nadzoru, a gdy misje te dotyczą państw członkowskich, których walutą jest euro, lub państw członkowskich uczestniczących w ERM II, we współpracy z EBC. Komisja angażuje, w stosownych przypadkach, partnerów społecznych oraz inne zainteresowane podmioty krajowe w dialog w trakcie tych misji.

4. W przypadku istotnej, poważnej zmiany sytuacji gospodarczej Rada może, na zalecenie Komisji, zmienić zalecenia przyjęte na mocy art. 8 ust. 2, zgodnie z procedurą określoną w tym artykule. W stosownych przypadkach Rada wzywa dane państwo członkowskie do przedstawienia zmienionego planu działań naprawczych oraz ocenia ten zmieniony plan naprawczy zgodnie z procedurą określoną w art. 8.

Artykuł 10

Ocena działań naprawczych

1. Na podstawie sprawozdania Komisji Rada ocenia, czy dane państwo członkowskie podjęło zalecane działania naprawcze zgodnie z zaleceniem Rady wydanym na mocy art. 8 ust. 2.

2. Komisja podaje swoje sprawozdanie do wiadomości publicznej.

3. Rada dokonuje oceny w terminie wyznaczonym w swoich zaleceniach przyjętych zgodnie z art. 8 ust. 2.

4. W przypadku uznania, że dane państwo członkowskie nie podjęło zalecanych działań naprawczych, Rada na zalecenie Komisji przyjmuje decyzję stwierdzającą niezastosowanie się do zalecenia wraz z zaleceniem wyznaczającym nowy termin podjęcia działań naprawczych. W takim przypadku Rada informuje Radę Europejską oraz podaje do wiadomości publicznej wnioski z przeprowadzonych misji nadzoru, o których mowa w art. 9 ust. 3.

Zalecenie Komisji dotyczące stwierdzenia przez Radę niezastosowania się do zalecenia uznaje się za przyjęte przez Radę, jeżeli w terminie dziesięciu dni od przyjęcia zalecenia przez Komisję Rada kwalifikowaną większością głosów nie podejmie decyzji o odrzuceniu go. Dane państwo członkowskie może wnioskować o zwołanie posiedzenia Rady w tym terminie w celu poddania decyzji pod głosowanie.

5. W przypadku uznania przez Radę, na podstawie sprawozdania Komisji, o którym mowa w ust. 1, że dane państwo członkowskie podjęło działania naprawcze zalecane zgodnie z art. 8 ust. 2, procedura dotycząca nadmiernego zakłócenia równowagi uznana jest za będącą w toku i pozostaje w zawieszeniu. Niemniej monitorowanie kontynuowane jest

zgodnie z harmonogramem przyjętym w zaleceniu na mocy art. 8 ust. 2. Rada podaje do wiadomości publicznej powody zawieszenia procedury oraz uznania działań naprawczych podjętych przez dane państwo członkowskie.

Artykuł 11

Zamknięcie procedury dotyczącej nadmiernego zakłócenia równowagi

Rada, na zalecenie Komisji, uchyla zalecenia wydane na mocy art. 7, 8 lub 10, gdy tylko uzna, że w danym państwie członkowskim nie występują już nadmierne zakłócenia równowagi opisane w zaleceniu, o którym mowa w art. 7 ust. 2. Rada podaje do wiadomości publicznej oświadczenie stwierdzające ten fakt.

Artykuł 12

Głosowanie w Radzie

W odniesieniu do środków, o których mowa w art. 7–11, Rada stanowi bez uwzględniania głosu członka Rady reprezentującego zainteresowane państwo członkowskie.

ROZDZIAŁ IV

POSTANOWIENIA KOŃCOWE

Artykuł 13

Misje nadzoru

1. Zgodnie z celami niniejszego rozporządzenia Komisja zapewnia stały dialog z organami państw członkowskich. W tym celu Komisja w szczególności przeprowadza misje mające na celu ocenę sytuacji gospodarczej w danym państwie członkowskim i stwierdzenie zagrożeń lub trudności w stosowaniu się do celów niniejszego rozporządzenia.

2. Komisja może prowadzić misje wzmocnionego nadzoru w państwach członkowskich, które zgodnie z postanowieniami art. 7 ust. 2 otrzymały zalecenie w związku z występowaniem nadmiernych zakłóceń równowagi, w celu monitorowania sytuacji na miejscu.

3. Jeżeli dane państwo członkowskie należy do strefy euro lub uczestniczy w ERM2, Komisja może w stosownych przypadkach zwrócić się do przedstawicieli Europejskiego Banku Centralnego o udział w misjach nadzoru, o których mowa w ust. 2.

4. Komisja zdaje Radzie sprawozdanie z wyników misji, o których mowa w ust. 2, i może, w stosownych przypadkach, podjąć decyzję o podaniu wyników do publicznej wiadomości.

5. Organizując misje, o których mowa w ust. 2, Komisja przekazuje danym państwom członkowskim swoje wstępne ustalenia z misji, by umożliwić im ustosunkowanie się do nich.

*Artykuł 14***Dialog gospodarczy**

1. W celu zacieśnienia dialogu między instytucjami Unii, w szczególności Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją, oraz większej przejrzystości podejmowania decyzji i odpowiedzialności za ich podejmowanie, właściwa komisja Parlamentu Europejskiego może zaprosić przewodniczącego Rady, przewodniczącego Komisji, a w razie potrzeby również przewodniczącego Rady Europejskiej lub przewodniczącego Eurogrupy do wzięcia udziału w debacie w celu omówienia:

- a) informacji udzielonych przez Radę i dotyczących ogólnych wytycznych polityki gospodarczej zgodnie z art. 121 ust. 2 TFUE;
- b) ogólnych wytycznych dla państw członkowskich wydanych przez Komisję na początku rocznego cyklu nadzoru;
- c) konkluzji Rady Europejskiej dotyczących kierunków polityki gospodarczej w kontekście Europejskiego Semestru;
- d) wyników wielostronnego nadzoru prowadzonego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;
- e) konkluzji Rady Europejskiej w sprawie założeń i wyników wielostronnego nadzoru;
- f) przeglądu sposobu prowadzenia wielostronnego nadzoru na zakończenie Europejskiego Semestru;
- g) zaleceń przyjętych zgodnie z postanowieniami art. 7 ust. 2, art. 8 ust. 2 i art. 10 ust. 4 niniejszego rozporządzenia.

2. Właściwa komisja Parlamentu Europejskiego może umożliwić udział w wymianie poglądów państwu członkowskiemu, którego dotyczy zalecenie lub decyzja Rady przyjęte zgodnie z art. 7 ust. 2, art. 8 ust. 2 lub art. 10 ust. 4.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 16 listopada 2011 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

J. BUZEK
Przewodniczący

3. Rada i Komisja regularnie informują Parlament Europejski o skutkach stosowania niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 15***Roczne sprawozdanie**

Komisja corocznie przedstawia informacje dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia zawierające aktualizację tabeli wskaźników przewidzianą w art. 4 oraz przedstawia swoje ustalenia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie w ramach Europejskiego Semestru.

*Artykuł 16***Przegląd**

1. Nie później niż dnia 14 grudnia 2014 r. a następnie co pięć lat Komisja dokonuje przeglądu dotyczącego stosowania niniejszego rozporządzenia oraz przedstawia sprawozdanie w tej kwestii.

Te sprawozdania zawierają między innymi:

- a) ocenę skuteczności niniejszego rozporządzenia;
- b) postępu w zapewnianiu ściślejszej koordynacji polityk gospodarczych i trwałej konwergencji wyników gospodarczych państw członkowskich zgodnie z postanowieniami TFUE.

W stosownych przypadkach do sprawozdań tych dołącza się wnioski w sprawie zmiany niniejszego rozporządzenia.

2. Komisja przesyła sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1 Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

*Artykuł 17***Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

ROZPORZĄDZENIE RADY (UE) NR 1177/2011**z dnia 8 listopada 2011 r.****zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1467/97 w sprawie przyspieszenia i wyjaśnienia procedury nadmiernego deficytu**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 126 ust. 14 akapit drugi,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Przewidziana w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) koordynacja polityk gospodarczych państw członkowskich w Unii powinna zapewniać poszanowanie zasad przewodnich dotyczących stabilnych cen, zdrowych finansów publicznych i warunków pieniężnych oraz trwałej równowagi płatniczej.
- (2) Pakt stabilności i wzrostu (Pakt) obejmował początkowo rozporządzenie Rady (WE) nr 1466/97 z dnia 7 lipca 1997 r. w sprawie wzmocnienia nadzoru pozycji budżetowych oraz nadzoru i koordynacji polityk gospodarczych ⁽³⁾, rozporządzenie Rady (WE) nr 1467/97 z dnia 7 lipca 1997 r. w sprawie przyspieszenia i wyjaśnienia procedury nadmiernego deficytu ⁽⁴⁾ oraz rezolucję Rady Europejskiej z dnia 17 czerwca 1997 r. w sprawie paktu stabilności i wzrostu ⁽⁵⁾. Rozporządzenia (WE) nr 1466/97 i (WE) nr 1467/97 zostały zmienione w 2005 roku, odpowiednio, rozporządzeniami (WE) nr 1055/2005 ⁽⁶⁾ oraz (WE) nr 1056/2005 ⁽⁷⁾. Ponadto

w dniu 20 marca 2005 r. Rada przyjęła sprawozdanie Rady zatytułowane „Poprawa wdrażania paktu stabilności i wzrostu” ⁽⁸⁾.

- (3) Pakt opiera się na dążeniu do zapewnienia zdrowych i zrównoważonych finansów publicznych jako środka służącego umocnieniu warunków stabilności cen oraz silnego, trwałego wzrostu opartego na stabilności finansowej, wspierając tym samym osiągnięcie celów Unii w zakresie zrównoważonego wzrostu i zatrudnienia.
- (4) Doświadczenia zdobyte w pierwszym dziesięcioleciu unii gospodarczej i walutowej oraz popełnione wówczas błędy wskazują na konieczność poprawy zarządzania gospodarczego w Unii, które powinno się opierać na silniejszym utożsamianiu się państwa ze wspólnie uzgodnionymi zasadami i strategiami politycznymi oraz na solidniejszych ramach nadzoru na poziomie Unii nad krajowymi politykami gospodarczymi.
- (5) Należy wzmocnić wspólne ramy zarządzania gospodarczego, w tym poprawić nadzór budżetowy, zgodnie z wysokim stopniem integracji gospodarek państw członkowskich w ramach Unii, a w szczególności w strefie euro.
- (6) Wzmocnione ramy zarządzania gospodarczego powinny opierać się na szeregu wzajemnie powiązanych i spójnych strategii politycznych na rzecz zrównoważonego wzrostu gospodarczego i zatrudnienia, w szczególności na unijnej strategii na rzecz wzrostu i zatrudnienia, ze szczególnym naciskiem na rozwój i wzmocnienie rynku wewnętrznego, wspieranie handlu międzynarodowego i konkurencyjności, Europejskim Semestrze dla ściślejszej koordynacji polityk gospodarczych i budżetowych, skutecznych ramach zapobiegania i korygowania deficytów publicznych (Pakt); solidnych ramach zapobiegania zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania, minimalnych wymogach dla krajowych ram budżetowych, wzmocnionej regulacji rynku finansowego i nadzorze nad nim, w tym na nadzorze makroostrożnościowym ze strony Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego.
- (7) Utworzenie i utrzymanie dynamicznego rynku wewnętrznego powinno być uznawane za element właściwego i sprawnego funkcjonowania unii gospodarczej i walutowej.

⁽¹⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 28 września 2011 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Dz.U. C 150 z 20.5.2011, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 209 z 2.8.1997, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 209 z 2.8.1997, s. 6.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 236 z 2.8.1997, s. 1.

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1055/2005 z dnia 27 czerwca 2005 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1466/97 w sprawie wzmocnienia nadzoru pozycji budżetowych oraz nadzoru i koordynacji polityk gospodarczych (Dz.U. L 174 z 7.7.2005, s. 1).

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1056/2005 z dnia 27 czerwca 2005 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1467/97 w sprawie przyspieszenia i wyjaśnienia procedury nadmiernego deficytu (Dz.U. L 174 z 7.7.2005, s. 5).

⁽⁸⁾ Zob. dok. 7423/5/05 na stronie <http://www.consilium.europa.eu/documents.aspx?lang=pl>.

- (8) Pakt oraz całe ramy zarządzania gospodarczego powinny uzupełniać i wspierać unijną strategię na rzecz wzrostu i zatrudnienia. Wzajemne powiązania między poszczególnymi aspektami nie powinny stanowić powodu do wyłączenia postanowień Paktu.
- (9) Wzmocnienie zarządzania gospodarczego powinno obejmować ściślejsze i terminowe zaangażowanie Parlamentu Europejskiego i parlamentów narodowych. Uznając, że partnerami Parlamentu Europejskiego w ramach dialogu są odpowiednie instytucje Unii i ich przedstawiciele, właściwa komisja Parlamentu Europejskiego może proponować udział w wymianie poglądów państwu członkowskiemu, którego dotyczy decyzja Rady wydana na podstawie art. 126 ust. 6 TFUE, zalecenie wydane zgodnie z art. 126 ust. 7 TFUE, wezwanie wydane zgodnie z art. 126 ust. 9 TFUE lub decyzja podjęta zgodnie z art. 126 ust. 11 TFUE. Udział państwa członkowskiego w takiej wymianie poglądów jest dobrowolny.
- (10) Komisja Europejska powinna odgrywać ważniejszą rolę we wzmocnionej procedurze nadzoru w odniesieniu do ocen dotyczących poszczególnych państw członkowskich, monitorowania, misji na miejscu, zaleceń i ostrzeżeń.
- (11) Rada i Komisja powinny, stosując niniejsze rozporządzenie, uwzględniać, odpowiednio, wszystkie istotne czynniki oraz sytuację gospodarczą i budżetową odnośnych państw członkowskich.
- (12) Należy zastrzyć zasady dotyczące dyscypliny budżetowej, w szczególności poprzez przywiązywanie większej wagi do poziomu i zmian długu oraz do ogólnej stabilności finansów publicznych. Należy także wzmocnić mechanizmy zapewniające przestrzeganie tych zasad i ich egzekwowanie.
- (13) Wdrożenie istniejącej procedury nadmiernego deficytu na podstawie zarówno kryterium deficytu, jak i kryterium długu, wymaga określenia liczbowej wartości referencyjnej uwzględniającej cykl koniunkturalny i stanowiącej podstawę oceny tego, czy relacja długu publicznego do produktu krajowego brutto (PKB) zmniejsza się dostatecznie i zbliża się do wartości odniesienia dla kryterium długu w zadowalającym tempie.
- Aby umożliwić państwom członkowskim objętym procedurą nadmiernego deficytu w dniu przyjęcia niniejszego rozporządzenia dostosowanie swoich strategii do liczbowej wartości referencyjnej dotyczącej tempa redukcji długu, należy wprowadzić okres przejściowy. Powinno to mieć także zastosowanie do państw członkowskich objętych programem dostosowawczym Unii lub Międzynarodowego Funduszu Walutowego.
- (14) Podstawą stwierdzenia istnienia nadmiernego deficytu nie powinien być wyłącznie fakt nieprzebrzegania liczbowej wartości referencyjnej dotyczącej tempa redukcji długu, należy bowiem uwzględnić także wszystkie istotne czynniki objęte sprawozdaniem Komisji na mocy art. 126 ust. 3 TFUE. W szczególności ocena wpływu cyklu i dostosowań stanów i przepływów na kształtowanie się długu może wystarczyć do wykluczenia stwierdzenia nadmiernego deficytu na podstawie kryterium długu.
- (15) Ustalając istnienie nadmiernego deficytu na podstawie kryterium deficytu i podejmując działania prowadzące do tej decyzji, należy uwzględnić wszystkie istotne czynniki objęte sprawozdaniem Komisji na mocy art. 126 ust. 3 TFUE, jeżeli relacja długu publicznego do PKB nie przekracza wartości odniesienia.
- (16) Uwzględniając wśród istotnych czynników systemowe reformy emerytalne, należy przede wszystkim rozważyć, czy reformy te wzmocniają długookresową stabilność całego systemu emerytalnego bez zwiększania ryzyka dla sytuacji budżetowej w średnim okresie.
- (17) W sprawozdaniu Komisji na mocy art. 126 ust. 3 TFUE należy uwzględnić odpowiednio jakość krajowych ram budżetowych, gdyż odgrywają one istotną rolę we wspieraniu konsolidacji fiskalnej i stabilności finansów publicznych. W tym przypadku należy również uwzględnić minimalne wymogi określone w dyrektywie Rady 2011/85/UE z dnia 8 listopada 2011 r. w sprawie wymogów dla ram budżetowych państw członkowskich⁽¹⁾ oraz inne uzgodnione požądane wymogi dotyczące dyscypliny budżetowej.
- (18) Aby wspierać monitorowanie przestrzegania zaleceń i wezwań Rady dotyczących korekty nadmiernego deficytu, należy w takich zaleceniach i wezwaniach określić roczne cele budżetowe zgodne z wymaganym poziomem korekty salda w ujęciu uwzględniającym zmiany cykliczne, po skorygowaniu o działania jednorazowe i tymczasowe. W tym kontekście roczny punkt odniesienia w wysokości 0,5 % PKB należy rozumieć jako roczną średnią.
- (19) Dla oceny skuteczności podjętych działań korzystne będzie przyjęcie za punkt odniesienia stosowania się do celów w zakresie wydatków sektora instytucji rządowych i samorządowych w powiązaniu z wdrażaniem zaplanowanych określonych działań po stronie dochodów.
- (20) W ocenie zasadności przedłużenia terminu korekty nadmiernego deficytu należy w szczególności uwzględnić przypadki znacznego pogorszenia koniunktury gospodarczej w strefie euro lub w całej Unii, pod warunkiem że nie zagraża to stabilności finansów publicznych w średnim okresie.

(¹) Zob. 41 s. niniejszego Dziennika Urzędowego.

- (21) Należy zaostrzyć stosowanie sankcji finansowych przewidzianych w art. 126 ust. 11 TFUE, tak aby stanowiły faktyczny bodziec do stosowania się do wezwań wydawanych na mocy art. 126 ust. 9 TFUE.
- (22) Aby zapewnić przestrzeganie unijnych ram nadzoru finansów publicznych obowiązujących państwa członkowskie, których walutą jest euro, należy ustanowić, na mocy art. 136 TFUE, oparte na regułach sankcje, które zapewnią sprawiedliwe, działające we właściwym czasie i skuteczne mechanizmy egzekwowania postanowień Paktu.
- (23) Grzywny, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, stanowią inne dochody, jak określono w art. 311 TFUE, oraz powinny zostać przekazane na rzecz mechanizmów stabilności służących udzielaniu pomocy finansowej i utworzonych przez państwa członkowskie, których walutą jest euro, aby chronić stabilność całości strefy euro.
- (24) Odesłania zawarte w rozporządzeniu (WE) nr 1467/97 powinny uwzględniać nową numerację artykułów Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i zastąpienie rozporządzenia Rady (WE) nr 3605/93⁽¹⁾ rozporządzeniem Rady (WE) nr 479/2009 z dnia 25 maja 2009 r. o stosowaniu Protokołu w sprawie procedury dotyczącej nadmiernego deficytu załączonego do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską⁽²⁾.
- (25) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 1467/97,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 1467/97 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 1

1. W niniejszym rozporządzeniu określa się przepisy służące przyspieszeniu i wyjaśnieniu procedury nadmiernego deficytu. Celem tej procedury jest zapobieganie nadmiernym deficytom publicznym oraz – jeżeli one wystąpią – doprowadzenie do ich korekty, przy czym przestrzeganie dyscypliny budżetowej jest sprawdzane na podstawie kryteriów deficytu i długu publicznego.

2. Do celów niniejszego rozporządzenia »uczestniczące państwa członkowskie« oznaczają państwa członkowskie, których walutą jest euro.”;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 3605/93 z dnia 22 listopada 1993 r. w sprawie stosowania Protokołu w sprawie procedury dla nadmiernego deficytu załączonego do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (Dz.U. L 332 z 31.12.1993, s. 7).

⁽²⁾ Dz.U. L 145 z 10.6.2009, s. 1.

- 2) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. Uznaje się, że przekroczenie przez deficyt publiczny wartości odniesienia ma charakter wyjątkowy zgodnie z art. 126 ust. 2 lit. a) tiret drugie Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), gdy wynika ono z nadzwyczajnego i niezależnego od danego państwa członkowskiego zdarzenia, które wywiera istotny wpływ na saldo sektora instytucji rządowych i samorządowych lub w przypadku poważnego pogorszenia koniunktury gospodarczej.”;

- b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. W przypadku gdy dług przekracza wartość odniesienia, uznaje się, że relacja długu publicznego do produktu krajowego brutto (PKB) zmniejsza się dostatecznie i zbliża się w zadowalającym tempie do wartości odniesienia zgodnie z art. 126 ust. 2 lit. b) TFUE, jeśli na przestrzeni poprzednich trzech lat jej dystans względem wartości odniesienia zmniejszył się średnio w tempie jednej dwudziestej rocznie, w oparciu o zmiany w poprzednich trzech latach, za które dostępne są dane.

Wymóg w ramach kryterium długu uznaje się również za spełniony, jeżeli prognozy budżetowe Komisji wskazują na to, że wymagane zmniejszenie dystansu względem wartości odniesienia dla długu będzie miało miejsce na przestrzeni trzech lat obejmujących dwa lata następujące po ostatnim roku, dla którego są dostępne dane. W przypadku państwa członkowskiego objętego procedurą nadmiernego deficytu w dniu 8 listopada 2011 r. i przez okres trzech lat od korekty nadmiernego deficytu wymóg dotyczący kryterium długu uznaje się za spełniony, jeżeli dane państwo członkowskie osiągnie – zgodnie z opinią przyjętą przez Radę na temat jego programu stabilności lub programu konwergencji – wystarczający postęp w przestrzeganiu tego kryterium.

Gdy stosuje się referencyjny wskaźnik dotyczący tempa redukcji długu, należy wziąć pod uwagę wpływ cyklu na to tempo redukcji.”;

- c) ust. 3–7 otrzymują brzmienie:

„3. Opracowując sprawozdanie na mocy art. 126 ust. 3 Traktatu, Komisja bierze pod uwagę wszystkie istotne czynniki wskazane w tym artykule, o ile znacząco wpływają one na ocenę spełniania kryteriów

deficytu i długu przez dane państwo członkowskie. Sprawozdanie należyście odzwierciedla:

- a) rozwój sytuacji gospodarczej w średnim okresie w szczególności wzrost potencjalny, w tym różne elementy składowe obejmujące siłę roboczą, akumulację kapitału i łączną wydajność czynników produkcji, zmiany cyklu koniunkturalnego i stan oszczędności netto w sektorze prywatnym;
- b) rozwój sytuacji budżetowej w średnim okresie, w tym w szczególności dotychczasowe osiągnięcia państwa w realizacji średniookresowego celu budżetowego, poziom salda pierwotnego i kształtowanie się wydatków pierwotnych, zarówno bieżących, jak i kapitałowych, wdrażanie polityk w ramach zapobiegania zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania, wdrażanie polityk w ramach wspólnej unijnej strategii na rzecz wzrostu gospodarczego oraz ogólną jakość finansów publicznych, w szczególności skuteczność krajowych ram budżetowych;
- c) zmiany długu publicznego w średnim okresie, dynamikę długu sektora oraz długookresową zdolność do obsługi długu, w tym w szczególności czynniki ryzyka, w tym strukturę terminów zapadalności i walutę zadłużenia; dostosowania stanów i przepływów długu i ich składniki, zgromadzone rezerwy i inne aktywa finansowe; gwarancje, w szczególności te związane z sektorem finansowym; oraz wszelkie zobowiązania ukryte związane ze starzeniem się ludności i długiem sektora prywatnego, w zakresie, w jakim mogą one stanowić dla rządu ukryte zobowiązanie warunkowe.

Komisja uwzględni należyście i wyraźnie wszelkie inne czynniki, które w opinii danego państwa członkowskiego mają znaczenie dla wyczerpującej oceny zgodności z kryteriami deficytu i długu i które państwo członkowskie przedstawiło Radzie i Komisji. W tym kontekście w szczególności uwzględnia się wkłady finansowe na rzecz wspierania solidarności międzynarodowej i osiągnięcia celów politycznych Unii, długi zaciągnięte w formie dwustronnego i wielostronnego wsparcia między państwami członkowskimi w kontekście ochrony stabilności finansowej oraz dług związany z operacjami stabilizowania rynków finansowych przeprowadzonymi w czasie znaczących zawirowań.

4. Rada i Komisja dokonują zrównoważonej oceny ogólnej wszystkich istotnych czynników, w szczególności zakresu, w jakim wpływają one na ocenę spełniania kryteriów deficytu lub długu jako czynniki zaostrzające lub łagodzące. Podczas oceny spełniania kryterium deficytu, jeśli relacja długu publicznego do PKB przekracza wartość odniesienia, czynniki te uwzględnia się przy podejmowaniu kroków prowadzących do decyzji w sprawie istnienia nadmiernego deficytu, o których mowa w art. 126 ust. 4, 5 i 6

TFUE, wyłącznie wtedy, gdy całkowicie spełniony jest podwójny warunek zawarty w nadrzędnej zasadzie stanowiącej, że przed uwzględnieniem tych istotnych czynników deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych pozostaje bliski wartości odniesienia, a przekroczenie wartości odniesienia ma charakter tymczasowy.

Czynniki te uwzględnia się jednak przy podejmowaniu kroków prowadzących do decyzji o istnieniu nadmiernego deficytu, jeżeli ocena dotyczy spełniania kryterium długu.

5. Oceniając spełnianie kryterium deficytu i długu oraz podczas kolejnych etapów procedury nadmiernego deficytu Rada i Komisja należyście uwzględniają wdrażanie reform emerytalnych wprowadzających wielofilarowy system, obejmujący obowiązkowy filar kapitałowy, oraz koszt netto reformy dla filaru publicznego. Uwzględnia się w szczególności cechy całego systemu emerytalnego wprowadzonego reformą, a mianowicie, czy wzmacnia on długookresową stabilność finansów publicznych bez zwiększania ryzyka dla sytuacji budżetowej w średnim okresie.

6. Jeżeli Rada podjęła na podstawie art. 126 ust. 6 TFUE decyzję o istnieniu nadmiernego deficytu w danym państwie członkowskim, Rada i Komisja uwzględniają, w kolejnych proceduralnych krokach tego artykułu TFUE, istotne czynniki wymienione w ust. 3 niniejszego artykułu, ponieważ mają one wpływ na sytuację tego państwa członkowskiego, w tym przy podejmowaniu kroków określonych w art. 3 ust. 5 oraz art. 5 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, w szczególności podczas ustalania terminu korekty nadmiernego deficytu i przy ewentualnym jego przedłużaniu. Tych istotnych czynników nie uwzględnia się jednak podczas podejmowania przez Radę decyzji na mocy art. 126 ust. 12 TFUE w sprawie uchylenia wszystkich lub niektórych jej decyzji podjętych na mocy art. 126 ust. 6–9 i ust. 11 TFUE.

7. W przypadku państw członkowskich, w których przekroczenie deficytu ponad wartość odniesienia jest następstwem wdrażania reformy emerytalnej wprowadzającej wielofilarowy system, obejmujący obowiązkowy filar kapitałowy, Rada i Komisja uwzględniają również koszt takiej reformy podczas dokonywania oceny zmian wielkości deficytu w ramach procedury nadmiernego deficytu, o ile deficyt nie przekracza znacząco poziomu, który można uznać za bliski wartości odniesienia, a relacja długu do PKB nie przekracza wartości odniesienia, pod warunkiem zachowania stabilności finansów publicznych. Koszt netto uwzględnia się również podczas podejmowania przez Radę decyzji na mocy art. 126 ust. 12 TFUE w sprawie uchylenia wszystkich lub niektórych jej decyzji podjętych na mocy art. 126 ust. 6–9 i ust. 11 TFUE, jeżeli deficyt zmniejszył się w znaczący i trwały sposób, osiągając poziom zbliżony do wartości odniesienia.”;

3) dodaje się sekcję w brzmieniu:

„SEKCJA 1A

DIALOG GOSPODARCZY

Artykuł 2a

1. W celu zacieśnienia dialogu między instytucjami Unii, w szczególności Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją, oraz zapewnienia większej przejrzystości podejmowania decyzji i odpowiedzialności za ich podejmowanie właściwa komisja Parlamentu Europejskiego może zaprosić przewodniczącego Rady, Komisji, a w razie potrzeby również przewodniczącego Rady Europejskiej lub przewodniczącego Eurogrupy do wzięcia udziału w debacie w celu omówienia decyzji Rady wydanych na mocy art. 126 ust. 6 TFUE, zaleceń Rady wydanych na podstawie art. 126 ust. 7 TFUE i wezwań wydanych na mocy art. 126 ust. 9 TFUE lub decyzji podjętych zgodnie z art. 126 ust. 11 TFUE.

Oczekuje się, że co do zasady Rada zastosuje się do zaleceń i wniosków Komisji lub publicznie wyjaśni swoje stanowisko.

Właściwa komisja Parlamentu Europejskiego może umożliwić udział w wymianie poglądów państwu członkowskiemu, którego dotyczy takie decyzje, zalecenia lub wezwania.

2. Rada i Komisja regularnie informują Parlament Europejski o stosowaniu niniejszego rozporządzenia.”;

4) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Biorąc w pełni pod uwagę opinię, o której mowa w ust. 1, Komisja, w przypadku stwierdzenia istnienia nadmiernego deficytu, przekazuje Radzie opinię oraz wnioski zgodnie z art. 126 ust. 5 i 6 TFUE i informuje o tym Parlament Europejski.”;

b) w ust. 3 odesłanie do „art. 4 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 3605/93” zastępuje się odesłaniem do „art. 3 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 479/2009.”;

c) ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4. W zaleceniu Rady wydanym zgodnie z art. 126 ust. 7 TFUE określa się termin maksymalny sześcioletni na podjęcie przez dane państwo członkowskie skutecznych działań. O ile jest to uzasadnione powagą sytuacji, termin na podjęcie skutecznych działań może wynosić trzy miesiące. Zalecenie Rady określa również

termin skorygowania nadmiernego deficytu, które musi zostać osiągnięte w roku następującym po roku stwierdzenia nadmiernego deficytu, chyba że zaistnieją szczególne okoliczności. W swoim zaleceniu Rada wzywa państwo członkowskie do osiągnięcia rocznych celów budżetowych, które w oparciu o prognozę stanowiącą podstawę zalecenia są zgodne z minimalną roczną korektą o co najmniej 0,5 % PKB jako punkt odniesienia, salda w ujęciu uwzględniającym zmiany cykliczne, po skorygowaniu o działania jednorazowe i tymczasowe, w celu zapewnienia skorygowania nadmiernego deficytu w terminie wskazanym w zaleceniu.

4a. W przewidzianym w ust. 4 terminie dane państwo członkowskie przedstawia Radzie i Komisji sprawozdanie z działań podjętych w odpowiedzi na zalecenie Rady wydane zgodnie z art. 126 ust. 7 TFUE. Sprawozdanie to zawiera cele dotyczące wydatków i dochodów publicznych oraz działań dyskrecjonalnych zarówno po stronie wydatków, jak i dochodów, spójne z zaleceniem Rady, a także informację o działaniach już podjętych i o charakterze działań planowanych do osiągnięcia tych celów. Dane państwo członkowskie podaje sprawozdanie do wiadomości publicznej.

5. W przypadku gdy podjęto skuteczne działania zgodnie z zaleceniem wydanym na mocy art. 126 ust. 7 TFUE, lecz po przyjęciu zalecenia wystąpią nieprzewidziane niekorzystne zdarzenia gospodarcze, niosące poważne negatywne konsekwencje dla finansów publicznych, Rada, działając na zalecenie Komisji, może podjąć decyzję o wydaniu zmienionego zalecenia na mocy art. 126 ust. 7 TFUE. Zmienione zalecenie, uwzględniające istotne czynniki, o których mowa w art. 2 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, może w szczególności przesunąć termin skorygowania nadmiernego deficytu zasadniczo o jeden rok. Rada ocenia, czy wystąpiły nieprzewidziane niekorzystne zdarzenia gospodarcze, niosące poważne negatywne konsekwencje dla finansów publicznych, w odniesieniu do zawartej w zaleceniu prognozy ekonomicznej. W przypadku znacznego pogorszenia koniunktury gospodarczej w strefie euro lub w całej Unii Rada może również, na podstawie zalecenia Komisji, podjąć decyzję o przyjęciu zmienionego zalecenia na mocy art. 126 ust. 7 TFUE, pod warunkiem że nie zagraża to stabilności finansów publicznych w średnim okresie.”;

5) w art. 4 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Każda decyzja Rady zgodnie z art. 126 ust. 8 TFUE o podaniu do publicznej wiadomości jej zaleceń w przypadku stwierdzenia, że nie zostały podjęte żadne skuteczne działania, jest podejmowana natychmiast po upływie terminu ustalonego zgodnie z art. 3 ust. 4 niniejszego rozporządzenia.

2. Rozważając, czy w odpowiedzi na jej zalecenia wydane zgodnie z art. 126 ust. 7 TFUE zostały podjęte skuteczne działania, Rada opiera swoją decyzję na sprawozdaniu danego państwa członkowskiego przedłożonym zgodnie z art. 3 ust. 4a niniejszego rozporządzenia i na jego wdrożeniu, a także na wszelkich innych publicznie ogłoszonych decyzjach rządu danego państwa członkowskiego.

Jeżeli Rada stwierdzi, zgodnie z art. 126 ust. 8 TFUE, że dane państwo członkowskie nie podjęło skutecznych działań, powiadamia o tym Radę Europejską.”;

6) w art. 5 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Każdą decyzję Rady o wezwaniu danego uczestniczącego państwa członkowskiego do podjęcia działań zmierzających do ograniczenia deficytu zgodnie z art. 126 ust. 9 TFUE podejmuje się w terminie dwóch miesięcy od decyzji Rady zgodnie z art. 126 ust. 8 TFUE stwierdzającej brak podjęcia skutecznych działań. W wezwaniu Rada wzywa państwo członkowskie do osiągnięcia rocznych celów budżetowych, które w oparciu o prognozę stanowiącą podstawę wezwania są zgodne z minimalną roczną korektą o co najmniej 0,5 % PKB jako punkt odniesienia salda w ujęciu uwzględniającym zmiany cykliczne, po skorygowaniu o działania jednorazowe i tymczasowe, w celu zapewnienia skorygowania nadmiernego deficytu w terminie wskazanym w wezwaniu. Rada wskazuje również działania sprzyjające osiągnięciu tych celów.

1a. Po wezwaniu Rady wydanym zgodnie z art. 126 ust. 9 TFUE dane państwo członkowskie przedstawia Radzie i Komisji sprawozdanie z działań podjętych w odpowiedzi na nie. Sprawozdanie zawiera cele dotyczące wydatków i dochodów publicznych oraz działań dyskrecjonalnych zarówno po stronie wydatków, jak i dochodów, a także informację o działaniach podejmowanych w odpowiedzi na określone zalecenia Rady, tak aby umożliwić Radzie, w razie potrzeby, podjęcie decyzji zgodnie z art. 6 ust. 2 niniejszego rozporządzenia. Dane państwo członkowskie podaje sprawozdanie do wiadomości publicznej.

2. W przypadku gdy podjęto skuteczne działania zgodnie z wezwaniem wydanym na mocy art. 126 ust. 9 TFUE, lecz po wydaniu wezwania wystąpią nieprzewidziane niekorzystne zdarzenia gospodarcze, niosące poważne negatywne konsekwencje dla finansów publicznych, Rada, na zalecenie Komisji, może podjąć decyzję o wydaniu zmienionego wezwania na mocy art. 126 ust. 9 TFUE. Zmienione wezwanie, uwzględniające istotne czynniki, o których mowa w art. 2 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, może w szczególności przesunąć termin skorygowania nadmiernego deficytu zasadniczo o jeden rok. Rada ocenia, czy wystąpiły nieprzewidziane niekorzystne zdarzenia gospodarcze, niosące poważne negatywne konsekwencje dla finansów publicznych,

w odniesieniu do zawartej w wezwaniu prognozy ekonomicznej. W przypadku znacznego pogorszenia koniunktury gospodarczej w strefie euro lub w całej Unii Rada może również, na zalecenie Komisji, podjąć decyzję o przyjęciu zmienionego wezwania na mocy art. 126 ust. 9 TFUE, pod warunkiem że nie zagraża to stabilności finansów publicznych w średnim okresie.”;

7) art. 6–8 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 6

1. Rozważając, czy w odpowiedzi na jej wezwanie wydane zgodnie z art. 126 ust. 9 TFUE zostały podjęte skuteczne działania, Rada opiera swoją decyzję na sprawozdaniu danego państwa członkowskiego przedłożonym zgodnie z art. 5 ust. 1a niniejszego rozporządzenia i na jego wdrożeniu, a także na wszelkich innych publicznie ogłoszonych decyzjach rządu danego państwa członkowskiego. Wynik misji nadzoru przeprowadzonej przez Komisję zgodnie z art. 10a niniejszego rozporządzenia jest brany pod uwagę.

2. Jeżeli zostaną spełnione warunki stosowania art. 126 ust. 11 TFUE, Rada nakłada sankcje zgodnie z tym artykułem. Każda taka decyzja zostaje podjęta nie później niż cztery miesiące po decyzji Rady zgodnie z art. 126 ust. 9 TFUE wzywającej dane uczestniczące państwo członkowskie do podjęcia działań.

Artykuł 7

Jeżeli uczestniczące państwo członkowskie nie zastosuje się do kolejnych aktów Rady wydanych zgodnie z art. 126 ust. 7 i 9 TFUE, decyzja Rady o nałożeniu sankcji zgodnie z art. 126 ust. 11 TFUE zostaje podjęta, co do zasady, w ciągu szesnastu miesięcy od terminów przedstawiania sprawozdań, ustanowionych w art. 3 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 479/2009. Termin szesnastu miesięcy ulega odpowiedniej zmianie w przypadku zastosowania przepisów art. 3 ust. 5 lub art. 5 ust. 2 niniejszego rozporządzenia. W przypadku gdy Rada stwierdzi, iż świadomie planowany deficyt jest nadmierny, zastosowana zostaje procedura przyspieszona.

Artykuł 8

Każdą decyzję Rady zgodnie z art. 126 ust. 11 TFUE o zaostrzeniu sankcji podejmuje się nie później niż dwa miesiące po terminach przedstawiania sprawozdań zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 479/2009. Każdą decyzję Rady zgodnie z art. 126 ust. 12 TFUE o uchyleniu niektórych lub wszystkich jej decyzji podejmuje się tak szybko, jak to możliwe, a w każdym razie nie później niż dwa miesiące po terminach przedstawiania sprawozdań zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 479/2009.”;

8) w art. 9 ust. 3 odesłanie do „art. 6” zastępuje się odesłaniem do „art. 6 ust. 2”;

9) w art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„1. Rada i Komisja regularnie monitorują wprowadzanie podjętych działań.”;

b) w ust. 3 odesłanie do „rozporządzenia (WE) nr 3605/93” zastępuje się odesłaniem do „rozporządzenia (WE) nr 479/2009”;

10) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 10a

1. Komisja zapewnia prowadzenie stałego dialogu z organami państw członkowskich zgodnie z celami niniejszego rozporządzenia. W tym celu Komisja w szczególności przeprowadza misje z myślą o ocenie bieżącej sytuacji gospodarczej w danym państwie członkowskim i rozpoznaniu wszelkich zagrożeń lub trudności związanych z realizacją celów niniejszego rozporządzenia.

2. Wzmocnionemu nadzorowi można poddać państwa członkowskie będące adresatami zaleceń i wezwań wystosowanych w następstwie decyzji podjętej zgodnie z art. 126 ust. 8 TFUE i decyzji podjętych na mocy art. 126 ust. 11 TFUE w celu monitorowania na miejscu. Odnosnie państwa członkowskie dostarczają wszelkich informacji niezbędnych do przygotowania i przeprowadzenia misji.

3. Komisja może, w stosownych przypadkach, zaprosić przedstawicieli Europejskiego Banku Centralnego do udziału w misjach nadzoru w państwie członkowskim, którego walutą jest euro lub które uczestniczy w Porozumieniu z dnia 16 marca 2006 r. pomiędzy Europejskim Bankiem Centralnym oraz krajowymi bankami centralnymi państw członkowskich spoza strefy euro określającym procedury operacyjne mechanizmu kursów walutowych w trzecim etapie Unii Gospodarczej i Walutowej (*) (ERM II).

4. Komisja informuje Radę o wynikach misji, o której mowa w ust. 2, oraz może podjąć decyzję o podaniu swoich ustaleń do wiadomości publicznej.

5. Komisja przekazuje odnośnym państwom członkowskim wstępne ustalenia z misji nadzoru, o których mowa w ust. 2, tak aby państwa te mogły się ustosunkować do tych ustaleń.

(*) Dz.U. C 73 z 25.3.2006, s. 21.”;

11) art. 11 i 12 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 11

W każdym przypadku gdy Rada zgodnie z art. 126 ust. 11 TFUE zdecyduje o nałożeniu sankcji na uczestniczące państwo członkowskie, z zasady nakładana jest grzywna. Oprócz takiej grzywny Rada może podjąć decyzję o zastosowaniu innych środków przewidzianych w art. 126 ust. 11 TFUE.

Artykuł 12

1. Kwota grzywny obejmuje składnik stały, wynoszący 0,2 % PKB, i składnik zmienny. Składnik zmienny jest równy jednej dziesiątej wartości absolutnej różnicy między saldem wyrażonym jako odsetek PKB w poprzednim roku a wartością odniesienia dla salda sektora instytucji rządowych i samorządowych lub – jeśli nieprzestrzeganie dyscypliny budżetowej wiąże się z kryterium długu – saldem sektora instytucji rządowych i samorządowych wyrażonym jako odsetek PKB, które powinno być zostać osiągnięte w tym samym roku zgodnie z wezwaniem wydanym na mocy art. 126 ust. 9 TFUE.

2. Każdego roku następującego po tym, w którym nałożona została grzywna, do momentu uchylecia decyzji stwierdzającej istnienie nadmiernego deficytu Rada ocenia, czy dane uczestniczące państwo członkowskie podjęło skuteczne działania w odpowiedzi na wezwanie Rady wydane zgodnie z art. 126 ust. 9 TFUE. W takiej corocznej ocenie Rada zgodnie z art. 126 ust. 11 TFUE decyduje o zaostreniu sankcji, chyba że uczestniczące państwo członkowskie zastosowało się do wezwania Rady. Jeżeli Rada podejmie decyzję o nałożeniu dodatkowej grzywny jest ona obliczana w ten sam sposób co składnik zmienny grzywny, o którym mowa w ust. 1.

3. Żadna z grzywien, o których mowa w ust. 1 i 2, nie przekracza 0,5 % PKB.”;

12) uchyla się niniejszym art. 13, a odesłanie do niego w art. 15 zostaje zastąpione odesłaniem do „art. 12”;

13) art. 16 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 16

Grzywny, o których mowa w art. 12, stanowią inne dochody, o których mowa w art. 311 TFUE, i przekazywane są na rzecz Europejskiego Instrumentu Stabilności Finansowej. Z chwilą, gdy uczestniczące państwa członkowskie utworzą inny mechanizm stabilności służący udzielaniu pomocy finansowej, aby chronić stabilność całej strefy euro, kwoty grzywien będą przekazywane na rzecz tego mechanizmu.”;

14) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 17a

1. Najpóźniej do dnia 14 grudnia 2014 r. i co pięć lat po tym terminie Komisja publikuje sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia.

Sprawozdanie to zawiera między innymi ocenę:

- a) skuteczności niniejszego rozporządzenia;
- b) postępów w zapewnianiu ściślejszej koordynacji polityki gospodarczej i trwałej konwergencji wyników gospodarczych państw członkowskich zgodnie z TFUE.

2. W stosownych przypadkach do sprawozdania, o którym mowa w ust. 1 dołącza się wniosek dotyczący zmian niniejszego rozporządzenia.

3. Sprawozdanie to przekazywane jest Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.”;

15) w całym tekście rozporządzenia (WE) nr 1467/97 wszystkie odesłania do „art. 104 Traktatu” zastępuje się odesłaniami do „art. 126 TFUE”;

16) w pkt 2 załącznika odesłania w kolumnie I do „art. 4 ust. 2 i 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 3605/93” zastępuje się odesłaniami do „art. 3 ust. 2 i 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 479/2009”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 8 listopada 2011 r.

W imieniu Rady
J. VINCENT-ROSTOWSKI
Przewodniczący

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

DYREKTYWY

DYREKTYWA RADY 2011/85/UE

z dnia 8 listopada 2011 r.

w sprawie wymogów dla ram budżetowych państw członkowskich

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 126 ust. 14 akapit trzeci,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Należy wykorzystać doświadczenia zdobyte w pierwszym dziesięcioleciu unii gospodarczej i walutowej. Niedawne wydarzenia gospodarcze przyniosły nowe wyzwania, którym polityka budżetowa w Unii musi stawić czoła; w szczególności unaocznili również potrzebę zwiększenia utożsamiania się państw członkowskich z celami unijnymi oraz istnienia jednolitych wymogów dotyczących reguł i procedur tworzących ramy budżetowe państw członkowskich. W szczególności należy określić obowiązki, jakie organy krajowe muszą spełnić w celu przestrzegania postanowień załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) Protokołu (nr 12) w sprawie procedury dotyczącej nadmiernego deficytu, w szczególności jego art. 3.

(2) Rządy państw członkowskich oraz podsektory sektora instytucji rządowych i samorządowych prowadzą systemy rachunkowości publicznej obejmujące księgowość, kontrolę wewnętrzną, sprawozdawczość finansową i audyt. Te systemy należy odróżnić od danych statystycznych, które dotyczą wyniku finansów publicznych uzyskiwanego na podstawie metod statystycznych, oraz od prognoz lub budżetowania, które dotyczą finansów publicznych w przyszłości.

(3) Kompletnie i wiarygodne praktyki w zakresie rachunkowości publicznej obejmujące wszystkie podsektory sektora instytucji rządowych i samorządowych są warunkiem koniecznym dla tworzenia wysokiej jakości statystyk, porównywalnych we wszystkich państwach członkowskich. Kontrole wewnętrzne powinny zapewnić, aby obowiązujące przepisy były egzekwowane w całym podsektorze instytucji rządowych i samorządowych. Niezależne kontrole prowadzone przez instytucje publiczne, takie jak Trybunał Obrachunkowy lub prywatne organy kontrolne, powinny zachęcać do stosowania najlepszych międzynarodowych praktyk.

(4) Dostępność danych budżetowych jest niezbędna dla prawidłowego funkcjonowania ram nadzoru budżetowego Unii. Regularny dostęp do aktualnych i wiarygodnych danych budżetowych jest podstawą odpowiedniego i terminowego monitorowania, które z kolei pozwala na podjęcie bezzwłocznych działań w przypadku niespodziewanych zmian sytuacji budżetowej. Zasadniczym elementem zapewnienia jakości danych budżetowych jest ich przejrzystość, która musi obejmować regularny, publiczny dostęp do tych danych.

(5) W odniesieniu do statystyk, rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 223/2009 z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie statystyki europejskiej ⁽³⁾ ustanowiono ramy ustawodawcze tworzenia statystyk europejskich na potrzeby formułowania, stosowania, monitorowania i oceny polityk unijnych. W rozporządzeniu tym ustanowiono również zasady regulujące rozwój, tworzenie i rozpowszechnianie europejskich statystyk; są to: niezależność zawodowa, bezstronność, obiektywizm, wiarygodność, tajemnica statystyczna i rozsądne dysponowanie kosztami, a każda z tych zasad została precyzyjnie zdefiniowana. Rozporządzenie Rady (WE) nr 479/2009 z dnia 25 maja 2009 r. o stosowaniu Protokołu w sprawie procedury dotyczącej nadmiernego deficytu załączonego do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską ⁽⁴⁾ zwiększyło uprawnienia Komisji w zakresie sprawdzania danych statystycznych wykorzystywanych w procedurze nadmiernego deficytu.

⁽¹⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 28 września 2011 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Dz.U. C 150 z 20.5.2011, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 87 z 31.3.2009, s. 164.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 145 z 10.6.2009, s. 1.

- (6) Definicje terminów „publiczny”, „deficyt” i „inwestycja” zostały określone w Protokole (nr 12) w sprawie procedury dotyczącej nadmiernego deficytu poprzez odniesienie do Europejskiego Systemu Zintegrowanej Rachunkowości Gospodarczej (ESA), zastąpionego europejskim systemem rachunków narodowych i regionalnych we Wspólnocie, przyjętym w drodze rozporządzenia Rady (WE) nr 2223/96 z dnia 25 czerwca 1996 r. w sprawie europejskiego systemu rachunków narodowych i regionalnych we Wspólnocie ⁽¹⁾ (ESA 95).
- (7) Dostępność i jakość danych ESA 95 ma kapitalne znaczenie dla zapewnienia właściwego funkcjonowania unijnych ram nadzoru budżetowego. System ESA 95 funkcjonuje na podstawie danych przekazywanych w ujęciu memoriałowym. Niemniej jednak te statystyki budżetowe w ujęciu memoriałowym opierają się na uprzednio zestawionych danych kasowych lub równoważnych im danych. Mogą one odgrywać istotną rolę w udoskonalaniu terminowego monitorowania budżetowego, tak aby uniknąć zbyt późnego wykrycia znaczących błędów budżetowych. Dostępność szeregów czasowych danych kasowych dotyczących zmian budżetowych może ujawnić powtarzające się schematy, które dają podstawy do ściślejszego nadzoru. Przeznaczone do publikacji dane budżetowe w ujęciu kasowym (lub równoważne dane liczbowe pochodzące z rachunkowości publicznej, jeżeli dane w ujęciu kasowym nie są dostępne) powinny obejmować co najmniej następujące elementy: saldo ogólne, dochody ogółem i wydatki ogółem. W uzasadnionych przypadkach, na przykład gdy istnieje duża liczba organów samorządowych na poziomie lokalnym, podstawą terminowej publikacji danych mogłyby być odpowiednie metody estymacji opierające się na próbcie takich organów; następnie rewidowane przy użyciu kompletnych danych.
- (8) Tendencyjne i nierealistyczne prognozy makroekonomiczne i budżetowe mogą znacząco ograniczyć skuteczność planowania budżetowego, a to z kolei może osłabić zobowiązanie do utrzymania dyscypliny budżetowej, natomiast przejrzystość metod prognozowania i dyskusja na ten temat mogą istotnie poprawić jakość prognoz makroekonomicznych i budżetowych na potrzeby planowania budżetowego.
- (9) Zasadniczym elementem zapewnienia stosowania realistycznych prognoz do celów prowadzenia polityki budżetowej jest przejrzystość, która powinna obejmować publiczny dostęp nie tylko do oficjalnych prognoz makroekonomicznych i budżetowych przygotowanych na potrzeby planowania budżetowego, ale również do metod, założeń i stosownych parametrów, stanowiących podstawę tych prognoz.
- (10) Analiza wrażliwości i towarzyszące jej prognozy budżetowe, które uzupełniają najbardziej prawdopodobny scenariusz makroekonomiczno-budżetowy pozwalają na przeanalizowanie kształtowania się głównych zmiennych budżetowych przy różnych założeniach dotyczących wzrostu gospodarczego i stóp procentowych, a tym samym zdecydowanie zmniejszają ryzyko rozluźnienia dyscypliny budżetowej powodowanej błędami w prognozach.
- (11) Prognozy Komisji i informacje dotyczące modeli, które stanowią ich podstawę, mogą zapewnić państwom członkowskim użyteczny punkt odniesienia dla ich najbardziej prawdopodobnego scenariusza makroekonomiczno-budżetowego, zwiększający wiarygodność prognoz wykorzystywanych do planowania budżetowego. Można się jednak spodziewać, że zakres, w jakim państwa członkowskie będą porównywać prognozy wykorzystywane do planowania budżetowego z prognozami Komisji, różni się w zależności od czasu sporządzenia prognozy oraz porównywalności metod i założeń prognozowania. Prognozy pochodzące z innych niezależnych źródeł również mogą stanowić użyteczny punkt odniesienia.
- (12) Znaczące rozbieżności między wybranym scenariuszem makroekonomiczno-budżetowym a prognozami Komisji należy opisać i uzasadnić, w szczególności jeżeli poziom lub wzrost wartości zmiennych w założeniach zewnętrznych znacząco odbiegają od wartości przedstawionych w prognozach Komisji.
- (13) Z uwagi na współzależność między budżetami państw członkowskich a budżetem Unii i po to, by wspierać państwa członkowskie w procesie przygotowywania ich prognoz budżetowych, Komisja powinna przedstawiać prognozy unijnych wydatków na podstawie poziomu wydatków zaplanowanego w wieloletnich ramach finansowych.
- (14) Aby ułatwić sporządzanie prognoz wykorzystywanych do planowania budżetowego i wyjaśnić rozbieżności między prognozami państw członkowskich a Komisji, każde państwo członkowskie powinno mieć możliwość corocznego omówienia z Komisją założeń stanowiących podstawę przygotowania prognoz makroekonomicznych i budżetowych.
- (15) Jakość oficjalnych prognoz makroekonomicznych i budżetowych zdecydowanie wzrasta dzięki regularnej, bezstronnej i kompleksowej ocenie opartej na obiektywnych kryteriach. Szczegółowa ocena obejmuje kontrolę założeń ekonomicznych, porównanie z prognozami przygotowanymi przez inne instytucje oraz ocenę wykonania prognoz w przeszłości.
- (16) Uwzględniając udokumentowaną skuteczność opartych na regułach ram budżetowych państw członkowskich w zakresie utożsamiania się poszczególnych państw z zasadami budżetowymi Unii wspierającymi dyscyplinę budżetową, silne numeryczne reguły fiskalne, które są specyficzne dla każdego państwa członkowskiego oraz zgodne z celami budżetowymi na poziomie Unii, powinny być podstawą wzmocnionych ram nadzoru budżetowego Unii. Silne numeryczne reguły fiskalne powinny posiadać wyraźnie określone cele wraz z mechanizmami skutecznego i terminowego monitorowania. Reguły te powinny być oparte na wiarygodnej i niezależnej analizie przeprowadzanej przez niezależne

⁽¹⁾ Dz.U. L 310 z 30.11.1996, s. 1.

organy lub organy, które są funkcjonalnie niezależne od władz budżetowych państw członkowskich. Ponadto doświadczenie funkcjonowania dotychczasowych reguł pokazuje, że aby zapewnić skuteczność funkcjonowania numerycznych reguł fiskalnych, trzeba przewidzieć konsekwencje ich nieprzestrzegania, polegające choćby na uszczerbku reputacji.

- (17) Na mocy Protokołu (nr 15) w sprawie niektórych postanowień dotyczących Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej załączonego do TUE i TFUE wartości odniesienia wspomniane w Protokole (nr 12) w sprawie procedury dotyczącej nadmiernego deficytu załączonym do tych traktatów nie są bezpośrednio wiążące dla Zjednoczonego Królestwa. Obowiązek posiadania numerycznych reguł fiskalnych, które skutecznie wspierają zgodność z konkretnymi wartościami odniesienia dotyczącymi nadmiernego deficytu, oraz powiązany z nim obowiązek, zgodnie z którym wieloletnie cele w średniookresowych ramach budżetowych muszą być spójne z takimi regułami, nie powinny mieć zatem zastosowania do Zjednoczonego Królestwa.
- (18) Państwa członkowskie powinny unikać procyklicznej polityki budżetowej, a w okresach dobrej koniunktury gospodarczej działania na rzecz konsolidacji fiskalnej powinny być bardziej intensywne. Osiągnięciu tych celów sprzyjają precyzyjnie określone numeryczne reguły fiskalne; reguły te powinny być uwzględniane w uchwalanej corocznie przez poszczególne państwa członkowskie ustawie budżetowej.
- (19) Planowanie budżetowe na szczeblu krajowym może być zgodne zarówno z częścią zapobiegawczą, jak i naprawczą paktu stabilności i wzrostu (pakt) wyłącznie wtedy, gdy w planowaniu tym przyjmie się perspektywę wieloletnią i będzie się dążyć w szczególności do osiągnięcia średniookresowych celów budżetowych. Średniookresowe ramy budżetowe odgrywają zasadniczą rolę w zapewnianiu zgodności ram budżetowych państw członkowskich z prawem Unii. W duchu rozporządzenia Rady (WE) nr 1466/97 z dnia 7 lipca 1997 r. w sprawie wzmocnienia nadzoru pozycji budżetowych oraz nadzoru i koordynacji polityk gospodarczych⁽¹⁾, a także rozporządzenia Rady (WE) nr 1467/97 z dnia 7 lipca 1997 r. w sprawie przyspieszenia i wyjaśnienia procedury nadmiernego deficytu⁽²⁾, części zapobiegawczej i naprawczej paktu nie należy postrzegać odrębnie.
- (20) Mimo że coroczne uchwalanie ustawy budżetowej jest kluczowym elementem procesu budżetowego, w ramach którego w państwach członkowskich podejmowane są ważne decyzje budżetowe, większość działań fiskalnych ma konsekwencje budżetowe znacznie wykraczające poza roczny cykl budżetowy. Jednoroczna perspektywa nie jest zatem odpowiednią podstawą rozważnej polityki budżetowej. W celu uwzględnienia wieloletniej perspektywy budżetowej zakładanej

w unijnych ramach nadzoru budżetowego podstawą planowania uchwalanej co roku ustawy budżetowej powinno być wieloletnie planowanie budżetowe wynikające ze średniookresowych ram budżetowych.

- (21) Te średniookresowe ramy budżetowe powinny obejmować m.in. prognozy każdej dużej pozycji po stronie wydatków i dochodów w danym roku budżetowym i później, w oparciu o niezmienny kurs polityki. Każde państwo członkowskie powinno być w stanie odpowiednio zdefiniować niezmienny kurs polityki, a stosowne definicje powinny zostać podane do wiadomości publicznej wraz z towarzyszącymi jej założeniami odnośnie do metodologii i innych istotnych parametrów.
- (22) Niniejsza dyrektywa nie powinna uniemożliwiać nowemu rządowi danego państwa członkowskiego dokonania aktualizacji średniookresowych ram budżetowych w celu odzwierciedlenia swoich nowych priorytetów politycznych. W takiej sytuacji nowy rząd powinien wskazać różnice w stosunku do poprzednich średniookresowych ram budżetowych.
- (23) Postanowienia dotyczące ram nadzoru budżetowego ustanowione w TFUE, w szczególności w pakcie, mają zastosowanie do całości sektora instytucji rządowych i samorządowych, co obejmuje podsektory instytucji rządowych na szczeblu centralnym, instytucji rządowych i samorządowych na szczeblu regionalnym, instytucji samorządowych na szczeblu lokalnym oraz funduszy ubezpieczeń społecznych, zdefiniowane w rozporządzeniu (WE) nr 2223/96.
- (24) Wiele państw członkowskich doświadczyło znacznej decentralizacji budżetowej, obejmującej przekazanie uprawnień budżetowych instytucjom rządowym poniżej szczebla krajowego. Dzięki temu znacznie wzrosła rola instytucji tego szczebla w zapewnianiu przestrzegania paktu, a szczególną uwagę należy poświęcić zapewnieniu, aby wszystkie podsektory sektora instytucji rządowych i samorządowych zostały należycie objęte zakresem obowiązków i procedur ustanowionych w krajowych ramach budżetowych, szczególnie, ale nie wyłącznie, w tych państwach członkowskich.
- (25) Skuteczność wspierania dyscypliny budżetowej i stabilności finansów publicznych zależy od kompleksowego ujęcia finansów publicznych w ramach budżetowych. Z tego względu szczególną uwagę należy zwrócić na te działania jednostek sektora instytucji rządowych i samorządowych, które nie stanowią tradycyjnych budżetów w ujęciu podsektorowym i mają bezpośredni lub widoczny w średnim okresie wpływ na sytuację budżetową poszczególnych państw członkowskich. Łączny wpływ tych jednostek sektora na wynik i zadłużenie sektora instytucji rządowych i samorządowych powinien być przedstawiany w ramach corocznego procesu budżetowego i w średniookresowych planach budżetowych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 209 z 2.8.1997, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 209 z 2.8.1997, s. 6.

- (26) Podobnie należy zwrócić szczególną uwagę na istnienie zobowiązań warunkowych. Konkretniej, zobowiązania warunkowe obejmują ewentualne zobowiązania zależne od tego, czy jakieś niepewne zdarzenie wystąpi w przyszłości, lub bieżące zobowiązania, w przypadku których płatność jest mało prawdopodobna lub prawdopodobna kwota nie może zostać w sposób wiarygodny określona. Obejmują one przykładowo stosowne informacje na temat gwarancji rządowych, pożyczek zagrożonych oraz zobowiązań wynikających z działalności przedsiębiorstw państwowych, w tym – w stosownych przypadkach – prawdopodobieństwa wystąpienia i potencjalnej daty poniesienia wydatków dotyczących zobowiązań warunkowych. Przy publikacji tych informacji należy wziąć pod uwagę możliwą reakcję rynków.
- (27) Komisja powinna regularnie monitorować wdrażanie niniejszej dyrektywy. Należy określić i wymieniać najlepsze praktyki w zakresie przepisów niniejszej dyrektywy dotyczące różnych aspektów krajowych ram budżetowych.
- (28) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, jakim jest zapewnienie jednolitego przestrzegania dyscypliny budżetowej zgodnie z TFUE, nie może zostać osiągnięty w wystarczający sposób przez państwa członkowskie, natomiast możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 TUE. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym samym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (29) Zgodnie z pkt 34 Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa⁽¹⁾ zachęca się państwa członkowskie do sporządzenia – do własnych celów oraz w interesie Unii – tabel możliwie dokładnie ilustrujących korelacje pomiędzy niniejszą dyrektywą a środkami transpozycji, oraz do publikacji tych tabel,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

ZAKRES PRZEDMIOTOWY I DEFINICJE

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa ustanawia szczegółowe zasady dotyczące właściwości ram budżetowych państw członkowskich. Zasady te są niezbędne w celu zapewnienia przestrzegania obowiązków państw członkowskich wynikających z TFUE w odniesieniu do unikania nadmiernego deficytu publicznego.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy zastosowanie mają definicje terminów „publiczny”, „deficyt” i „inwestycja” określone w art. 2 Protokołu (nr 12) w sprawie procedury dotyczącej

nadmiernego deficytu, załączonego do TUE i TFUE. Zastosowanie ma definicja podsektorów sektora instytucji rządowych i samorządowych określona w pkt 2.70 załącznika A do rozporządzenia (WE) nr 2223/96.

Dodatkowo zastosowanie mają następujące definicje:

„ramy budżetowe” oznaczają zbiór uzgodnień, procedur, reguł i instytucji stanowiących podstawę prowadzenia polityki budżetowej sektora instytucji rządowych i samorządowych, w szczególności:

- systemy rachunkowości budżetowej i sprawozdawczości statystycznej;
- reguły i procedury regulujące przygotowywanie prognoz na potrzeby planowania budżetowego;
- numeryczne reguły fiskalne, specyficzne dla poszczególnych krajów, które przyczyniają się do prowadzenia polityki budżetowej przez państwa członkowskie stosownie do ich obowiązków wynikających z TFUE; reguły te są wyrażone zbiorczym wskaźnikiem wyników budżetowych, np. deficyt budżetowy sektora instytucji rządowych i samorządowych, potrzeby pożyczkowe lub dług, lub ich główne składniki;
- procedury budżetowe obejmujące zasady proceduralne stanowiące podstawę procesu budżetowego na wszystkich etapach;
- średniookresowe ramy budżetowe stanowiące określony zbiór krajowych procedur budżetowych wydłużających perspektywę kształtowania polityki budżetowej poza roczny cykl budżetowy, w tym ustalanie priorytetów politycznych i średniookresowych celów budżetowych;
- uzgodnienia dotyczące niezależnego monitorowania i analizy mających na celu zwiększenie przejrzystości elementów procesu budżetowego;
- mechanizmy i zasady regulujące relacje budżetowe między organami publicznymi we wszystkich podsektorach sektora instytucji rządowych i samorządowych.

ROZDZIAŁ II

RACHUNKOWOŚĆ I STATYSTYKI

Artykuł 3

1. Jeśli chodzi o krajowe systemy rachunkowości publicznej, państwa członkowskie dysponują systemami rachunkowości publicznej obejmującymi w sposób kompleksowy i spójny wszystkie podsektory sektora instytucji rządowych i samorządowych i zawierającymi informacje niezbędne do generowania danych w ujęciu memoriałowym z myślą o przygotowywaniu danych opartych na standardach ESA 95. Te systemy rachunkowości publicznej podlegają kontroli wewnętrznej i niezależnym audytom.

⁽¹⁾ Dz.U. C 321 z 31.12.2003, s. 1.

2. Państwa członkowskie zapewniają terminowe i regularne udostępnianie publiczne danych budżetowych dotyczących wszystkich podsektorów sektora instytucji rządowych i samorządowych zgodnie z definicją zawartą w rozporządzeniu (WE) nr 2223/96. Państwa członkowskie publikują w szczególności:

- a) dane budżetowe w ujęciu kasowym (lub równoważne dane liczbowe pochodzące z rachunkowości publicznej, jeżeli dane w ujęciu kasowym nie są dostępne) w następujących odstępach czasowych:
  - co miesiąc w przypadku podsektorów instytucji rządowych na szczeblu centralnym, instytucji rządowych i samorządowych na szczeblu regionalnym oraz funduszy ubezpieczeń społecznych, przed końcem kolejnego miesiąca, oraz
  - co kwartał w przypadku podsektora instytucji samorządowych na szczeblu lokalnym, przed końcem kolejnego kwartału;
- b) szczegółową tabelę korelacji przedstawiającą metodę przejścia między danymi w ujęciu kasowym (lub równoważnymi danymi liczbowymi pochodzącymi z rachunkowości publicznej, jeżeli dane w ujęciu kasowym nie są dostępne) a danymi opartymi na standardach ESA 95.

ROZDZIAŁ III

PROGNOZY

Artykuł 4

1. Państwa członkowskie gwarantują, że podstawą planowania budżetowego są realistyczne prognozy makroekonomiczne i budżetowe sporządzone w oparciu o najaktualniejsze informacje. Podstawą planowania budżetowego jest najbardziej prawdopodobny scenariusz makroekonomiczno-budżetowy lub ostrożniejszy scenariusz. Prognozy makroekonomiczne i budżetowe są porównywane z najbardziej aktualnymi prognozami Komisji i, w stosownych przypadkach, z prognozami przygotowanymi przez inne niezależne instytucje. Znaczące rozbieżności między wybranym scenariuszem makroekonomiczno-budżetowym a prognozami Komisji są określane i uzasadniane, w szczególności jeżeli poziom lub wzrost wartości zmiennych w założeniach zewnętrznych znacząco odbiega od wartości przedstawionych w prognozach Komisji.

2. Komisja podaje do wiadomości publicznej metodologię, założenia i stosowne parametry, które stanowią podstawę sporządzanych przez nią prognoz makroekonomicznych i budżetowych.

3. Aby wspierać państwa członkowskie w procesie przygotowywania ich prognoz budżetowych, Komisja przedstawia prognozy unijnych wydatków na podstawie poziomu wydatków zaplanowanego w wieloletnich ramach finansowych.

4. W ramach analizy wrażliwości w prognozach makroekonomicznych i budżetowych analizuje się ścieżki głównych zmiennych budżetowych przy różnych założeniach dotyczących wzrostu gospodarczego i stóp procentowych. Zakres alternatywnych założeń wykorzystywanych do sporządzania prognoz makroekonomicznych i budżetowych zależy od wykonania prognoz w przeszłości i w miarę możliwości uwzględnia istotne scenariusze ryzyka.

5. Państwa członkowskie określają instytucję odpowiedzialną za sporządzanie prognoz makroekonomicznych i budżetowych oraz podają do wiadomości publicznej oficjalne prognozy makroekonomiczne i budżetowe przygotowane na potrzeby planowania budżetowego, w tym metodologię, założenia i istotne parametry stanowiące podstawę tych prognoz. Co najmniej raz w roku państwa członkowskie i Komisja podejmują techniczny dialog dotyczący założeń leżących u podstaw przygotowania prognoz makroekonomicznych i budżetowych.

6. Prognozy makroekonomiczne i budżetowe przygotowane na potrzeby planowania budżetowego podlegają regularnej, bezstronnej i kompleksowej ocenie opartej na obiektywnych kryteriach, w tym ocenie *ex post*. Wyniki tej oceny podaje się do wiadomości publicznej i odpowiednio uwzględnia w przyszłych prognozach makroekonomicznych i budżetowych. Jeżeli ocena wykaże znaczące odchylenia negatywnie wpływające na prognozy makroekonomiczne w okresie co najmniej czterech kolejnych lat, dane państwo członkowskie podejmuje niezbędne działania i podaje je do wiadomości publicznej.

7. Komisja (Eurostat) co trzy miesiące publikuje kwartalne poziomy długi i deficytu w państwach członkowskich.

ROZDZIAŁ IV

NUMERYCZNE REGUŁY FISKALNE

Artykuł 5

Każde państwo członkowskie dysponuje, specyficznymi dla niego, numerycznymi regułami fiskalnymi, które w wieloletniej perspektywie skutecznie wspierają realizację przez sektor instytucji rządowych i samorządowych jako całość, wynikających z TFUE zobowiązań państw członkowskich w obszarze polityki budżetowej. Reguły takie wspierają w szczególności:

- a) stosowanie się do wartości odniesienia dotyczących deficytu i długu zgodnie z TFUE;
- b) przyjęcie wieloletniej perspektywy planowania budżetowego, w tym przestrzeganie średniookresowych celów budżetowych założonych przez dane państwo członkowskie.

Artykuł 6

1. Bez uszczerbku dla postanowień TFUE dotyczących unijnych ram nadzoru budżetowego, specyficzne dla poszczególnych krajów numeryczne reguły fiskalne zawierają następujące elementy:

- a) określenie celu i zakres reguł;
- b) skuteczne i terminowe monitorowanie przestrzegania reguł w oparciu o wiarygodną i niezależną analizę przeprowadzaną przez niezależne organy lub organy, które są funkcjonalnie niezależne od władz budżetowych państw członkowskich;
- c) konsekwencje nieprzestrzegania tych reguł.

2. Jeżeli numeryczne reguły fiskalne zawierają klauzule wyjścia, klauzule takie określają ograniczoną liczbę konkretnych okoliczności – zgodnych z wynikającymi z TFUE obowiązkami państw członkowskich w dziedzinie polityki budżetowej – oraz rygorystycznych procedur, w których dozwolone jest tymczasowe nieprzestrzeganie danej reguły.

Artykuł 7

Uchwalana co roku przez poszczególne państwa członkowskie ustawa budżetowa uwzględnia specyficzne dla nich i obowiązujące w nich numeryczne reguły fiskalne.

Artykuł 8

Artykuły 5 do 7 nie mają zastosowania do Zjednoczonego Królestwa.

ROZDZIAŁ V

ŚREDNIOOKRESOWE RAMY BUDŻETOWE

Artykuł 9

1. Państwa członkowskie ustanawiają wiarygodne, skuteczne średniookresowe ramy budżetowe umożliwiające przyjęcie co najmniej trzyletniej perspektywy planowania budżetowego, tak aby zagwarantować, że podstawą krajowego planowania budżetowego jest wieloletnia perspektywa planowania budżetowego.

2. Średniookresowe ramy budżetowe obejmują procedury opracowywania:

- a) kompleksowych i przejrzystych wieloletnich celów budżetowych w zakresie deficytu i długu sektora instytucji rządowych i samorządowych oraz wszelkich innych zbiorczych wskaźników budżetowych, takich jak wydatki, z jednoczesnym zapewnieniem ich zgodności z wszelkimi obowiązującymi numerycznymi regułami fiskalnymi zgodnie z rozdziałem IV;
- b) prognoz dotyczących każdej głównej pozycji wydatków i dochodów sektora instytucji rządowych i samorządowych, z uwzględnieniem bardziej szczegółowych danych dla podsektora instytucji rządowych na szczeblu centralnym i podsektora funduszy ubezpieczeń społecznych, na dany rok budżetowy i okres późniejszy, w oparciu o niezmienny kurs polityki;
- c) opisu przewidywanych działań średniookresowych przewidywanych polityk mających wpływ na finanse sektora instytucji rządowych i samorządowych w podziale na główne pozycje dochodów i wydatków, pokazującego sposób dostosowania prowadzącego do osiągnięcia średniookresowych celów budżetowych w porównaniu do prognoz zakładających niezmienny kurs polityki;
- d) oceny tego, w jaki sposób – w świetle ich długookresowego wpływu na finanse sektora instytucji rządowych i samorządowych – przewidywane działania mogą wpłynąć na długookresową stabilność finansów publicznych.

3. Podstawą prognoz przyjmowanych w średniookresowych ramach budżetowych są realistyczne prognozy makroekonomiczne i budżetowe zgodne z rozdziałem III.

Artykuł 10

Uchwalana co roku ustawa budżetowa jest zgodna z postanowieniami średniookresowych ram budżetowych. W szczególności podstawą przygotowywania rocznego budżetu są prognozy dotyczące dochodów i wydatków oraz priorytety wynikające ze średniookresowych ram budżetowych określonych w art. 9 ust. 2. Każde odstępstwo od tych przepisów zostaje należyście wytłumaczone.

Artykuł 11

Żaden przepis niniejszej dyrektywy nie uniemożliwia nowemu rządowi danego państwa członkowskiego dokonania aktualizacji średniookresowych ram budżetowych w celu odzwierciedlenia swoich nowych priorytetów politycznych. W takiej sytuacji nowy rząd wskazuje różnice w stosunku do poprzednich średniookresowych ram budżetowych.

ROZDZIAŁ VI

PRZEJRZYŚĆ FINANSÓW SEKTORA INSTYTUCJI RZĄDOWYCH I SAMORZĄDOWYCH ORAZ SPÓJNY ZAKRES RAM BUDŻETOWYCH

Artykuł 12

Państwa członkowskie zapewniają, aby wszelkie środki podejmowane w celu przestrzegania przepisów rozdziałów II, III i IV były spójne we wszystkich podsektorach sektora instytucji rządowych i samorządowych oraz by miały kompleksowe zastosowanie do wszystkich tych podsektorów. Oznacza to w szczególności wymóg spójności zasad i procedur rachunkowości, a także spójności wewnętrznej – stanowiących ich podstawę – systemów gromadzenia i przetwarzania danych.

Artykuł 13

1. Państwa członkowskie ustanawiają odpowiednie mechanizmy koordynacji między podsektorami sektora instytucji rządowych i samorządowych dla zapewnienia kompleksowego i spójnego uwzględnienia wszystkich podsektorów sektora instytucji rządowych i samorządowych w planowaniu budżetowym, specyficznych dla kraju numerycznych reguł fiskalnych i w przygotowaniu prognoz budżetowych oraz ustalenia planowania wieloletniego, jak przewidziano w szczególności w wieloletnich ramach budżetowych.

2. W celu propagowania odpowiedzialności budżetowej wyraźnie określa się obowiązki budżetowe organów publicznych w różnych podsektorach sektora instytucji rządowych i samorządowych.

Artykuł 14

1. W ramach corocznego procesu budżetowego państwa członkowskie identyfikują i przedstawiają wszystkie te jednostki sektora instytucji rządowych i samorządowych, które nie stanowią części tradycyjnych budżetów w ujęciu podsektorowym, wraz z innymi istotnymi informacjami. Łączny wpływ tych jednostek sektora na wynik i zadłużenie sektora instytucji rządowych i samorządowych jest przedstawiany w ramach corocznego procesu budżetowego i w średniookresowych planach budżetowych.

2. Państwa członkowskie publikują szczegółowe informacje na temat wpływu preferencji podatkowych na dochody.

3. W odniesieniu do wszystkich podsektorów sektora instytucji rządowych i samorządowych państwa członkowskie publikują stosowne informacje na temat zobowiązań warunkowych o potencjalnie istotnym wpływie – i jego zakresie – na sytuację budżetową, w tym na temat gwarancji rządowych, pożyczek zagrożonych i zobowiązań wynikających z działalności przedsiębiorstw państwowych. Państwa członkowskie publikują również informacje na temat udziału sektora instytucji rządowych i samorządowych w kapitale przedsiębiorstw prywatnych i państwowych w odniesieniu do kwot istotnych z ekonomicznego punktu widzenia.

ROZDZIAŁ VII

POSTANOWIENIA KOŃCOWE

Artykuł 15

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 31 grudnia 2013 r. Niezwłocznie przekazują one Komisji tekst tych przepisów. Rada zachęca państwa członkowskie do sporządzania na swoje potrzeby i w interesie Unii własnych tabel korelacyjnych, które w możliwie najszerszym zakresie odzwierciedlą korelacje między niniejszą dyrektywą a środkami transpozycji, oraz do podawania ich do wiadomości publicznej.

2. Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

3. Nie później niż rok po wejściu niniejszej dyrektywy w życie Komisja przygotowuje śródkresowe sprawozdanie z postępów we wdrażaniu głównych przepisów niniejszej dyrektywy na podstawie stosownych informacji otrzymanych od państw członkowskich, które przekazuje Parlamentowi Europejskiemu i Radzie do dnia 14 grudnia 2012 r.

4. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 16

1. Nie później niż dnia 14 grudnia 2018 r. Komisja publikuje przegląd, w którym oceni przydatność niniejszej dyrektywy.

2. Przegląd zawiera, między innymi, ocenę przydatności:

a) wymogów statystycznych wobec wszystkich podsektorów sektora instytucji rządowych i samorządowych;

b) opracowania i skuteczności numerycznych reguł fiskalnych w państwach członkowskich;

c) ogólnego poziomu przejrzystości finansów publicznych w państwach członkowskich.

3. Nie później niż dnia 31 grudnia 2012 r. Komisja przeprowadza ocenę przydatności Międzynarodowych Standardów Rachunkowości Sektora Publicznego dla państw członkowskich.

Artykuł 17

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 18

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 8 listopada 2011 r.

W imieniu Rady
J. VINCENT-ROSTOWSKI
Przewodniczący

CENY PRENUMERATY w 2011 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

